

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Пет деца и То

ЕДИТ НЕСБИТ

ПАН

ЕДИТ НЕСБИТ ПЕТ ДЕЦА И ТО

Превод: Калина Кирилова

chitanka.info

Сирил, Антеа, Робърт, Джейн и малкото им братче намират в изоставена кариера пясъчно таласъмче, наречено псамид. То има магическата способност да изпълнява всички желания. Започват невероятни приключения, но когато децата си пожелават криле като на птици, попадат в истински капан...

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Едит Несбит (1858–1924) е родена в заможно семейство. Тя е най-малката дъщеря на директора на Лондонския селскостопански колеж. Баща ѝ умира, когато тя е едва на три години.

Едит е непослушно и буйно дете, прави безброй бели и създава проблеми на майка си. Мрази повечето училища в Англия и Европа, в които я изпращат да учи. Любимите ѝ занимания са четенето, ездата, плуването и играта на пирати с по-големите ѝ братя.

Започва да съчинява стихове и разкази в ранно детство, а на дванадесет години вече мечтае да стане писателка. Първите ѝ стихове са публикувани, когато Едит е едва петнадесетгодишна.

През 1880 г. Едит Несбит се омъжва за симпатичния млад бизнесмен Хюбърт Блант. Скоро след сватбата съпругът ѝ се разболява сериозно, а съдружникът му изчезва с всичките средства на фирмата. Едит започва да пише стихове, разкази, романи и есета, с които да осигури издръжка за себе си, своето бебе и болния си съпруг. След като се възстановява от болестта, Хюбърт Блант също започва да пише и по-късно става един от известните политически журналисти.

Книгите, които Несбит създава между двадесетата и четиридесетата си година, са написани в модерния по онова време сантиментален стил.

През 1899 г. тя публикува първия си роман за деца, който е посрещнат възторжено от читателите. След големия успех семейството на Несбит има възможност да напусне Лондон и да се засели в „Уелд Хол“ — красива и просторна тухлена къща в графство Кент. Там тя написва прочутата си трилогия, която започва с романа „Пет деца и То“ (1902), непознат досега на българския читател. С много хумор Несбит разказва на детската аудитория какво би се случило, ако едно вълшебно същество изпълнява всяко желание.

Във втория роман „Феникс и летящият килим“ (1904) децата преживяват много приключения във Франция, Индия и Южните морета. В третата книга „Историята на амулета“ (1906) те се връщат

назад във времето и попадат в древна Англия, Египет, Вавилон и накрая — на тайнствения континент Атлантида.

И по трите романа са снимани няколко игрални и анимационни филми, което е допринесло за тяхната голяма популярност.

След трилогията Несбит създава още два чудесни романа — „Децата от гарата“ (1906) и „Омагьосаният замък“ (1907). И двата са преведени за първи път на български език специално за поредицата „Вечните детски романи“ на Издателска къща „Пан“.

ПЪРВА ГЛАВА

КРАСИВИ КАТО ЗОРАТА

Къщата се намираше на три мили от гарата, но преди още наетият кабриолет да се бе друсал и пет минути по пътя, децата започнаха да подават глави от прозорчето и да питат: „Близо ли сме вече?“. А всеки път, когато минаваха покрай някоя къща, което не се случваше много често, всички възкликваха: „Тази ли е?“. Но все се оказваше, че не е, докато не стигнаха върха на хълма, точно след варовиковия рудник и малко преди пясъчната кариера. Ето там стоеше една бяла къща със зеленчукова и овощна градина и майката каза: „Пристигнахме“.

— Колко бяла е къщата! — възкликна Робърт.

— Вижте само розите! — удиви се Антеа.

— Ами сливовите дървета! — прибави Джейн.

— Е, поносимо е — съгласи се Сирил.

— Искам на разходка — каза Мъничето и точно тогава, с едно последно издрънкване и подрусване, колата най-сетне спря.

Всеки искаше още на мига да излезе и в блъсканицата всички се ритяха по кокалчетата и настъпваха по краката, но явно никой нямаше нищо против.

Колкото и чудно да бе това, майката съвсем не бързаше да излезе и дори когато беше вече слязла, и то по стълбичката, вместо да скочи, явно предпочиташе да надзирава внасянето на багажа и да се разплати с кочияша, а не да се присъедини към тази първа шеметна обиколка на градината, овощната горичка и на онзи обрасъл, тревясал, трънясал, буренясал пущинак отвъд разнебитената порта и пресъхналия фонтан до къщата. Всъщност къщата дори не беше особено хубава — беше съвсем обикновена, според майката доста неудобна, поради факта, че нямаше почти никакви рафтове, да не говорим за шкафове. А според таткото металната част на покрива и корнизата бяха просто срам за архитекта. Но къщата беше в дълбоката провинция, наоколо нямаше други, пък и децата бяха живели в Лондон две години, през които нито

веднъж не ги заведоха на морския бряг с влакче за екскурзии, затуй бялата къща им приличаше на приказен дворец, разположен в земния рай. Защото за децата Лондон е същински затвор, особено ако родителите им не са заможни.

Разбира се, там има магазини, театри и какво ли не, но ако вашите са бедни, нито те водят на театър, нито пък можеш да си купиш каквото искаш от магазините. В Лондон ги няма тези неща, с които децата могат да си играят без да има опасност да ги счупят или да се наранят — като например дърветата, пясъкът, цветята и водата. Плюс това в Лондон всички неща са с неподходяща форма — само прави линии и равни улици, вместо да са с разнообразни причудливи очертания, както са нещата на село. Там, знаете, всички дървета са различни, пък и съм сигурна, че все се е намерил някой досаден човек, който да ви каже, че няма две напълно еднакви стръкчета трева. Но на улицата, където не растат стръкчета трева, всичко си прилича. Затова толкова много деца, които живеят в градове, са така непослушни. Те не знаят какво им е, нито пък знаят техните майки, бащи, лели, чичовци, братовчеди, учители, гувернантки и дойки — но аз знам. Сега вече знаете и ние. Хлапетата на село също са непослушни понякога, но това е по съвсем други причини.

Децата вече бяха старателно проучили градината и бараките, преди да бъдат хванати и измити за следобедния чай, и вече се бяха убедили, че ще бъдат щастливи в бялата къща. Всъщност те така си и

помислиха още в първия момент, но когато видяха жасминовите храсти отрупани с бял цвят и ухаещи като шишенце от най-скъпия парфюм, подаряван някога за рожден ден, когато зърнаха поляната — тъй зелена, спокойна и съвсем различна от кафявата трева в градините на Камден, и когато откриха конюшната с навес отгоре и дори с малко старо сено останало вътре, бяха почти сигурни. А когато Робърт намери счупената люлка, катурна се от нея и получи цицина на главата голяма колкото яйце, а Сирил си прищипа пръста на вратата на кафеза, явно предназначен за отглеждане на зайци, ако имаш такива — вече нямаха никакви съмнения.

Най-хубавото беше, че нямаше никакви забрани да не ходиш еди-къде си и да не правиш еди-какво си. В Лондон почти навсякъде висят табелки „Не пипай!“.

Бялата къща се намираше на края на един хълм; зад нея имаше гора, от едната ѝ страна беше варовиковият рудник, а от другата — пясъчната кариера. В подножието на хълма се простираше равнина, осеяна с постройки в чудати форми, където хората печеха вар, също и една голяма червена пивоварна и други сгради. А когато големите комини пушеха и слънцето залязваше, долината изглеждаше обляна в

златна мъгла, огънят във варниците блестеше, а всичко приличаше досущ на омагьосан град от „Хиляда и една нощ“.

Както започнах да ви описвам местността, бих могла да продължа и да превърна тази история в един интересен разказ за всички онези обикновени неща, които децата правеха — точно същите, които правите и вие — и затова лесно ще повярвате всичко, което четете. А когато спомена, че в някои моменти децата са досадни, каквито сте понякога и вие, вашите лели вероятно ще драснат с молив в полето на страницата нещо от сорта на „Колко вярно!“ и когато го видите сигурно ще се ядосате. Затова ще ви разкажа само най-изумителните неща, които се случиха и ще можете спокойно да оставяте книгата по разни места, защото нито лели, нито чичовци ще вземат да напишат „Колко вярно!“ в полето на страницата. За възрастните е много трудно да повярват в чудни неща, ако нямат това, което наричат доказателство. Но децата са готови да повярват почти във всичко и възрастните го знаят. Тъкмо затова ви казват, че Земята е кръгла като портокал, докато вие прекрасно виждате, че е плоска и неравна; твърдят още, че Земята се върти около слънцето, когато вие сте свидетели, че всяка сутрин слънцето се издига и всяка вечер си ляга, каквото си е такова послушно, а Земята си знае мястото и си кротува като мишка. Въпреки това предполагам, че вярвате на всички тия работи за Земята и слънцето и ако е така, ще ви е много лесно да повярвате, че преди да бе изминала и една седмица от пристигането им, Антеа, Сирил и останалите намериха едно таласъмче. Поне така го нарекоха те, защото само се назова така, пък то, разбира се, би трябвало да знае най-добре, макар че изобщо не приличаше на таласъмците, които сте виждали, за които сте чували или чели.

Случи се в пясъчната кариера. Наложих се таткото да замине спешно по работа, а майката беше на гости на бабата, която не се чувстваше много добре. И двамата тръгнаха много набързо и къщата изведнъж стана ужасно тиха и празна, децата бродеха от стая в стая, подритваха парчетата хартия и канап по пода, още неизхвърлени след разопаковането на багажа, и страшно им се искаше да имат какво да правят. И тогава Сирил предложи:

— Какво ще кажете да вземем лопати и да идем да копаям в пясъчната кариера. Все едно сме на морския бряг.

— Татко казва, че едно време наистина е била бряг — каза Антеа. — Според него там има раковини на възраст хиляди години.

Отидоха там. Разбира се, и преди бяха ходили да надникнат от ръба на пясъчната кариера, но не бяха слизали, защото се опасяваха, че баща им може да им забрани да играят там или във варовиковия рудник. Пясъчната кариера всъщност не е опасна, особено ако не се опитваш да се спускаш от ръба надолу, а си заобиколиш за по-сигурно по пътя, където минават каруците.

Всяко дете носеше по една лопата и се редуваха да носят Агънцето. Наричаха го така, защото когато проговори, първата думичка, която каза беше „е-е-е“. Що се отнася до Антеа — на нея ѝ викаха Пантера, което наглед може да е малко глупаво, но когато го изречеш, виждаш, че звучи като името ѝ, особено ако не можеш да казваш „р“.

Пясъчната кариера беше широка и много голяма, горе по краищата ѝ растеше трева, имаше и изсъхнали лилави и жълти цветя. Приличаше на леген, в който някой великан си мие сутрин ръцете.

Имаше също купчини с камъни, ями отстрани, където е било копано, а високо по стените — дупчици, които представляваха входните врати на къщичките на пясъчните лястовички.

Децата, разбира се, си построиха замък, но това внимание не е никак интересно, когато няма и най-малък шанс да дойде опустошителен прилив и да напълни крепостния ров, да отнесе подвижния мост и накрая, в последен напън да измокри всички поне до кръста.

Сирил искаше да изкопаят пещера, в която да играят на контрабандисти, но останалите изказаха опасение, че тя може да се срути и да ги затрупа, затова всички се заловиха да изкопаят тунел до Австралия. Тези деца, видите ли, вярваха, че Земята е кръгла и че там, от другата страна, австралийските момченца и момиченца всъщност ходят на обратно, като мухи по таван, а главите им висят надолу.

Децата копаеха, и копаеха, и копаеха, ръцете им се измориха, зачервиха и станаха целите в пясък, а лицата им заблестяха от капчици пот. Агънцето беше опитало да похапне от пясъка, но когато разбра, че не е кафява захар, за каквото го взе, ревна колкото му глас държи, а когато се изтощи напълно, заспа в една топла тумбеста могила сред недовършения замък. Тогава вече братята и сестрите му можеха да се

захванат здравата за работа и ямата, която трябваше да стигне до Австралия скоро стана толкова дълбока, че Джейн, наричана за по-кратко Писи, замоли другите да спрат.

— Ами ако дъното изведнъж поддаде — каза тя — и се изтърколите всред малките австралийчета, ще им се напълнят очите с пясък.

— Точно така — отговори Робърт, — ще вземат да ни намразят и ще ни замерят с камъни, и няма да ни покажат нито кенгурутата, нито опосумите, нито евкалиптите, нито емутата, нито нищо.

Сирил и Антеа знаеха, че Австралия не е чак толкова близо, но се съгласиха да оставят лопатите и да дълбаят с ръце. Беше лесно, защото на дъното на ямата пясъкът беше сух, ситен и рохкав — точно като морски пясък. Имаше и раковини в него.

— Представете ли си какво море е имало тука — едно такова мокро и блестящо — подзе Джейн, — с риби, змиорки, корали и русалки.

— И корабни мачти и испански съкровища, потънали след корабокрушение. Как ми се ще да намерим някое златно кюлче или нещо такова — размечта се Сирил.

— А как е било отнесено морето? — попита Робърт.

— Не са го изгребали с кофи, глупчо — отговори брат му. — Татко казва, че земята много се загоряла отвътре — както се случва да се загрееш нощем в леглото — и тогава е изгърбила раменете си, морето се е изсулило също както юрганът се изсулва, а рамото е останало да стърчи и се е превърнало в суша. Хайде да вървим да подирим раковини. Смятам, че в онази малка пещера е възможно да намерим някоя, а и виждам нещо като парче от счупена корабна котва да стърчи там. И без това е ужасно горещо в австралийската яма.

Останалите се съгласиха, но Антеа продължи да копае. Тя обичаше да довежда нещата докрай, щом веднъж ги е започнала. Според нея щеше да бъде голям позор да изостави ямата без да е стигнала до Австралия.

Пещерата не оправда очакванията им, защото нямаше никакви раковини, а корабната котва се оказа счупената дръжка на една кирка. Пещерната група тъкмо правеше заключението, че повече се ожаднява от пясък, който не е край морето, и някой предложи експедиция обратно за взимане на лимонада, когато Антеа внезапно изкрещя:

— Сирил! Ела да видиш! Бързо, бързо! Живо е! Ще избяга! Бързо!

Всички се завтекоха към нея.

— Ако това е плъх, не бих се учудил — рече Робърт. — Татко казва, че живеят по стари места, а това ще да е доста старичко, щом морето е било тук преди хиляди години.

— Може да е змия — предположи Джейн, потръпвайки.

— Нека видим — каза Сирил и скочи в дупката. — Не ме е страх от змии. Даже ги харесвам. Ако е змия, ще си я опитомя и ще я водя навсякъде с мен, а нощем ще спи навита около врата ми.

— Няма да я бъде тая — твърдо отсече Робърт. Той спеше в една стая със Сирил. — Но ако е плъх, става.

— Не бъдете глупави — каза Антеа, — не е никакъв плъх, много по-голямо е. Нито е змия. Има крака, видях ги, и е с козина. Не, не с лопатата, ще го нараниш. Рови с ръце.

— Да, да, и да го оставя то да ме нарани! А това е напълно възможно, нали? — отговори Сирил и грабна лопатата.

— Недей! — извика Антеа. — Катерицо, недей! Аз... може да звучи глупаво, но го чух да казва нещо. Наистина каза нещо.

— Какво?

— Каза: „Я ме остави на мира!“.

Но Сирил просто отбеляза, че сестра му явно не е с всичкия си и двамата с Робърт закопаха с лопатите, докато Антеа седеше на ръба на ямата и току подскокваше от безпокойство и възбуда. Те действаха внимателно и сега вече всички видяха, че на дъното на австралийската яма действително нещо шаваше.

Тогава Антеа извика:

— Аз не се страхувам, дайте на мен — после падна на колене и започна да рови като куче, което внезапно се е сетило къде си е скрило кокала.

— О, напипах козина — възкликна тя радостно. — Истина ви казвам! Напипах козина. — И точно тогава един сух, дрезгав глас идващ от пясъка, ги накара да отскочат назад, а сърцата им подскочиха също толкова бързо.

— Оставете ме на мира — бяха думите му. Сега вече всяко дете ги чу и се огледа, за да види дали и другите са го чули.

— Но на нас ни се ще да те видим — храбро му отвърна Робърт.

— Така искам да излезеш — присъедини се и Антеа, също събрала кураж.

— Е, щом това е желанието ви — каза гласът. Пясъкът се раздвижи и нещо кафяво, рунтаво и дебело се изтърколи в дупката, поотърси се от пясъка, седна и се прозя като търкаше очите си с ръце. — Май съм заспал — каза то, докато се протягаше.

Децата стояха в кръг около ямата и гледаха току-що намереното същество. А каква гледка представляваше то! Очите му се намираха на края на дълги рогца, както са очите на охлювите, и то можеше да ги движи навън и навътре като телескоп. Ушите му бяха като на прилеп, а дундестото му тяло беше като на паяк, покрито с гъста, мека козина; краката и ръцете му също бяха космати, а дланите и стъпалата му приличаха на маймунски.

— Какво, за бога, е това? — удиви се Джейн. — Дали да го занесем у дома?

Нещото завъртя дългите си очи, за да я погледне и каза:

— Тя винаги ли плещи само глупости? — и погледна презрително Джейн.

— Тя не го прави нарочно — кротко каза Антеа. — Ние също, каквото и да си мислиш! Не се страхувай, знай, че не искаме да ти

сторим зло.

— Да сторите зло на мен! — възкликна то. — Аз да съм уплашен! Гледай ти, говорите, сякаш съм кой да е.

Цялата му козина настръхна като на котка, която се готви за сражение.

— Е — продължи Антеа все още учтиво, — може би ако знаехме кой си всъщност, щяхме да измислим какво да кажем, за да не те ядосаме. Всичко, което досега изрекохме, те засегна. Кой си ти? Ама не се сърди, защото ние наистина представа си нямаме.

— Представа си нямате? — зачуди се то. — Бре, знаех си аз, че светът се е променил, но... ама сериозно ли искате да ми кажете, че не можете да разпознаете един псамид?

— Псамид ли? Звучи ми като на гръцки.

— На всички им звучи така — сопна се създанието. — Е, на прост английски това означава пясъчно таласъмче. Не можете ли да познаете едно пясъчно таласъмче?

То имаше толкова печален и огорчен вид, че Джейн побърза да каже:

— Ама, разбира се, сега вече те познах. Като те погледне човек, му става ясно като бял ден.

— Та вие ме погледнахте още преди няколко изречения — припомни им то сърдито и започна отново да се зарива в пясъка.

— О, не си отивай пак! Поприказвай още малко — извика Робърт. — Не знаех, че си пясъчно таласъмче, но веднага щом те видях, разбрах, че си най-удивителното нещо, което някога съм виждал.

След тези думи пясъчното таласъмче вече не изглеждаше чак толкова намусено.

— А, нямам нищо против приказването, стига да сте сравнително любезни. Но не ми се води вежлив разговор заради вас. Ако се обръщате мило към мен, може да ви отговоря, а може и да не ви отговоря. Сега кажете нещо.

Естествено, никой не можа да се сети какво да каже, но най-накрая Робърт измисли „От кога живееш тук?“ и веднага го запита.

— О, от много отдавна, от няколко хиляди години — отговори псамидът.

— Разкажи ни подробно. Молим те.

— Пише го в учебниците.

— Но за теб не пише! — възрази Джейн. — О, разкажи ни всичко, всичко за себе си! Ние нищо не знаем за теб, пък наистина си толкова мил.

Пясъчното таласъмче поглади дългите си пухкави мустаци и се усмихна между тях:

— Разкажи ни, ако обичаш — помолиха в един глас децата.

Изумително е колко бързо човек свиква с нещата, дори и с най-чудноватите. Само преди пет минути децата имаха толкова представа колкото и вие, че съществува пясъчно таласъмче, а сега вече приказваха с него, сякаш го бяха познавали през целия си живот.

То си прибра очите навътре и каза:

— Колко слънчево е днес, досущ като едно време. Сега откъде си взимате мегатериуми?

— Какво? — удивиха се децата.

Когато си изненадан или учуден, е извънредно трудно да помниш, че да се пита така не е никак вежливо.

— Има ли достатъчно птеродактили? — продължаваше пясъчното таласъмче.

Децата не знаеха какво да отговорят.

— Какво ядете за закуска? — нетърпеливо попита таласъмчето. — И кой ви го дава?

— Яйца, бекон, хляб, мляко, каша и тем подобни. Мама ни ги дава. Какви са тия мега-как-там-го-каза и птеро-еди-какви-си? Някой яде ли ги за закуска?

— Ами че по мое време почти всички ядяха птеродактил на закуска. Птеродактилите приличат хем на крокодили, хем на птици — предполагам, че доста време трябваше да ги пекат. Ето как ставаше всичко: по онова време имаше сума ти пясъчни таласъмчета, значи излизаш рано сутрин да ги търсиш и когато откриеш някое, то ти изпълнява желание. Хората още призори изпращаха малките момчета до брега на морето с желанията за деня и обикновено беше задължение на най-голямото момче в семейството да поръча мегатериум, разфасован и приготвен за кухнята. Той е голям колкото слон, нали разбирате, и затова има бая месце по него. Пък ако им се ядеше риба, си пожелаваха ихтиозавър — той е 40 фута^[1] дълъг и 20 фута широк, затуй е предостатъчен. А на който му се ядеше птиче месо, си

поръчваше плезиозавър — по него също имаше хубави мръвчици. После останалите деца казваха желанията за другите неща. Но когато хората устройваха празненства, почти винаги искаха мегатериуми, а и ихтиозаври, защото перките им бяха голям деликатес, а от опашката ставаше чудесна супа.

— Но по този начин е оставало много месо — отбеляза Антеа, която искаше да бъде добра и пестелива домакиня някой ден.

— О, съвсем не — отговори псамидът, — това никога не ставаше. По залез-слънце, разбира се, остатъците се превръщаха в камък. Говори се, че дори и сега можеш да намериш вкаменилите се кости от мегатериумите и другите твари.

— Кой твърди така? — попита Сирил, обаче пясъчното таласъмче се намръщи и бързо започна да копае с рунтавите си ръце.

— О, не си отивай! — извикаха всички. — Разкажи ни още за тогава, когато хората са яли мегатериуми на закуска! Светът приличаше ли на сегашния?

То спря да копае.

— Ни най-малко — отговори то. — Там, където живеех аз имаше почти само пясък, пък възлицата бяха все още дървета, а морските охлюви бяха големи като подноси — и сега можеш да ги откриеш, те са се вкаменили. Ние, пясъчните таласъмчета, живеехме по брега на морето и децата идваха с малките си каменни лопатки и каменни кофички и строяха замъци, за да живеем в тях. Това беше преди хиляди години, но виждам, че и сега децата правят замъци на пясъка. Трудно е да се разделиш с навиците си.

— Ама защо не спиш вече в замъците? — поинтересува се Робърт.

— Това е тъжна история — унило отговори псамидът. — Защото те винаги изкопаваха и околорепостен ров и проклетото мокро, пенещо се море нахлуваше вътре, а разбира се, когато едно пясъчно таласъмче се намокри, то моментално настива и, общо взето, умира. Затова броят им намаляваше все повече, а когато се случеше някой да попадне на таласъмче и можеше да си пожелае нещо, то това обикновено беше мегатериум и после изяждаше два пъти повече отколкото му се ядеше, защото можеше да минат седмици преди да му се отвори пак възможност.

— А ти измокрял ли си се? — полюбопитства Робърт.

Пясъчното таласъмче потръпна.

— Веднъж — каза то — пострада краят на дванайсетия косъм от горния ми ляв мустак. Все още ме наболява във влажно време. Беше само един-единствен път, но за мен бе достатъчно. Отидох си веднага щом слънцето изсуши бедничкото ми мустаче, пуснах се към външния край на брега и си изкопах дом дълбоко в топличкия, сух пясък и там си стоях чак до сега. Пък морето взе, че се премести другаде. Повече няма и думичка да ви кажа.

— Само още едно нещо, молим те — настояха децата. — Сега можеш ли да изпълняваш желания?

— Естествено, че мога — отговори то, — нали преди малко изпълних вашето? Казахте: „Искаме да излезеш“ и излязох.

— О, не може ли още едно, много те молим?

— Добре, ама по-бързичко. Уморих се от вас.

Не се съмнявам, че често сте се замисляли какво бихте направили, ако ви подарят три желания. Надсмивали сте се на стареца и жена му от приказката за кървавицата и сте били сигурни, че ако вие имате този шанс, ще измислите три действително полезни желания без да ви мигне окото. Тези деца често бяха обсъждали този въпрос, но сега, когато тъй внезапно се появи възможност, не можеха да решат.

— Бързо де — сърдито ги подкани пясъчното таласъмче.

На никой нищо не му идваше наум, само Антеа успя да се сети за едно нейно лично желание, което бе лично желание също и на Джейн, но не бяха го споделяли с момчетата. Знаеше, че на тях няма да им хареса, но все пак беше по-добре от нищо.

— Искам всички да сме красиви като зората — изрече тя бързо като светкавица.

Децата се спогледаха, но всяко от тях видя, че другите не са похубави от обикновено. Псамидът изкара навън дългите си очи, задържа дъха си и се изду, докато стана два пъти по-дебел и рунтав отпреди. После изведнъж изпусна въздуха в една дълга въздишка.

— Опасявам се, че не е по силите ми — рече то с извинителен тон. — Явно съм загубил форма.

Децата бяха ужасно разочаровани.

— Молим те, опитай отново — настояха те.

— Е, честно да ви кажа — отговори пясъчното таласъмче, — пазех малко от силата си, за да мога да изпълня желанията на

останалите. Но ако се задоволите с по едно общо желание на ден, смятам, че ще мога да се напъна, за да го изпълня. Съгласни ли сте с това условие?

— О, да, да! — извикаха Джейн и Антеа. Момчетата само кимнаха. Не им се вярваше, че пясъчното таласъмче може наистина да стори подобно нещо. Винаги е по-лесно да накараш момичетата да повярват на нещо, отколкото момчетата.

То изтегли очите си още повече и се заиздува, заиздува, заиздува.

— Надявам се да не му стане нещо — отбеляза Антеа.

— Да не му се напука кожата — загрижено прибави Робърт.

Всички си отдъхнаха с облекчение, когато таласъмчето, след като се наду до такава степен, че почти запълни ямата, внезапно изпусна въздуха и се върна към нормалния си размер.

— Не се тревожете — каза то, като дишаше тежко, — утре ще стане по-лесно.

— Болеше ли много? — попита Антеа.

— Само бедния ми мустак, благодаря ти — отговори то, — ти наистина си мило и внимателно дете. Е, приятен ден.

То зарови ожесточено с ръце и крака и след миг изчезна в пясъка. След това децата се спогледаха и всяко откри, че е в компанията на трима напълно непознати, които бяха сияйно красиви.

Известно време всички стояха мълчаливо. Всеки си помисли, че братята и сестрите му са си отишли и че тези чужди деца са се прокраднали незабелязано, докато е наблюдавал дундестата фигурка на пясъчното таласъмче. Антеа първа проговори:

— Извинете — обърна се тя много учтиво към Джейн, която сега беше с огромни сини очи и с меднокестенява коса, — виждали ли сте две момченца и едно момиченце наоколо?

— И аз тъкмо се канех да ви попитам същото — отговори Джейн.

В този момент Сирил възкликна:

— Ами че това сте си вие! Познах дупката на престилката ти! Ти си Джейн, нали? А пък ти си Пантерата — ето я изцапаната ти кърпичка, дето забрави да я смениш след като си превърза порязания палец! Леле-е-е! Значи все пак стана! И аз ли съм красив като вас?

— Ако ти си Сирил, повече ми харесваше какъвто беше преди — категорично заяви Антеа. — Изглеждаш като портрета на младия

хорист с тая златиста коса. Няма да се учудя, ако рано се споминеш. А ако това е Робърт, бих казала, че прилича на италиански латернаджия. Косата му е черна като катран.

— Пък вие двете сте като коледни картички, точно така, като глупави коледни картички — ядоса се Робърт. — Косата на Джейн мяза на моркови.

Косата ѝ наистина беше в този венециански нюанс, така обичан от художниците.

— Няма смисъл да се обиждаме един друг — каза Антеа. — Хайде да вземем Агънцето и да го замъкнем вкъщи за вечеря. Ще видите как ще ни се възхищават слугите.

Когато стигнаха до него, Мъничето тъкмо се събуждаше и децата изпитаха истинско облекчение, че поне той не е красив като зората, а си е същият като преди.

— Предполагам, че е още твърде малък, за да му се изпълняват желанията. Следващия път ще трябва специално да споменем и него.

Антеа затича към него с разтворени ръце:

— Ела при своята Пантера, пиленце — извика тя.

Мъничето я погледна неодобрително и пхна розовия си, изцапан с пясък палец в устата си. Антеа беше любимата му сестра.

— Ела де — повтори тя.

— Махай се — отвърна ѝ то.

— Ела при твойта Писи — прикани го Джейн.

— Искам пли Панти — тъжно каза то и долната му устна затрепери.

— Хайде, приятел — заговори му Робърт по бебешки, — ела да се подлусах на гълба на Лоби.

— Пфу, лосо момце. — Мъничето не се сдържа и ревна.

Тогава децата разбраха, че се е случило най-лошото — Мъничето не можеше да ги познае.

Те отчаяно се спогледаха и за всекиго бе твърде неприятно в това бедствено положение да среща само погледа на напълно непознати, вместо приятните, дружески, трепкащи, весели очички на собствените си братя и сестри, с които бяха свикнали.

— Това е направо ужасно — заключи Сирил, след като бе опитал да вземе Агънцето, а то задраци като котка и запищя с пълно гърло. — Трябва да се сприятелим с него! Не мога да го занеса у дома докато се дере така. Представете ли си — трябва да се сприятеляваме с родното си братче — ама че тъпо!

Обаче точно това се налагаше да направят. Отне им повече от час, а и постигането на целта беше допълнително затруднено от факта, че дотогава Агънцето вече бе изгладняло като вълк и прежадняло като пустиня.

Накрая се съгласи да се остави в ръцете на тези чужди хора, които се редуваха да го носят, но понеже не искаше да се улови здраво за новите си познати тежеше страшно много и носачите бързо се изтощиха.

— Слава богу, вече сме вкъщи! — извика Джейн, докато влизаше, олюлявайки се през желязната порта.

Марта, бавачката им, стоеше на входната врата, засенчила очите си с ръка и разтревожено гледаше напред.

— Ето! Вземи Мъничето!

Марта грабна детето от ръцете ѝ:

— Слава богу, поне той е жив и здрав. Къде са останалите и кои, да му се не види, сте пък вие?

— Ние сме ние, разбира се — обади се Робърт.

— Кой ние и що чините у дома? — попита тя презрително.

— Абе, казвам ти, че сме ние, само сме станали красиви като зората — отвърна ѝ Сирил. — Аз съм Сирил, а това са останалите и сме страшно гладни. Пусни ни да влезем и не се дръж като глупачка.

Марта се задоволи да прати нахалството му по дяволите и се опита да му хлопне вратата под носа.

— Знам, че изглеждаме различно, но аз съм Антеа и всички сме уморени до смърт, а отдавна е време за вечеря.

— Тогава си отивайте вкъщи, при вашта си вечеря, които и да сте. Ако нашите деца са ви накарали да ми изиграете този театър, кажете им, че зле ще си изпатят, та поне да си знаят що ги чака. — С тези думи тя силно затръшна вратата.

Сирил яростно натисна звънеца. Никакъв резултат. След малко готвачката подаде глава от прозореца на една спалня и рече:

— Ако не се разкарате, тозчас ще извикам полиция.

После затвори рязко прозореца.

— Няма смисъл — промълви Антеа. — О, нека побързаме да си отидем преди да са ни изпратили в затвора.

Момчетата ѝ отговориха, че английският съд не може да те прати в затвор само защото си красив като зората, но тъй или иначе последваха другите на пътеката.

— Предполагам, че след залез-слънце ще си станем пак каквито си бяхме — подхвърли Джейн.

— Не съм сигурен — тъжно отговори Сирил. — Нещата може да стоят по друг начин сега, светът доста се е променил от мегатериумските времена насам.

— О — изхлипа внезапно Антеа, — може би след залез-слънце ще се превърнем в камък, точно като мегатериумите, тъй че може никой от нас да не доживее утрото.

Тя се разплака, разплака се и Джейн. Дори момчетата побледняха. Никой не смееше да продума.

Беше ужасен следобед. Наблизо нямаше нито една къща, откъдето децата биха могли да измолят къшей хляб или поне чаша вода. Страхуваха се да отидат в селото, защото забелязаха Марта да се запътва нататък с кошница в ръка, а там беше местният полицаи.

Три пъти опитваха да убедят слугите на бялата къща да ги пуснат вътре и да ги изслушат, но всичко беше напразно. После Робърт тръгна, надявайки се да успее да влезе през някой от задните прозорци и да отвори вратата на другите. Уви, всички прозорци бяха твърде високо, а от последния етаж Марта изля една кана студена вода отгоре му и извика:

— Я се пръждосвай, италианска маймуно!

Накрая всички седнаха един до друг зад плета, с крака протегнати в една пресъхнала канавка, да чакат залеза и да се чудят дали когато слънцето се скрие ще се превърнат в камък, или само ще си възвърнат предишния вид. Всеки от тях се чувстваше като сред чужди, беше самотен и се опитваше да не поглежда останалите, защото макар гласовете им да си бяха същите, лицата им бяха така сияйно красиви, че чак те дразнеха като ги гледаш.

— Не ми се вярва да станем камъни — наруши отвратителната дълга тишина Робърт, — понеже пясъчното таласъмче обеща да ни изпълни утре едно желание, а не би могло да го направи, ако сме вкаменени, нали така?

— Да — отговориха другите, въпреки че далеч не се успокоиха.

Друга пауза, още по-отвратителна и дълга, беше нарушена от Сирил, който внезапно изтърси:

— Не ми се ще да ви плаша, момичета, но май при мен започва. Стъпалото ми е съвсем безчувствено. Вкаменявам се, честна дума, и вие ще започнете след малко.

— Нищо — меко каза Робърт, — може пък ти да си единственият, а с нас всичко да е наред. Не се безпокой, ще почитаме статуйта ти и ще ѝ окачваме венци.

Но когато се оказа, че стъпалото на Сирил е само изтръпнало, защото прекалено дълго бе седял върху него, и когато то се съживи с остър бодej, децата доста се ядосаха:

— Да ни изкараш акъла за нищо! — укори го Антеа.

Третата и най-отвратителна тишина бе нарушена от Джейн:

— Ако все пак се измъкнем здрави и читави, ще помолим псамида да направи тъй, че слугите да не забелязват нищо, независимо какви желания ни се сбъдват.

Останалите само изсумтяха. Бяха твърде злочести за подобни оптимистични планове.

В крайна сметка гладът, страхът, раздразнението и умората — четири толкова противни неща — обединиха силите си и се получи едно хубаво нещо — сънят. Децата заспаха едно до друго, красивите им очи бяха затворени, а красивите им устни леко разтворени. Антеа се събуди първа. Слънцето бе залязло и се спускаше здрач.

Тя се ощипа силно, и когато откри, че все още може да усеща болка, се увери, че не се е превърнала в камък и побърза да ощипе и другите. Те също бяха меки.

— Събудете се — извика тя, почти разплакана от радост, — всичко е наред, не сме се вкаменили. О, Сирил, колко добре изглеждаш, такъв грозноватичък с тия лунички, с кафявата си коса и малките си очи. И вие също! — прибави тя, за да не му завиждат.

Когато се прибраха вкъщи, Марта здравата ги нахока. После им разказа за чуждите деца.

— Хубава групичка бяха, честно да си кажа, ама каква безочливост само!

— Представям си — отговори Робърт, който от опит знаеше, че е безполезно да опитваш да обясниш нещо на Марта.

— А къде, за бога, бяхте вие, калпазани такива, а?

— На пътя.

— Трябваше отдавна да сте се прибрали.

— Не можахме заради тях — увери я Антеа.

— Заради кой?

— Децата, които бяха красиви като зората. Те не ни дадоха да мръднем оттам чак до залез-слънце. Не можахме да си тръгнем преди да са си отишли. Да знаеш само как ги намразихме! О, моля те, дай ни да вечеряме, ужасно сме гладни.

— Гладни! И още как — разгневено отговори Марта, — като скитосвате цял ден. Е, надявам се това да ви послужи за урок и друг път да нямате вземане-даване с непознати деца, че току-виж ви тръшне дребна шарка. И слушайте, ако ги видите пак, недейте да говорите с тях — нито думица, даже не ги и поглеждайте, а елате веднага да ми кажете. Ще им разваля аз хубавия фасон.

— Ако ги видим някога пак, начаса ще те уведоим — обеща Антеа, а Робърт, отправил любовен взор към студеното говеждо, което готвачката внасяше на поднос, добави с прочувствен, тих глас:

— Ще се постареем втори път да не ни се мяркат пред очите.

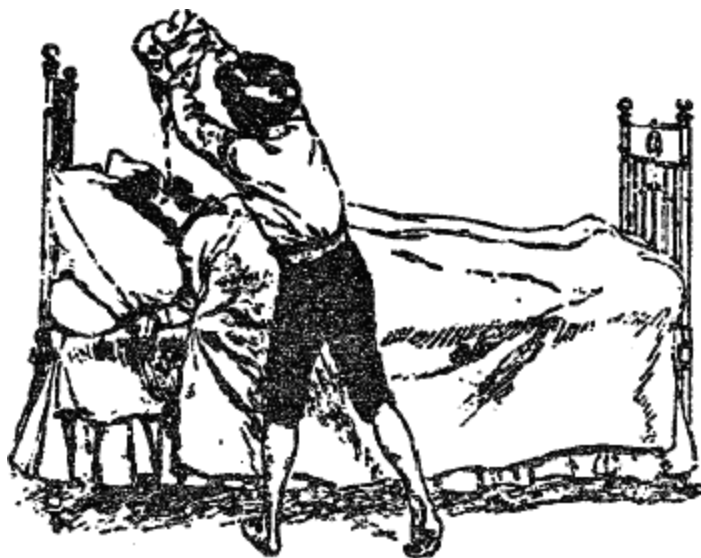
И наистина не ги видяха повече.

[1] Фут — английска мярка за дължина, равна на 30,48 см. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЗЛАТНИ ГВИНЕИ

На сутринта Антеа се събуди от един много реален сън, в който се разхождаше из зоологическата градина, а дъждът я валеше, тъй като нямаше чадър. Животните изглеждаха безумно нещастни в това мокро време и всички унило ръмжаха. Когато се събуди, ръмженето и проливният дъжд си продължиха все така. Първото се оказа тежкото, равномерно дишане на сестра ѝ, която беше леко настинала и все още спеше. Дъждът се сипеше на малки капчици по лицето ѝ от една мокра хавлиена кърпа, която брат ѝ Робърт внимателно изстискваше — за да я събуди, както обясни.

— Махни това от тука — нареди тя доста кисело.

Той я послуша, защото не беше жесток брат, макар да бе изключително сръчен в залагането на разни капани, номера в леглото, изнамирането на нетрадиционни методи за събуждане на спящи роднини и тем подобни умения, които спомагат за щастието на дома.

— Какъв странен сън сънувах — започна Антеа.

— И аз също — присъедини се Джейн, разбудила се внезапно и без предупреждение. — Присъни ми се, че намерихме пясъчно таласъмче в кариерата и то ни каза, че е псамид и че можем всеки ден да му искаме по едно желание, и...

— Но това е моят сън — прекъсна я Робърт, — тъкмо щях да ви го разправам. А щом то ни каза за желанията, ние веднага си пожелахме нещо. И сънувах, че вие, момичетата, бяхте толкова тъпи, че поискахте всички да станем красиви като зората, та взехме, че станахме, и беше абсолютен кошмар.

— Ама как е възможно толкова хора да сънуват едно и също нещо? — удиви се Антеа, като се изправи в леглото. — Защото и аз също сънувах всичко това, плюс зоологическата градина и дъжда, а в съня ми Мъничето не ни позна и слугите не ни пуснаха вкъщи, понеже блясъка на красотата ни беше като пълна маскировка и...

Гласът на най-големия брат долетя от площадката на стълбището.

— Хайде, Робърт — рече той, — отново ще закъснееш за закуска, или пак ти се ще да пропуснеш къпането, както направи във вторник.

— Я ела тука за малко — повика го Робърт. — Не съм пропуснал къпането, а го свърших след закуска в татковия кабинет, защото нашата вана беше изпразнена.

Сирил се появи на вратата, още полуоблечен.

— Да знаеш само... — подзе Антеа, — всички сме сънували такъв чудноват сън — че сме намерили пясъчно таласъмче.

Гласът ѝ затихна пред презрителния му поглед.

— Сън ли? — продума той. — Ама че сте глупави, та туй е самата действителност. Казвам ви, всичко това се случи. Та нали затова искам да слезем по-рано. Веднага след закуска ще отидем при него и ще си пожелаем нещо друго. Само че преди да тръгнем трябва единодушно да решим какво точно искаме и никой да не му иска нищо, преди другите да са се съгласили. Повече никакви несравними красавици, не, благодаря. Не и щом аз имам думата.

Останалите трима се облякоха с отворени от учудване усти.

Ако този сън за пясъчното таласъмче беше истина, то това обличане страшно приличаше на сън, мислеха си момичетата. Джейн вярваше, че Сирил е прав, но Антеа не беше сигурна, докато не видяха

Марта и не изслушаха всичките ѝ заръки и напомнания за осъдителното им поведение вчерашния ден. Тогава вече Антеа се убеди.

— Понеже — обясни тя — слугите никога не сънуват друго, освен нещата от „Съновника“ — като например змии, стриди и ходене на сватба, което означава погребение, пък змията е невярна приятелка, а стридата значи бебе.

— Като спомена бебета — забеляза Сирил, — къде е Агънцето?

— Марта ще го води в Рочестър при братовчедите си. Мама разреши. Сега го облича — отговори Джейн, — и то с най-хубавото му палтенце и шапка. Подайте ми хляба и маслото, моля.

— Явно много ѝ се ще да го заведе — учудено констатира Робърт.

— Но прислужниците обичат да носят бебетата при роднините си — обясни Сирил. — И преди съм го забелязвал, особено като ги облекат в най-красивите им дрешки.

— Сигурно си представят, че са им собствени деца и че те не са слуги, а са омъжени за благородни херцози с високи титли и че бебетата са малки херцогчета и херцогини — мечтателно предположи Джейн, като си взе още мармалад. — Предполагам, че Марта тъкмо това ще каже на братовчедка си. Страхотно ще се забавлява.

— Чак толкова едва ли, трябва да занесе нашето херцогче чак до Рочестър — отбеляза Робърт. — На нейно място хич не бих се забавлявал.

— Представяш ли си, да отидеш пеша до Рочестър с нашето Агънце на гръб. Леле! — съгласи се с него Сирил.

— Тя ще ходи с пощенската кола — вметна Джейн. — Хайде да ги изпратим, за да направим една вежлива и мила постъпка, а после ще сме сигурни, че сме се отървали от тях за целия ден.

Така и сториха.

Марта беше с официалната си рокля в два нюанса на виолетово, която бе толкова тясна в кръста, че я караше да ходи приведена, и със синята шапка с розовите метличини и бялата панделка. Беше си сложила жълта дантелена якичка и зелена фльонга. Агънцето наистина беше с най-хубавото си кремаво костюмче и шапка. Затова на кръстопътя колата взе една доста елегантна двойка. Когато белият

гюрук и червените колела постепенно изчезнаха в облак варовиков прах...

— А сега към псамида! — изкомандва Сирил и всички се запътиха натам.

Докато вървяха обсъждаха това, което щяха да си пожелаят. Макар че страшно бързаха, не се и опитаха да се смъкнат по стената на пясъчната кариера, а минаха по безопасния долен път, все едно бяха каруци. Бяха направили кръг от камъни около мястото, където изчезна пясъчното таласъмче, та лесно се ориентираха. Слънцето печеше и жареше, а небето беше ясно синьо и нито едно облаче не плуваше из него. Пясъкът бе силно нагорещен.

— Ами ако все пак е било сън? — подвоуми се Робърт, докато момчетата изравяха лопатите от купчината, където ги бяха скрили, и се заеха да копаят.

— Ами ако все пак ти дойде умът в главата? — отвърна му Сирил. — Двете са еднакво вероятни!

— Ами ако говориш по-учтиво! — сопна се Робърт.

— Ами ако ние двете с Антеа ви отменим? — засмя се Джейн. — Вие май доста се разгорещихте.

— Ами ако не си вреш тъпия нос където не му е мястото! — срязва я Робърт, който сега вече наистина бе разгорещен.

— Добре, няма — отговори бързо Антеа. — Робърт, миличък, не бъди такъв сърдитко, ние няма да кажем и думица, ти ще говориш с таласъмчето и ще му кажеш какво сме решили да си пожелаем. Ти ще го направиш много по-добре от нас.

— Ами ако престанеш да лицемериш — продължаваше Робърт, но вече не тъй сърдито. — Внимавай, рови вече само с ръце.

Само след миг се показва кафявото, рунтаво, паякообразно тяло, дългите ръце и крака, ушите като на прилеп и очите като на охлюв на самото пясъчно таласъмче. Всички поеха дълбоко въздух от задоволство, защото сега, разбира се, вече със сигурност не бяха само сънували.

Псамидът седна и изтърси пясъка от козината си.

— Как е левият ти мустак тази сутрин? — вежливо се осведоми Антеа.

— Е, няма с какво толкова да се похваля — отговори той, — но прекарах малко неспокойна нощ. Все пак благодаря ти, че попита.

— Кажи — заговори го Робърт, — днес в настроение ли си да изпълняваш желания, понеже на нас страшно ни се иска да си пожелаем още нещо, освен това, което ни се полага? То е едно мъничко нещо — увери го той.

— Хъмф — започна пясъчното таласъмче (ако четете книгата на глас, моля, произнесете точно „хъмф“, защото то така го рече). — Хъмф! Знаете ли, че докато не ви чух да се препирате точно над главата ми, при това толкова шумно, наистина бях решил, че съм ви сънувал. Понякога ми се присънват доста странни сънища.

— Тъй ли? — побърза да каже Джейн, за да отбегне темата за препирнята. — Ще ми се — учтиво прибави тя — да ни разкажеш сънищата си, сигурно са безкрайно интересни.

— Това ли е желанието за днес? — прозя се пясъчното таласъмче.

Сирил промърмори нещо от сорта на „Какво друго да очаква човек от едно момиче“, а останалите стояха мълчаливо. Ако кажеха „да“, това значеше да забравят за желанията, които си бяха намислили. Но ако кажеха „не“, щеше да е много нетактично, а ги бяха учили на добри маниери, нещо повече — те бяха възприели известна част, а това са две съвсем различни неща. Въздишка на облекчение се изтръгна от всички, когато пясъчното таласъмче каза:

— Но ако взема да ви разправам, после няма да ми е останала сила нито за второ желание, нито за приятно настроение, нито за здрав разум, нито за добро държане и тем подобни неща.

— Ние съвсем не искаме да се напругаш за тези неща, и сами можем да ги постигнем — нетърпеливо отговори Сирил, докато другите се спогледаха виновно. Искаше им се таласъмчето да спре да подмята за доброто държане, да им се накара едно хубаво, ако иска, и да приключи.

— Е — продължи псамидът, като така внезапно изтегли дългите си очи, че едното от тях едва не бръкна в окото на Робърт, — да чуем първо малкото желание.

— Искаме прислугата да не забелязва нищо от подаръците, които ни правиш.

— ... които си толкова мил да ни правиш — прошепна Антеа.

— ... си толкова мил да ни правиш, искам да кажа — повтори Робърт.

Таласъмчето малко се поизду, после изпусна въздуха и каза:

— Готово, беше съвсем лесно. Хората така или иначе много-много не забелязват нещата около себе си. Какво беше другото желание?

— Искаме — бавно изрече Робърт — да сме богати повече от колкото някой някога е мечтал.

— Сребролюбие — отбеляза Джейн.

— Точно така — неочаквано изтърси таласъмчето. — Няма да ви дойде твърде добре, това поне е утеха — промърмори на себе си то. — Хайде сега, не мога да стигна чак отвъд мечтите! Колко искате и в какъв вид: злато или банкноти?

— В злато, ако обичаш, и то много.

— Тази пясъчна кариера догоре ще ви бъде ли достатъчно? — безцеремонно попита таласъмчето.

— О, да!

— Тогава излезте преди да започна, иначе ще останете заровени.

То до такава степен издължи мършавите си ръце, и така заплашително ги размаха, че децата хукнаха колкото им крака държат към пътя, по който преди време се движеха каруците, идващи към пясъчната кариера. Единствено на Антеа ѝ беше останало малко присъствие на духа и докато тичаше, тя се сети да извика:

— Приятен ден, дано утре мустакът ти да е по-добре.

Вече на пътя те се обърнаха и погледнаха назад, но трябваше бързо да стиснат очи и да ги отварят малко по малко, защото гледката беше твърде ослепителна, за да я издържат. Беше все едно да се опитваш да гледаш слънцето посред лято, и то по пладне. Защото ямата беше догоре пълна с нови-новенички лъскави златни монети и домовете на лястовичките бяха изцяло скрити. Там, където пътят завиваше в кариерата, златото лежеше на могилки като камъни покрай път, а една голяма купчина лъскаво злато се извисяваше над всички между високите стени на пясъчната кариера. И цялата тази блестяща грамада бе от златни монети. А по безбройните им ръбове и стени обедното слънце грееше, пламтеше, блестеше и искреше, докато в крайна сметка рудникът заприлича на пещ за претопяване, или пък на приказните дворци, които понякога виждаш в небето по залез-слънце.

Децата стояха с отворена уста и никой не продумваше.

Накрая Робърт се наведе и взе една монета от края на купчината до пътя и я погледна. Обърна я от другата страна. После каза с нисък глас, коренно различен от обикновения му глас:

— Това не са лири.

— Във всеки случай е злато — отвърна Сирил.

След това всички започнаха да говорят едновременно. Пълнеха шепи от съкровището и го оставяха да изтече през разтворените им пръсти като вода, а звънът, който издаваше бе като прекрасна музика. Отначало съвсем забравиха да мислят как да похарчат парите, беше толкова хубаво просто да си играят с тях. Джейн седна между две купчини злато и Робърт започна да я заравя, както заравяш баща си в пясъка, когато сте на море и той е заспал на плажа с вестника на главата си. Но Джейн не беше и наполовина заровена, когато извика:

— Ох, спри, много е тежко! Боли ме!

Робърт каза само „Глупости!“ и продължи.

— Остави ме ти казвам — викна Джейн и я извадиха силно пребледняла и леко трепереща.

— Нямате представа какво е — обясни тя, — все едно имаш камъни отгоре си или пък вериги.

— Вижте — започна Сирил, — ако това тук ще ни е полезно, няма смисъл да стоим и да му се пулим така. Хайде да си напълним джобовете и да идем да си купим това-онова. Не забравяйте, че ще трае само до залез-слънце. Ще ми се да бяхме питали псамида защо нещата не се вкаменяват. Може пък това да се вкамени. Знаете ли какво, в селото има една каручка с пони.

— Искаш да ги купиш ли? — попита Джейн.

— Не, глупаче такова, ще ги наемем. После ще отидем до Рочестър и ще си накупим сума ти работи. Хайде сега, всеки да вземе колкото може да носи. И все пак това не са английски лири. На едната страна имат някаква мъжка глава, а на другата нещо като лопата. Натъпчете джобовете и да тръгваме. Можете да дърдорите и по пътя, ако е толкова необходимо.

Сирил седна и започна да си пълни джобовете.

— Когато накарах татко да ми поръча девет джоба на панталона, ми се подигравахте — каза той, — но ще видите сега!

И те наистина видяха. След като Сирил беше натъпкал деветте си джоба, носната си кърпа и предницата на ризата, трябваше да се изправи. Обаче залитна и се наложи бързо-бързо да седне пак.

— Изхвърли малко от товара — предложи Робърт. — Ще потопиш кораба, старче. Ето какво става когато имаш девет джоба.

Сирил нямаше друг избор.

После се запътиха към селото. Разстоянието беше повече от миля, пътят бе действително много прашен, слънцето май препичаше все по-жарко и по-жарко, а златото в джобовете им ставаше все по-тежко и по-тежко.

Внезапно Джейн каза:

— Не виждам как ще похарчим всичко това. Трябва да сме помъкнали хиляди лири. Ще оставя малко от моите в оня дънер там зад плета. А веднага щом стигнем в селото, ще си купим бисквити; сигурна съм, че отдавна е време за ядене. — Тя извади една-две шепи от златото и го скри в хралупата на един стар габър.

— Колко са кръгли и жълти само — отбеляза тя. — Не ви ли се ще да бяха джинджифилови сладки и тъкмо да се каним да ги хапнем?

— Да, ама не са, и ние нищо не се каним — каза Сирил. — Хайде, да вървим.

Но как тежко и уморено вървяха. Преди да стигнат селото вече в доста дънери се криеха малки съкровища. И все пак те влязоха в селото с около хиляда и двеста гвинеи в джобовете. Но въпреки това скрито богатство, отвън си изглеждаха съвсем обикновени и на никой не му мина през ум, че тия деца биха могли да имат повече от половин крона всяко. Маранята и синкавата пара на гората създаваха някакъв неясен, мъглив облак над покривите на селото. Четиримата тежко се отпуснаха на първата пейка, която им се изпречи. А тя се оказа пред кръчмата „Синия глиган“.

Решено бе Сирил да влезе в „Синия глиган“ и да поръча джинджифилова лимонада, понеже, както отбеляза Антеа, „за мъжете не е нередно да влизат в кръчми, а само за децата. Пък от всички нас Сирил е най-близо до мъж, защото е най-голям“. И той влезе. Останалите седяха на слънце и чакаха.

— Божке, каква жегата само! — обади се Робърт. — Когато на кучетата им е горещо, си изплезват езиците. Чудя се дали пък не би ни станало малко по-хладно, ако се изплезим и ние.

— Можем да опитаме — отвърна Джейн и всички изплезиха езици колкото можаха, тъй че гърлата им се опнаха, но от това комай само ожадняха още повече, освен това никак не се понравиха на минувачите. Затова си прибраха езиците точно когато Сирил се появи с джинджифиловите лимонади.

— Трябваше, обаче, да ги платя от моите два шилинга и седем пенса, с които щях да си купя зайци — каза той. — Не искаха да вземат златото. А когато извадих цяла шепа, човекът се изсмя и каза, че били жетони. Взех и малко пандишпанови сладки от един стъклен буркан на тезгяха. И бисквити с кимион.

Пандишпановите сладки бяха меки и сухи, бисквитите също бяха сухи, но бяха и меки, а бисквитите не бива да са меки. Но джинджифиловата лимонада беше достатъчно хубава да компенсира всичко.

— Сега е мой ред да опитам да купя нещо с парите — заяви Антеа. — Аз съм втора по възраст. Къде се намира понито с каручката?

Оказа се, че е в „Квадратите“ и Антеа влезе през двора, защото, както всички знаеха, малките момичета не бива да влизат в заведения. Сетне излезе, както сама се изрази „доволна, но не и горда“.

— Той казва, че ще бъде готово ей сегичка — рече Антеа — и трябва да му дадем една златна лира, или каквото и да е това, за да ни закара до Рочестър и обратно и ще ни изчака докато се оправим с всичко. Смятам, че се справих доста добре.

— Май се имаш за много умна — мрачно отбеляза Сирил. — И как успя?

— За всеки случай не се показах толкова умна, че да вадя шепи пари от джобовете си и да ги обезценявам по този начин — не му остана дължна тя. — Просто видях някакъв млад мъж, който правеше нещо на крака на един кон с гъба и ведро, показах му една лира и попитах: „Знаете ли какво е това?“, а той рече, че не знае и ще повика баща си. Като дойде стария човек, каза, че било гвинея и се поинтересува дали е моя и мога ли да разполагам с нея, а аз му отвърнах: „Да“, и после го попитах за каручката и му казах, че ако ни закара в Рочестър, ще му дам гвинеята. Името му е С. Криспин. Съгласи се веднага.

Да те карат в хубава карета по живописни селски пътища беше съвсем ново изживяване, а беше и много приятно (което обикновено не важи за новите изживявания), доста далече от красивите планове за изхарчване на парите, които всяко дете си правеше — разбира се наум, тайно, защото усещаша, че няма да е никак добре, ако старият съдържател ги чуеше да говорят по този богаташки начин, по който си мислеха. По тяхна молба човекът ги остави край моста.

— Ако трябваше да си купите коне и файтон, къде бихте отишли? — попита Сирил, като че просто за да каже нещо.

— При Били Пийзмарш, в „Главата на сарацина“ — тутакси отговори старецът. — Ама не бих препоръчал никого, когато става дума за коне, нито пък бих приел нечий друг съвет, ако аз исках да купувам. Но ако баща ви не е сигурен какво точно търси, в Рочестър няма по-свестен човек и с по-вежливи приказки от Били, нищо че аз ви го казвам.

— Благодаря ви — каза Сирил. — „Главата на сарацина“ значи.

И тогава децата започнаха да виждат един от законите на природата да се обръща наопаки и да застава на челна стойка като някой акробат. Всеки възрастен би ви казал, че парите трудно се печелят и лесно се харчат. Но парите от желанието толкова лесно се спечелиха, а пък изхарчването им не само че беше трудно, ами се оказва почти невъзможно. Търговците от Рочестър до един се отдръпваха от бляскавото злато (повечето от тях го наричаха „чужди пари“). Като начало Антеа, която сутринта има нещастieto да седне върху шапката си, искаше да си купи нова. Избра си една много красива, гарнирана с розови и сини паунови пера. На витрината беше написано: „Парижки модел, три гвинеи“.

— Това ме радва — каза тя, — понеже, щом пише гвинеи, значи гвинеи, а не лири, каквито и нямаме.

Но като извади три от гвинеите, които бяха вече мръснички, тъй като тя не си бе сложила ръкавици преди да тръгнат за пясъчната кариера, младата дама в черна копринена рокля я погледна строго, после отиде да прошепне нещо на ухото на друга дама, по-стара и по-грозна, също в черна коприна, и двете ѝ върнаха монетата с обяснението, че такива пари не са в обръщение.

— Това са истински пари — не се предаде Антеа — и са си мои.

— Сигурно — казаха те, — но не са пари, които се използват сега и не искаме да ги вземем.

— Вероятно мислят, че сме ги откраднали — оплака се Антеа, като се присъедини към другите отвън. — Ако имахме ръкавици, нямаше да ни сметнат за безчестни. Точно мръсните ми ръце са ги накарали да се усъмнят.

И така, избраха един по-скромен магазин и момичетата си купиха памучни ръкавици, от тези по шест пенса и три фардинга, но

когато подадоха гвинея, жената я погледна през очилата си и каза, че не може да им върне; и така, ръкавиците трябваше да бъдат заплатени от двата шилинга и седем пенса на Сирил, с които възнамеряваше да си купи зайци. Същото се случи и със зеленото портмоне, имитация на крокодилска кожа от девет пенса и половина, което бе купено по същото време. Пробваха се в още няколко магазина подобни на тези, от които си пазаруваха играчки, парфюм, копринени кърпички, книги, пъстри кутии за химикалки и снимки на интересни забележителности от околностите. Но този ден никой в Рочестър не желаше да приеме гвинея и докато обикаляха от магазин в магазин, ставаха все по-мръсни и по-мръсни, косите им все по-разрошени, а Джейн се подхлъзна и падна на едно място от пътя откъдето тъкмо бе минала цистерна с вода. Освен това и страшно изгладняха, но никой не искаше да им даде нещо за ядене срещу гвинеите им. След като напразно опитаха в две сладкарници, те вече толкова изгладняха, вероятно от аромата на сладките, както предположи Сирил, че шепнешком изработиха план за действие и отчаяно го приложиха. Влязоха в трета сладкарница, чийто пекар беше на име Бийл, и преди хората зад тезгяха да успеят да се намесят, всяко дете бе сграбчило по три кифли, бе ги стиснало в мръсните си ръце и бе отхапало голяма хапка от този троен сандвич. После се отдръпнаха малко, с дванайсетте кифли в ръце и с наистина много пълни усти. Стреснатият пекар се наведе иззад ъгъла.

— Ето — рече Сирил, като се опитваше да говори възможно най-ясно, и протегна ръка с една гвинея, която беше приготвил още преди да влязат, — платете си от това.

Господин Бийл сграбчи монетата, захапа я и я мушна в джоба си.

— Да ви няма — каза той кратко и отсечено.

— Ами рестото? — обади се Антеа, която беше пестелива по природа.

— Ресто ли? — възкликна той. — Ще ви дам аз едно ресто! Пръждосвайте се от тука и се смятайте за щастливци, че не съм извикал полиция да провери отгде сте взели туй!

В парка Касъл Гардънс милионерите довършиха кифлите. Въпреки че те бяха така меки и уханни и, както се очакваше, повдигнаха духа на групичката, дори и най-храброто сърце потрепваше при мисълта, че трябваше да се разпита господин Били Пийзмарш от „Главата на сарацина“ по въпроса за кон и карета. Момчетата се бяха отказали от тази идея, но Джейн винаги бе била оптимистично дете, а Антеа, общо взето неотстъпчиво дете и настойчивостта им победи.

И тъй, цялата дружина, сега вече неописуемо мръсна, се отправи към „Главата на сарацина“. Планът „атака откъм двора“ се оказа успешен в „Квадратите“, затова бе опитан и тук. Господин Пийзмарш беше навън и Робърт подхвана работата със следните слова:

— Разбрах, че имате много коне и карети за продаване.

Бяха се уговорили, че Робърт ще е говорителят, понеже в книгите винаги господата купуват коне, а не дамите, пък Сирил вече беше взел участие в „Синия глиган“.

— Правилно си разбрал, момко — отвърна господин Пийзмарш. Той бе висок и мършав човек, с много сини очи, стисната уста и тънки устни.

— Бихме искали да си купим, моля — вежливо продължи Робърт.

— Предполагам.

— Ще ни покажете ли няколко, ако обичате? За да си изберем.

— Вие чии деца сте? — поинтересува се господин Били Пийзмарш. — По поръчение ли сте изпратени?

— Казвам ви — отговори Робърт, — че искаме да си купим коне и карети, а един човек ни увери, че сте свестен и с любезни приказки, но няма да се учудя, ако е сбъркал.

— И таз хубава! — рече господин Пийзмарш. — Да изкарам ли цялата конюшня, че да я огледа ваша светлост? Или да пратя някого до епископа, да види дали няма някое излишно конче?

— Да, ако обичате — съгласи се Робърт, — стига да не ви затруднява. Ще е много мило от ваша страна.

Господин Пийзмарш пхна ръце в джобовете и се изсмя, което никак не им се хареса. После извика:

— Уилям!

Един прегърбен коняр се показва на вратата на конюшната.

— Ела, Уилям, ела тук да погледнеш тоя принц. Искан да купи целия конезавод, целия до шушка. А няма пукната пара в джоба, хващам се на бас!

Погледът на Уилям проследи показалеца на господаря си с презрителен интерес.

— А, хич ли няма? — подхвърли той.

Но Робърт отговори, макар че двете момичета вече го дърпаха за края на якето и го молеха да „тръгва“. Отговори, и беше ужасно разгневен като каза:

— Не съм никакъв принц, нито съм се правил на такъв. Що се отнася до пукнатата пара, какво ще речете за това? — и преди останалите да успеят да го спрат, извади две пълни шепи лъскави гвинеи и протегна ръце, за да види господин Пийзмарш.

И той ги видя. Грабна една с два пръста. Захапа я между зъбите си и Джейн очакваше да каже: „Най-хубавият кон в конюшните ми е на ваше разположение“. Но другите предсещаха какво ще стане. Въпреки това думите му бяха неочаквани дори и за най-лошите предчувствия.

— Уилям, затвори портите на двора — и Уилям се ухили и отиде да ги затвори.

— Приятен ден — бързо рече Робърт, — сега вече няма да си купим нито един от вашите коне, каквото и да казвате, и дано това да ви е за урок. — Той бе забелязал една малка странична портичка, останала отворена, и докато говореше, се приближаваше към нея. Обаче Били Пийзмарш се изпречи на пътя му.

— Не бързай толкова, гаменче такова! — отсече той. — Уилям, извикай полиция.

Уилям тръгна. Децата стояха скупчени заедно като изплашени овце, а господин Пийзмарш им говореше докато чакаха полицията. Каза много неща. Между другото каза и това:

— Ама че банда сте вие, да идвате да предлагате гвинеите си на почтени хора!

— Те са истински гвинеи — сърцато отговори Сирил.

— Е, нищо не се знае, разбира се, абсолютно нищо, естествено, че не! А сте въвлекли и момичета в тая работа. Хайде, ще пусна момчетата да си вървят, ако дойдете мирно и кротко в участъка.

— Не искаме да ни пускат — героично му отвърна Джейн. — Не и без момчетата. Парите са толкова наши, колкото и техни, лош дядка такъв.

— Откъде ги взехте тогава? — попита той малко по-меко, за изненада на момчетата, които очакваха друго след обидата на Джейн.

Джейн хвърли безмълвен поглед на отчаяние към останалите.

— Езика ли си глътна, а? Иначе бързо отговаряш, ако е за обида. Хайде, говори. Откъде ги взехте?

— От пясъчната кариера — обади се честната Джейн.

— Не думай! — подсмихна се той.

— Истина ви казвам — повтори Джейн. — Там има таласъмче, такова едно с кафява козина, с уши като на прилеп и очи като на охлюв. Дава ти по едно желание на ден, и те всичките се сбъдват.

— Ти май не си с всичкия си, а? — продума тихо мъжът. — Още по-голям срам за вас, момчета, да въвличате нещастното болно дете в грешните си обири.

— Тя не е луда, това беше самата истина — обади се Антеа, — там действително има таласъмче. Ако някога го видя пак, ще си

пожелая нещо за вас или поне бих си пожелала, ако не беше лошо да се отмъщава.

— Олеле, божичко! — възкликна Били Пийзмарш. — Не е само едно!

В този момент Уилям се върна със злорада усмивка на лице, а зад него вървеше един полицай, с който господин Пийзмарш говори дълго и разпалено, с дрезгав шепот.

— Сигурно сте прав — каза най-сетне полицаят. — Така или иначе, ще повдигна срещу тях обвинение в незаконно притежание с предстоящо разследване. Мировият съдия ще се занимае със случая. По всяка вероятност ще изпрати болните в някой дом, а момчетата в изправително заведение. И така, тръгвайте, деца, няма смисъл от

препирни. Вие вземете момичетата, господин Пийзмарш, сър, а аз ще съпроводя момчетата.

Безмълвни от гняв и ужас, четирите деца бяха подкарани из улиците на Рочестър. Сълзи от яд и срам ги ослепяваха, та Робърт връхлетя право върху някаква минувачка, но не я разпозна, докато един добре познат глас не възкликна: „Жива да не бях! Мастър Робърт, що чините тъдява?“. А един друг глас, също толкова познат, каза: „Панти, искам пли мойта Панти!“.

Бяха се натъкнали на Марта и бебето.

Марта се държа възхитително. Отказа да повярва и дума от разказа на полицаия или пък на господин Пийзмарш, дори когато накараха Робърт да си обърне джобовете под една арка и да покаже гвинеите.

— Нищо не виждам! — отсече тя. — Нещо май ви хлопа на вас двамата. Няма никакво злато тук, само ръцете на горкото дете, целите в кал и мръсотия, досущ като комин. Божичко, какво доживях!

Децата сметнаха това за много благородно от страна на Марта, дори за малко пакостливо, но после се сетиха, че таласъмчето обеща да направи така, че прислугата да не забелязва нищо от неговите подаръци. Тъй че Марта просто не можеше да види златото.

Когато достигнаха полицейския участък, вече се здрачаваше.

Полицаят разказа историята на един инспектор, който седеше в голяма гола стая, с нещо като груба детска кошарка в единия край, за държане на затворници. Робърт се почуди дали е килия или подсъдима скамейка.

— Представете монетите, офицер — каза инспекторът.

— Обърни си джобовете — заповяда полицаят.

Сирил с отчаяние пъхна ръце в джобовете си, застина така за момент и после избухна в смях — един странен смях, който наскърбяваше и приличаше много повече на плач. Джобовете му бяха празни. Както и джобовете на останалите. Защото по залез-слънце цялото таласъмско злато бе, разбира се, изчезнало.

— Обърни си джобовете и си затвори устата — повтори инспекторът.

И Сирил го направи, обърна един по един всичките девет джоба, които обогатяваха норфъкския му костюм. Бяха съвсем празни.

— Брей! — възкликна инспекторът.

— Представа нямам как са го направили, хитри малки просячета такива! През целия път вървяха пред мен, за да ги държа под око и за да не привлечем тълпа и да пречим на движението.

— Просто забележително — отбеляза намръщено инспекторът.

— Ако сте тероризирали невинните дечица — обади се Марта, — ще наема карета и ще се приберем у дома, в къщата на баща им. Това няма да остане така, млади човече. Казах ви, че нямат никакво злато, когато се преструвахте, че го виждате в бедните им безпомощни ръчички. Беше още раничко, че да не можете да разчитате на очите си. Що се отнася до другия, ясно е като бял ден — той държи „Главата на сарацина“ и най-добре знае какъв му е алкохолът.

— Разкарайте ги оттук, за бога — ядоса се инспекторът. Но когато напуснаха участъка, каза: „Ха сега!“ на полицая и господин Пийзмарш и го каза толкова гневно, колкото беше говорил и на Марта.

Марта удържа на думата си. Заведе ги вкъщи с една великолепна карета, защото колата на разсилния я нямаше, и макар че тъй благородно се застъпяше за тях пред полицията, в момента, в който останаха сами, започна така да ги гълчи, задето са „дръзнали да ходят в Рочестър сами“, че никой не посмя да спомене за стария човек, който ги чакаше в Рочестър с каретата от селото. И така, след един ден на безмерно богатство, вечерта децата бяха изпратени по леглата в немилост, само дето сега имаха два чифта памучни ръкавици повече, отвътре мръсни поради състоянието на ръцете, върху които бяха слагани и още, портмоне — имитация на крокодилска кожа и

дванайсет кифли от по едно пени, които отдавна бяха вече смлени в стомаха.

Това, което най-много ги притесняваше бе страхът, че и гвинеята на стария човек може да е изчезнала по залез, като всички други, затова на следния ден отидоха в селото да му се извинят, че не са дошли на срещата в Рочестър, а и да проверят. Той ги посрещна много дружелюбно. Гвинеята не беше изчезнала, а той бе пробил дупка в нея и я беше закачил на ланеца на часовника си. Що се отнася до гвинеята, която пекарят взе, децата просто не биха могли да се тревожат беше ли изчезнала или не, което може би не бе съвсем честно, но пък от друга страна не беше и дотам неестествено. Това, обаче, измъчваше Антеа и накрая тя тайно изпрати дванайсет пощенски марки за „Господин Бийл, пекар, Рочестър“. Написа и бележка: „Това е за кифлите“. Надявам се, че все пак гвинеята е изчезнала, защото този хлебар наистина никак не беше добър човек, плюс това тези кифли се дават по седем за шест пенса във всички порядъчни хлебарници.

ТРЕТА ГЛАВА

ИСКАН ОТ ВСИЧКИ

На другата сутрин, след деня, в който децата бяха притежавали безмерното богатство и не успяха да си купят нищо истински полезно или приятно с него, се събудиха без възторжената радост, която бяха изпитали предния ден, когато си спомниха как имаха късмет да открият псамид, или пясъчно таласъмче, и да получат обещанието му да им изпълнява по едно желание на ден. Досега имаха две желания. Красота и богатство, но нито едно не ги направи щастливи. Но това, че се случваха чудати неща, дори и не чак толкова приятни, беше много по-забавно от времето когато нищо не се случваше, освен часовете за храна, пък и те невинаги са дотам приятни, особено в дните, когато менюто е студено овнешко или някаква яхния.

Нямаше възможност да обсъдят нещата преди закуска, понеже тъй се случи, че всички се успаха, и настана една енергична и решителна борба да се облекат, тъй че да закъснеят само с десет минути за закуската. По време на ядене бяха направени някои усилия да се занимаят с въпроса за псамида в безпристрастен тон, но се оказа изключително трудно да обсъждаш нещо и в същото време предано да се грижиш за хранителните нужди на малкото си братче. Мъничето беше особено жизнено тази сутрин. Не само че се извъртя през преградата на високото си столче и увисна на главата си, посиняло и давящо се, ами успя с отчаяна бързина да сграбчи една лъжица, здравата цапна Сирил по главата с нея и после удари на рев, защото му беше отнета. Пъхна дебеличкото си юмруче в попарата си и поиска „снадко“, което обаче се сервираше само със следобедния чай. После пя, качи си краката на масата и нададе силен вой да ходи на „разнодка“. Разговорът протичаше по горе-долу следния начин:

— Вижте сега, пясъчното таласъмче... внимание, ще разлее млякото!

Млякото бе преместено на безопасно разстояние.

— Да, та това таласъмче... не, Агънце, миличък, дай на Пантерата тази лъжичка.

После се опита Сирил.

— Нищо, което сме си пожелавали досега не се е оказвало... почти разсипа горчицата!

— Чудя се дали да не си пожелаем... опала, сега вече я свърши!

В миг се видя блясък на стъкло и премятане на бебешки ръчички, и бурканът със златните рибки в средата на масата се претърколи настрани и изсипа потоп от вода и златни рибки в скута на Мъничето и на всички останали.

Всички бяха почти толкова разстроени, колкото и самите златни рибки, единствено Агънцето запази спокойствие. Когато гьолчето на пода беше подсушено, а подскачащите, останали без вода рибки бяха събрани и сложени отново в буркана, Мъничето бе отнесено от Марта за цялостно преобличане, пък и почти всички други трябваше да си сменят дрехите. Престилките и жакетите, окъпани във водата със златни рибки бяха прострени да съхнат, а после се оказа, че Джейн или трябва да закърпи роклята, която бе скъсала предния ден, или пък до вечерта да носи най-хубавата си фустанела. Тя беше бяла, мека, набрана, гарнирана с дантела и много, много красива — съвсем като рокля, ако не и по-красива. Само че не беше рокля и думата на Марта бе закон. Тя нямаше да позволи на Джейн да се мотае с най-хубавата си дреха и не пожела и да чуе предложението на Робърт Джейн да облече тази фустанела и да се преструва, че ужким е с рокля.

— Не е прилично — отвърна тя. А когато някой каже това, няма смисъл да спорите. Един ден сами ще се убедите, че това е самата истина.

Така че нямаше друг изход, освен Джейн да си закърпи роклята. Дупката се бе появила предния ден, когато Джейн се спъна и падна на главната улица в Рочестър, точно там, откъдето цистерната бе преминала по своя път. Беше си ожулила коляното, чорапът ѝ беше много повече от ожулен, а роклята ѝ бе съдрана от същия този камък, който се бе погрижил за коляното и чорапа. Естествено, останалите не бяха такива подлеци, че да изоставят другар в неволя, тъй че всички седнаха на тревната площ около слънчевия часовник, а Джейн кърпеше като че животът ѝ зависи от това. Агънцето все още бе в

ръцете на Марта, в процес на преобличане, та можеше спокойно да се води разговор.

Антеа и Робърт плахо се опитаха да укрият мнението си, а именно, че на псамида не може да се има вяра, но Сирил нареди:

— Говорете, казвайте каквото имате да казвате — мразя подмятания, отклонения от сорта „ми не знам“ и тем подобни увъртания.

И тогава Робърт, като че морално задължен, подзе:

— Добре де, Антеа и аз не бяхме толкова залети с рибки колкото вие двамата и се преоблякохме по-бързо, затова имахме време да обмислим нещата и, ако питаш мен...

— Никой не те пита — обади се Джейн, като откъсна със зъби един конец, точно както винаги ѝ бяха казвали, че не бива да прави.

— Няма значение кой пита и кой не — продължи Робърт, — обаче ние с Антеа смятаме, че псамидът е един злобен гад. Щом може да изпълнява желания на нас, значи може да си изпълнява и на себе си, и съм почти сигурен, че всеки път си пожелава нашите желания да се провалят. Хайде да оставим това неприятно зверче на мира и да си караме кефа като играем на укрепления във варовиковия рудник, ама сами.

Нали си спомняте, че къщата, в която тези деца прекарваха ваканцията си, беше щастливо разположена между варовиков рудник и пясъчна кариера. Сирил и Джейн бяха по-оптимистично настроени — те по принцип си бяха такива.

— Не смятам, че псамидът го прави нарочно — отговори Сирил, — а и признайте си, че наистина беше глупаво да искаме безмерно богатство. Петдесет лири в монети от по два шилинга щяха да бъдат много по-разумен избор. А желанието да сме красиви като зората беше просто идиотско. Не искам да се препирам, ама наистина беше.

Джейн остави работата си и прибави:

— Съгласна съм, много е глупаво да имаме такъв шанс и да не го използваме. Освен в книгите, никой не е имал такъв шанс до сега; трябва да има сума работи, които можем да си пожелаем и да не се окажат калпави като тези две неща. Хайде да помислим усърдно и да си пожелаем нещо хубаво, за да прекараме един истински весел ден — или поне това, което е останало от него.

Джейн започна отново да кърпи ожесточено, понеже времето действително напредваше и всички започнаха да говорят едновременно. Ако бяхте там, не бихте могли по никой начин да схванете нещо, обаче тези деца бяха свикнали да говорят по четирима, както маршируват войниците, и всеки от тях можеше да каже това, което иска и колкото иска, да слуша приятния звук на гласа си, докато в същото време се опитва да чуе какво говорят другите.

Когато дрехата бе закърпена, тръгването към пясъчната кариера бе забавено още, поради настояването на Марта всички да си измият ръцете, което беше пълна глупост, понеже никой нищо не беше вършил, с изключение на Джейн, а как можеш да се изцапаш, докато не вършиш нищо?

По време на разговора бе решено, че петдесет лири в монети по два шилинга беше тъкмо правилното желание. И щастливите деца, които можеха да имат каквото и да е, ако само го поискат, забързано се упътиха да съобщят желанията си на псамида. Марта ги спря на вратата и поиска да вземат Мъничето със себе си.

— Как тъй не го щете? Всеки би искал да го вземе, пиленцето, от все сърце би искал, а и нали помните, че обещахте на майка си да го извеждате всеки божи ден — редеше тя.

— Знам, че обещахме — рече печално Робърт, — но ми се ще Мъничето да не беше толкова невръстно и дребно. Тогава щеше да е много по-забавно да го взимаме с нас.

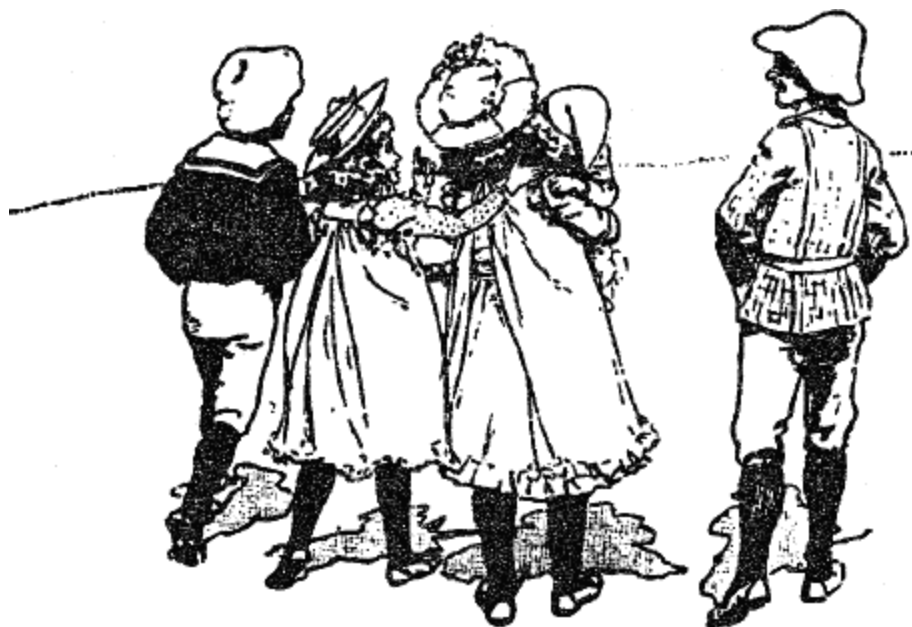
— С времето ще се оправи от тази невръстност — отговори Марта, — а пък що се отнася до това, че е дребен, не мисля, че би ви харесало да го носите повече, ако беше по-голям. Освен това той може малко да ходи с дебелите крачета, пиленцето ми то! Добре ще му дойде малко свеж въздух, наистина добре, душичката ми той!

С тези думи, придружени с една целувка, тя бутна Агънцето в ръцете на Антеа и се прибра да шие нови престилки на шевната машина. Тя беше много чевръста на този инструмент.

Агънцето се засмя от удоволствие и каза: „На разходка с Панти“, после игра с Робърт на конче и крещя от радост, опита се да нахрани Джейн с камъни, и общо взето се държа толкова добре, че вече никой не съжаляваше, че и той е с тях.

Възторжената Джейн предложи да отделят желанията за една седмица, за да подсигурят бъдещето на Мъничето, като искат такива

неща, каквито добрите феи орисват на новородените принцове в хубавите приказки, но Антеа трезво ѝ припомни, че желанията на пясъчното таласъмче траят само до залез-слънце, и не биха могли да окажат влияние върху по-нататъшните години на Мъничето. Джейн призна, че е по-добре да искат петдесет лири в монети по два шилинга и да му купят конче люлка за три лири и петнайсет.

Бяха се уговорили, че веднага щом си пожелаят парите и ги получат, ще наемат господин Криспин да ги откара отново в Рочестър и да вземат Марта с тях, ако не могат да го избегнат. И преди да тръгнат, щяха да си направят списък на нещата, които искат. Изпълнени с големи надежди и отлични намерения, те поеха по безопасния път към пясъчната кариера, и докато вървяха между купчините чакъл, една неочаквана мисъл им дойде на ум, и ако това бяха деца от някой роман, румените им страни щяха силно да побледнеят. Но понеже бяха деца от съвсем истинския живот, мисълта ги накара само да спрат и да се спогледат с озадачени и глуповати изражения. Бяха се сетили, че вчера, когато помолиха псамида за безмерно богатство и той се канеше да напълни кариерата със злато във вид на лъскави гвинеи, той им каза да изтичат извън кариерата, да не би да останат затрупани в тежкото, разкошно богатство. И те бяха избягали, но така се случи, че нямаха време да отбелязват мястото,

където се намираше псамида. Именно тази мисъл бе причината за слисаните им физиономии.

— Какво пък — обади се обнадеждената Джейн, — бързо ще го открием.

Лесно бе да се рече това, но колко трудно бе да се изпълни.

Търсиха, търсиха и търсиха, и при все че намериха лопатите си, нямаше и помен от пясъчното таласъмче.

Накрая трябваше да седнат и да си починат — не защото бяха уморени или обезсърчени, не, разбира се, а понеже Агънцето настоя да бъде свалено долу, а човек не може внимателно да дири нещо, което се е случило да загуби в пясъка, ако се налага в същото време да държи под око и някое подвижно бебе. Накарайте някой да ви изпусне най-хубавото ножче в пясъка когато отидете на плаж, а като тръгнете да го търсите, вземете и малкото си братче с вас, и ще видите, че съм права.

На Агънцето, както рече Марта, въздухът сред природата му идваше добре, та беше игриво като скакалец. По-големите искаха да обсъждат новите неща, които щяха да си пожелаят, когато (или ако) намерят псамида. Агънцето, обаче, желаше да се забавлява.

То издебна добра възможност и хвърли една шепа пясък в лицето на Антеа, после пък изведнъж зарови глава в пясъка и замята пълните си крачета във въздуха. Естествено, песъчинките му влязоха в очите, както бяха влезли и в очите на Антеа, и то нададе оглушителен рев.

Разумният Робърт бе донесъл едно голямо кафяво шише джинджифилова лимонада, понеже очакваше, че ще го нападне силна жажда, която досега не бе му изневерявала. Трябваше бързо да отпушат бутилката — това беше единственото мокро нещо под ръка, а се налагаше някак си да се измие пясъка от очите на Агънцето. Джинджифилът, разбира се, щипеше ужасно и то ревна още по-силно. И вследствие от болката и ритането му, бутилката се катурна и прекрасната джинджифилова лимонада се изля в пясъка и бе загубена завинаги.

Ето тогава вече Робърт, който обикновено беше много търпелив брат, дотам забрави добрите обноски, че каза:

— Всеки би искал да го вземе ли, как пък не! Обаче никой не го ще; Марта и тя не го ще, инак с радост би го оставила при себе си! Той е цяла напаст, ето какво е! Да му се не види! Как искам наистина всички да го искат от все сърце, тогава щяхме да си отдъхнем.

Агънцето спря да реве, понеже Джейн ненадейно си спомни, че има един-единствен сигурен начин да извадиш нещо от окоото на малко дете, а именно със собствения си мек, влажен език. Беше лесно, ако обичаш Мъничето достатъчно.

Тогава за момент се възцари тишина. Робърт не се гордееше с това, което бе изрекъл така прибързано, а и останалите също не се гордееха с него. Сигурно сте забелязали, че такъв вид мълчание настъпва тъкмо когато някой е казал нещо, дето не бива, а всички останали си държат езика зад зъбите и чакат провинилия се да се извини.

Тишината бе нарушена от една въздишка — някой внезапно изпусна дъха си. Главите на децата се обърнаха сякаш някой бе предварително вързал носовете им с въженца и след това ги бе дръпнал едновременно.

И всички видяха пясъчното таласъмче да седи съвсем близо до тях, с онова изражение на косматото си лице, което използваше за усмивка.

— Добро утро — започна то. — Колко лесно изпълних това желание! Сега вече всички го искат.

— Няма значение — тросна се Робърт, понеже съзнаваше, че се бе държал като маймуна, — няма никакво значение кой го иска сега, а така или иначе, тука никой не го ще.

— Неблагодарността — отбеляза псамидът — е ужасяващ порок.

— Ние не сме неблагодарни — побърза да каже Джейн, — но съвсем не искахме това желание на сериозно. Робърт го каза просто така. Не можеш ли да си го вземеш обратно и да ни изпълниш друго?

— Не, не мога — беше лаконичният отговор на таласъмчето. — Ха това, ха онова — не си е работа. Трябва да сте внимателни с желанията, които изричате. Веднъж едно момченце си поиска плезиозавър вместо ихтиозавър, понеже го мързеше дори да запомни имената на обикновените неща, пък после баща му се разядосал и го пратил да си легне без вечеря. На другия ден бил годишният празник на училището, но той не му позволил да отиде да се вози с хубавата кремъчна лодка заедно с другите деца. На заранта преди празника момчето дойде наблизко, хвърли се на земята, зарита с онези праисторически крака и заяви, че му се ще да е умрял. В следващия миг вече беше.

— Какъв ужас! — възкликнаха децата в един глас.

— Е, само до залез-слънце, разбира се — уточни псамидът, — но и това бе достатъчно за майка му и баща му. Здравата си изпати като се събуди, честна дума. Не се превърна в камък, забравил съм защо, но все трябва да е имало някаква причина. Те не знаеха, че да си умрял е все едно да си заспал, и тъй или иначе се събуждаш все някъде — или там, където си заспал, или на някое по-хубаво място. Не се и съмнявайте, че здравата си е изпатил, задето така им изкара ума. Цял месец след това му бе забранено да вкуси мегатериум. Ядеше само стриди и морски охлюви и все такива прости неща.

Децата бяха до едно потресени от тази страховита история. Те се бяха вторачили в псамида с ужасени очи, когато не щеш ли, Агънцето съзря нещо кафяво и рунтаво край себе си.

— Пухи-пухи — каза то и посегна да го сграбчи.

— Това не е коте — започна Антеа, но пясъчното таласъмче вече бе отскочило назад.

— О, левият ми мустак! — извика то. — Не му давайте да ме пипа. Целият е мокър.

Козината му бе настръхнала от ужас — пък и вярно бе, че доста от джинджифиловата лимонада бе разлята върху синята ризка на Агънцето. Псамидът зарови с ръце и крака и след миг изчезна сред вихрушката пясък.

Децата отбелязаха мястото с кръг от камъни.

— Ами да вземем да си ходим — предложи Робърт. — Бих предложил извиненията си, но ако положението не е от най-добрите, то

не е и от най-лошите, а и поне ще знаем къде да търсим песъчливкото утре.

Останалите се държаха благородно. Никой не укори Робърт и с думица дори. Сирил вдигна Агънцето, което вече се бе окопитило, и поеха по безопасния път, по който вървяха каруците. Той почти веднага се съединява с широкия път.

На разклона групичката спря, за да прехвърлят Агънцето от гърба на Сирил на гърба на Робърт. А докато стояха, се зададе една много елегантна отворена карета — карета с кочияш и лакей на капрата, а пътничката бе една дама, наистина изключително величествена. Роклята ѝ бе цялата в бяла дантела и червени панделки, чадърчето ѝ също бе в бяло и червено, а в скута ѝ лежеше пухкаво кученце с алена панделка на врата. Тя погледна децата, по-специално Мъничето и му се усмихна. Децата бяха навикнали с това, защото Агънцето беше, както казваха слугите, „много обичливо дете“. Тъй че помахаха вежливо на дамата и очакваха, че тя ще си продължи по пътя. Но тя не продължи. Вместо това заръча на кочияша да спре. Сетне кимна с глава на Сирил, и когато той отиде до каретата, му каза:

— Какво сладко, мило, очарователно детенце! О, така бих желала да го осиновя! Мислите ли, че майка му ще има нещо против?

— Ще има доста против, със сигурност — отвърна рязко Антеа.

— Но аз ще му осигуря всичко, абсолютно всичко. Аз съм лейди Читънден. Вероятно сте виждали снимката ми в илюстрираните вестници. Твърдят, че съм красавица, ала туй, разбира се си е чиста глупост. Както и да е...

Тя отвори вратичката на каретата и слезе долу. Беше обула в най-прелестните червени обувки с високи токчета и сребристи катарамии.

— Нека го поддържа мъничко — помоли тя. Взе Агънцето и го прегърна сковано, сякаш не бе свикнала да носи бебета.

После изведнъж скочи в каретата с Агънцето на ръце, затръшна вратичката и заповяда:

— Тръгвай!

Агънцето наду гайдата, малкото бяло кученце заджафка, а кочияшът още се двоумеше.

— Тръгвай, ти казвам! — извика тя и кочияшът потегли, понеже както обясни по-късно, службата му бе твърде скъпа.

Четири деца се спогледаха, в един порив се втурнаха след каретата и се заловиха отзад. Носеше се по прашния път елегантната каляска, а зад нея с двойно по-голяма скорост тичаха стрелкащите се крака на братята и сестрите на Агънцето.

Агънцето надаваше все по-силен вой, но постепенно воплите му отстъпиха място на задавено гукане, после всичко утихна и те разбраха, че е заспало.

Каретата не спираше, а осемте стъпала, които се мятаха през облаците прах, вече се изморяваха и изтръпваха, но ето че тя най-сетне спря пред къщичката на пазача на един голям парк. Децата се скупчиха долу зад каретата и дамата излезе. Тя погледна Мъничето, заспало на седалката и се поколеба.

— Милото пиленце, няма да го будя — реши тя и влезе в къщичката да поприказва с жената за някакъв полог яйца, който нещо

не вървял много добре.

Кочияшът и лакеят скочиха от капрата и се наведоха над спящото Агънце.

— Хубаво момченце, ще ми се да беше мое — отбеляза кочияшът.

— Едва ли би те обичало много — отвърна хапливо лакеят, — твърде е красиво.

Кочияшът се направи, че не го е чул. Той пак подзе:

— Чудя й се сега, наистина й се чудя! Тя мрази деца. Няма си собствени, а и чуждите не може да търпи.

Децата, свити зад каретата в белия прахоляк, си размениха смутени погледи.

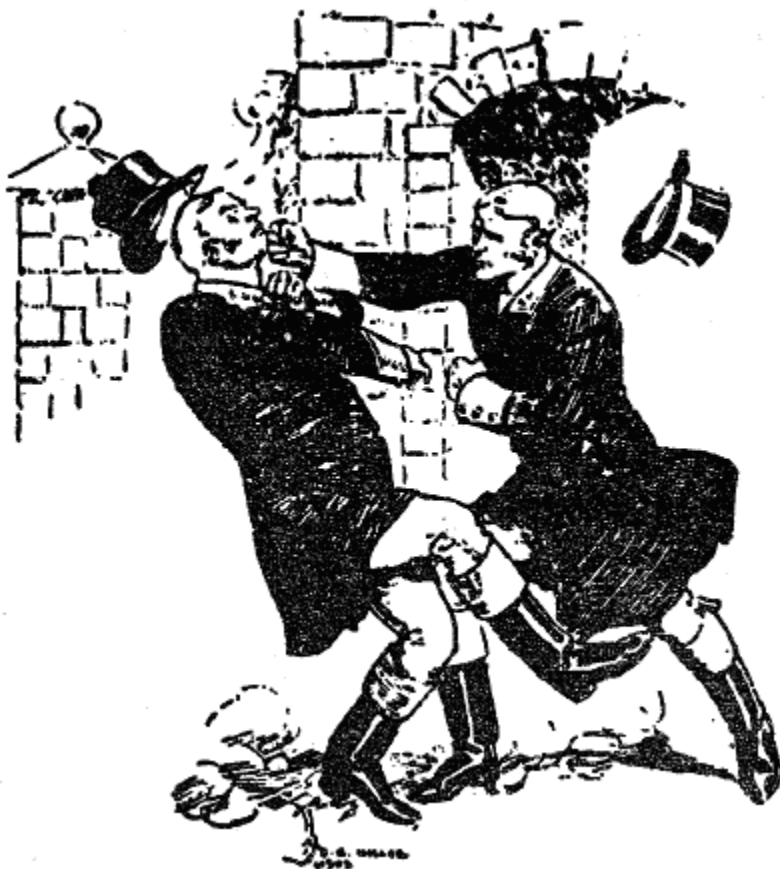
— Виж какво — продължаваше упорито кочияшът, — да пукна ако не скрия малчугана в плета и не й кажа, че братчетата му са го взели! После ще се върна и ще го прибера.

— А не, няма да стане — намеси се лакеят. — Толкоз ми допадна това хлапенце, повече от всичко друго на света! Ако някой ще го взима, то това ще бъде аз и туйто!

— Я си затваряй устата! — сряза го кочияшът. — Та ти не искаш деца, пък и да искаше нямаше да направиш разлика от едно дете до друго. Аз обаче съм женен човек и ценя добрия род. Познавам кое сукалче е от сой, още щом го зърна. Аз ще го взема и колкото по-малко приказки, толкоз по-добре.

— Бих рекъл — подхвана подигравателно лакеят, — че си имаш кажи-речи достатъчно. Забрави ли Алфред, Албърт и Луиз, и Виктор Стенли, и Хелена Биатрис, сега пък и още едно...

Кочияшът фрасна лакея по брадата, лакеят на свой ред го смушка в ребрата и в следващия миг двамата вече се боричкаха насам-натам, навън-навътре, нагоре-надолу и общо взето навсякъде, а малкото кученце скочи на капрата и заджафка с пълно гърло.

Сирил, който до този момент още клечеше в прахоляка, се промъкна с патешко ходене до онази страна на каретата, която бе най-далече от полесражението. Двамата мъже бяха твърде погълнати от разправията си, че да забележат нещо около себе си. Сирил откряхна вратичката, вдигна Агънцето на ръце и все така ниско приведен, отнесе спящото бебе дузина ярда^[1] надолу по пътя, до мястото, където един прелез водеше към гората. Останалите го последваха и там, под леските, младите дъбове и сладките кестени, прикрити от високата, силно ухаеща орлова папрат, те се спотаиха, докато не чуа мъжете да замлъкват при звука от разгневения глас на червено-бялата дама. След дълго и угрижено претърсване каретата им най-сетне отпътува.

— Олеле, божичко! — възкликна Сирил, след като въздъхна от облекчение, когато шумът на колелетата затихна. — Сега наистина всички го искат, няма майтап! Тоя псамид пак ни изигра! Лукаво зверче такова! За всеки случай хайде да отнесем детето вкъщи, за да е в безопасност.

И те надзърнаха да проучат положението, и понеже не видяха нищо, освен един безлюден бял път отдясно и друг безлюден бял път отляво, те събраха кураж и потеглиха, а Антеа носеше спящото Агънце.

Приключенията просто ги следваха по петите. Едно момче с наръч съчки на гръб, който свали и остави край пътя, ги помоли да погледне Мъничето, сетне предложи да го поноси малко. Антеа, обаче, не се остави да я прилъжат втори път. Те продължиха да вървят, но момчето ги последва, та чак след като няколко пъти го поканиха да се запознае отблизо с юмруците им, Сирил и Робърт успяха да го убедят да се откаже. После пък едно момиченце с престилка на бели и сини квадрати се влачи зад тях четвърт миля, плачейки за „скъпоценното бебенце“. От нея се отърваха единствено когато заплашиха да я вържат с носните си кърпички за някое дърво в гората. „Та щом се стъмни да те намерят мечките и да те изядат“ — прибави коравосърдечно Сирил. И тя си отиде хлипайки. Затова братята и сестрите на Мъничето, което сега бе желано от всички, сметнаха за най-разумно да го крият в плета, колчем зърнат някой да се задава. По този начин съумяха да попречат на Агънцето да събуди нежеланите чувства на един млекар, един каменоделец и един човек, който караше каручка и взееше бидон с парафин в нея. Почти бяха стигнали до дома, когато се случи най-неприятното нещо. Когато завиваха зад един ъгъл, се натъкнаха ненадейно на два фургона, една палатка и група цигани, лагеруващи край пътя. По фургоните бяха окачени плетени столове, бебешки люлки, етажерки за саксии и метлички от пера. Една сюрсия опърпани дечурлига усърдно месеха питки от кал посред пътя, двама мъже се излежаваха на тревата и пушеха, а три жени перяха дрехи в една стара червена градинарска лейка, чиято горна част липсваше.

В миг всички, и мъже, и жени, и деца се скупчиха около Антеа и Мъничето.

— Дай да го подържа малко аз, млада госпожице — обади се една от жените, чието лице беше с махагонов цвят, а косата ѝ пепелявосива. — Няма и косъм да падне от главицата му, хубавелчето ми то!

— Предпочитам да не ви го давам — отвърна Антеа.

— Я го дай на мене — намеси се друга жена, също с махагонов цвят на кожата, но с гарвановочерна коса, висяща на мазни къдрици, —

аз имам деветнайсет рожби, ей богу.

— Не — отсече храбро Антеа, макар сърцето ѝ да биеше толкова силно, че почти щеше да се задави.

Тогава един от мъжете се приближи.

— Мътните да ме вземат — викна той, — ако туй не е отдавна загубеното ми чедо. Има ли белег във форма на ягода върху лявото ухо? Не? Че тогаз туй е мойто собствено бебе, дето ми откраднаха още в пелени. Предайте го и тоя път няма да довеждаме нещата до съд.

Той изтръгна Мъничето от Антеа, която цялата почервения и избухна в сълзи от ярост.

Останалите стояха без да помръдват; това бе най-ужасната беда, която им се бе случвала някога. Дори онзи път, когато ги подбра полицията в Рочестър, не можеше да се сравнява с това. Сирил бе пребледнял като платно и ръцете му леко трепереха, но той направи знак на другите да мълчат. За момент остана безмълвен, напрягайки мозъка си. Сетне каза:

— Не желаем да го задържаме, ако е ваш. Но виждате, че е свикнал с нас. Ще го имате, щом го искате.

— Не, не! — изпищя Антеа и Сирил я стрелна с поглед.

— Разбира се, че го искаме — отговори жената, опитвайки се да вземе Мъничето от ръцете на мъжа. Агънцето нададе силен рев.

— Нещо го боли — извика тя, а Сирил полугласно и безжалостно заповяда на Антеа: „Млъкни!“.

— Имай ми доверие — прошепна той. — Вижте — обърна се той към циганите, — той е ужасно досаден когато е с хора, които не познава. Бих ви предложил да останем и ние малко, докато свикне с вас, а когато стане време за лягане, давам ви честната си дума, че ще си отидем и ще ви го оставим, ако го щете. Пък след като си тръгнем, можете да решавате кой от вас ще го гледа, щом всички толкова го искате.

— Това е справедливо — съгласи се мъжът, който държеше Мъничето, като в същото време се опитваше да изтръгне червеното шалче, до което Агънцето се бе докопало и бе затегнало около врата му толкова силно, че той едвам си поемаше въздух.

Циганите си зашушукаха и Сирил се възползва от момента също да прошепне нещо: „Залез-слънце — тогава ще офейкаме!“.

Тогава братята и сестрите му се изпълниха с почуда и възхищение от това колко е умен и как си е спомнил за този факт.

— Оставете го при нас — предложи Джейн. — Ние ще седнем ей тук и ще го бавим вместо вас докато свикне с мястото.

— Ами вечеря? — неочаквано попита Робърт.

Останалите го погледнаха с укор.

— Как можеш да мислиш за глупавата си вечеря, докато бра... тоест Мъничето... — прошепна разпалено Джейн.

Робърт предпазливо ѝ намигна и продължи:

— Нали нямате нищо против да изтичам до вкъщи да донеса вечерята ни? — обърна се той към циганите. — Ще я пренеса в една кошница.

Братята и сестрите му се почувстваха много благородни в сравнение с него и в този момент го презираха. Те дори и не подозираха тайното му дълбокомислено намерение. Но циганите веднага го надушиха.

— Да бе — отвърнаха те, — и после да извикаш полиция с опашатите си лъжи, че това е ваше бебе, а не наше. На стар краставичар краставици ще продават.

— Ако сте гладни, може да хапнете и тука — намеси се жената със светлата коса, но не грубо. — Ама, Леви, скъпото детенце ще си изпокъса копчетата от рев. Я го дай на малката госпожица и да видим дали няма да успеят малко да го попривикнат към нас.

И тъй, Агънцето бе върнато, но циганите се скупчиха толкова близо, че то просто не можеше да спре да плаче. Тогава мъжът с червената кърпа каза:

— Фарао, я вземи да накладеш огъня, а вие, момичета, турете нещо да се готви. Да оставим детето на мира. — И циганите неохотно отидоха да си гледат работата, а децата и Агънцето останаха да седят на тревата.

— По залез-слънце всичко ще се оправи — прошепна Джейн. — Ох, че лоша работа! Ами ако вземат да побеснеят, когато дойдат на себе си! Може да ни набият, или да ни вържат за дърветата, или кой знае какво.

— Не, няма — успокои я Антеа. — О, Агънцето ми, не плачи повече, всичко е наред, Панти е при тебе, пиленце! Те не са лоши хора, иначе нямаше да ни предлагат ядене.

— Ядене ли? — обади се Робърт. — Въобще няма да се докосна до противното им ядене. Ще вземе да ме задави!

В този момент останалите също смятаха така. Но когато яденето стана готово, а се оказа, че това е обядът, нищо че се състоя между четири и пет часа следобед, те с радост се възползваха от него. Гозбата беше варен заек с лук и някаква птица, която приличаше на пиле, обаче месото по кълките беше малко по-жилаво и имаше по-силен вкус. Агънцето яде хляб накиснат в топла вода и поръсен отгоре с кафява захар. Това много му се хареса и той се остави да го нахранят двете циганки, докато седеше в скута на Антеа. През целия този горещ следобед Робърт, Сирил, Антеа и Джейн трябваше да се стараят Агънцето да е доволно и весело, докато циганите вторачваха алчни погледи в него. Когато вече сенките се издължиха и затъмниха поляната, то наистина бе обикнало жената със светлата коса и се съгласи да изпрати въздушна целувка на децата, да стане и да се поклони с ръка на гърди, „като джентълмен“, на двамата мъже. Целият

цигански бивак бе във възторг от него, пък братята и сестрите му не можеха да не изпитат удоволствие и да не се перчат с неговите умения пред толкова заинтригувана и ентусиазирана публика. При все това копнееха да настъпи залез-слънце.

— Май взе, че ни стана навик да чакаме залеза с нетърпение — прошепна Сирил. — Така ми се ще да си пожелаем нещо подходящо, което да ни бъде от някаква полза, та когато изтече денят, искрено да съжаляваме.

Сенките ставаха все по-дълги и по-дълги и накрая нямаше отделни сенки, а една мека, нажежена сянка над всичко; слънцето се бе скрило зад хълма, но все още не бе залязло.

Обаче циганите губеха търпение.

— Е, малките — подзе мъжът с червената кърпа, — време е да положите глави на възглавниците, нали тъй? Хлапето вече привикна и се сприятели с нас, така че просто го оставете, както обещахте, и да ви няма.

Жените и децата се струпяха около Агънцето, протягаха ръце, щракаха подканващо с пръсти, на дружеските им лица сияеха възторжени усмивки, но нищо не можеше да изкуши вярното Агънце. То се вкопчи с ръце и крака в Джейн, която тогава го държеше, и нададе най-сърцераздирателния рев за целия ден.

— Няма полза — каза жената, — дай сладурчето тука, госпожице. Скоро ще го утешим.

А слънцето все още не залязваше.

— Кажи й как да го сложи да спи — прошепна Сирил, — говори й нещо, за да печелим време и бъди готова да си плюеш на петите, щом слънцето най-накрая вземе, че реши да залезе.

— Да, ще ви го дам ей сегичка — започна Антеа много бързо, — но нека само ви кажа, че той всяка вечер взима топла вана, а сутрин студена, освен това си има едно глинено зайче за топлата вана и един малък Самуел от бял порцелан, който си чете молитвите върху една червена възглавничка, за студената вана. А и мрази да му мият ушите, но все пак трябва, ако пък му влезе сапун в очите, Агънцето...

— Агънцето плаце — намеси се самото то, понеже беше спряло да реве и се бе заслушало.

Жената се засмя.

— Като че никога не съм къпала бебе! — каза тя. — Хайде, дай ни го. Ела при Амелия, скъпото ми.

— Махай се, ти си гложна — тутакси й отвърна Агънцето.

— Да, но — продължи Антеа — да ви кажа за храната му; наистина трябва да ви кажа, че всяка сутрин яде ябълка или банан и попара за закуска, понякога яйце със следобедния чай и...

— Отгледала съм ги десет — прекъсна я жената с черните къдрици, — като не броим останалите. Хайде, госпожице, дай го тука, не издържам повече. Просто трябва да го прегърна.

— Още не сме решили чие ще бъде, Естер — обади се един от мъжете.

— Няма да е твое, Естер, вече имаш седем хванати за полата ти.

— Не бъди толкова сигурен — опълчи се съпругът й.

— Ами аз, нямам ли и аз право на мнение? — попита мъжът на Амелия.

Зила, младото момиче, също се намеси:

— Ами аз, аз живея сама, няма за кого друго да се грижа, на мен трябва да го дадете.

— Дръж си езика зад зъбите!

— Затваряй си устата!

— Как можеш да си толкова безочлива!

Всички ужасно се разядосаха. Тъмните цигански лица бяха намръщени и изразяваха нетърпение. Внезапно някаква промяна премина през тях, сякаш невидима гъба бе избърсала тези намусени и напрегнати физиономии и не бе оставила нищо след себе си.

Децата видяха, че слънцето най-сетне бе залязло. Но се страхуваха да помръднат. А циганите се чувстваха толкова объркани заради тази невидима гъба, измила всички емоции от последните няколко часа от сърцата им, че не можеха и дума да издумат.

Децата не смееха да дишат. Ами ако след като се окопитеха, циганите вземат, че побеснеят при мисълта за глупавото си поведение през целия ден?

Беше мъчителен момент. Внезапно Антеа, събрала целия си кураж подаде Агънцето на мъжа с червената кърпа.

— Ето ви го — каза тя.

Той отстъпи назад.

— Не бих искал да ви го отнемам, госпожице — продума той дрезгаво.

— Който желае, отстъпвам му моя дял от детето — обади се другият мъж.

— В крайна сметка имам си достатъчно мои — прибави Естер.

— Все пак е симпатично момченце — рече Амелия. Тя единствена все още гледаше хленчещото Агънце с любов.

— Ама и аз ако не съм била слънчасала преди малко! Сега не го искам.

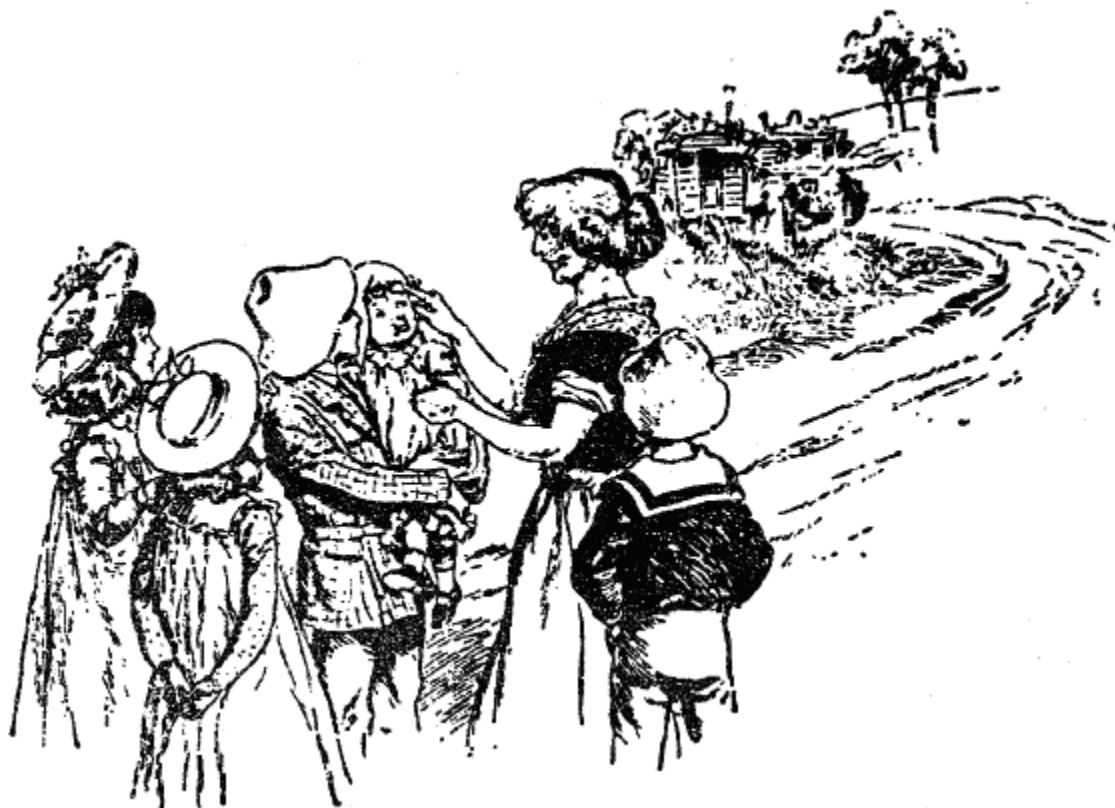
— В такъв случай да го вземем ли с нас? — попита Антеа.

— Да речем, че го вземете — на драго сърце се съгласи Фарао — и няма повече да спорим за това!

И всички цигани на бърза ръка се втурнаха да се оправят за нощта. Всички, освен Амелия. Тя вървя с децата чак до завоя на пътя и тогава каза:

— Нека да го целуна, госпожице. Не знам защо се държахме толкоз глупаво. Ние, циганите, не крадем деца, не слушайте какво ви

говорят, когато сте непослушни. Повечето от нас си имат достатъчно рожби. Но аз загубих своите.

Тя се наведе към Агънцето, а то я погледна в очите, неочаквано протегна мърлявата си ръчичка и я погали по бузата. После даде на циганката да го целуне, дори и то я целуна в отговор по кафявата страна — беше много хубава целувка, както биват всички целувки, а не такава лигава, каквато някои други деца дават. Циганката прокара ръка по челото му като че пишеше нещо, после и по гърдите, ръцете и краката му и рече:

— Да бъде смел, да има разумна глава, с която да мисли и голямо сърце, с което да обича, силни ръце да се труди, здрави крака да пътува и винаги да се връща читав вкъщи. — После тя изрече нещо на някакъв странен език, който никой не разбра и ненадейно прибави: — Е, трябва да си вземем сбогом, но се радвам, че се запознах с вас. — Тя се обърна и се запъти към дома си — малката палатка край пътя.

Децата не свалиха очи от нея, докато не се изгуби от поглед.

После Робърт се обади:

— Колко е глупава. Дори и след залез-слънце не се оправи.

Какви измишльотини бръцолевеше само!

— Е — подзе Сирил, — ако питате мен, беше любезно от нейна страна...

— Любезно ли? — прекъсна го Антеа. — Беше изключително мило. Смятам, че тя е добра душа.

— Тя просто е ужасно мила — съгласи се Джейн.

Прибраха се вкъщи — безвъзвратно закъснели за следобедния чай и неописуемо закъснели за вечеря. Марта, разбира се, ги нахока здравата. Но Агънцето не отнесе нищо.

— Май се оказа, че и ние си искахме Агънцето колкото и всички останали — констатира Робърт.

— Разбира се.

— Но по-различно ли се чувствате след залез-слънце?

— Не — отговориха всички в един глас.

— В такъв случай при нас продължава и след като слънцето се скри.

— Не е така — обясни Сирил. — Желанието не засягаше нас. Когато сме в нормално състояние, винаги си искаме Агънцето с цяло сърце, обаче тая сутрин бяхме същински магарета, особено пък ти, Робърт.

Робърт прие всичко това с необичайно спокойствие.

— Тази сутрин наистина мислех, че не го искам — подхвана Робърт, — вероятно сте прави, че съм се държал като магаре. Но нещата изглеждаха съвсем различни, когато помислихме, че ще го загубим.

[1] Ярд — английска мярка за дължина, равна на 91,4 см. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КРИЛЕ

Следващият ден бе дъждовен, твърде дъждовен за излизане и далеч твърде дъждовен дори да си помислиш да обезпокоиш пясъчно таласъмче тъй чувствително към влага, че след хиляди години все още усещаше болка от това, че веднъж си било намокрило левия мустак. Беше дълъг ден и чак следобед децата вкупом решиха да напишат писма на майка си. Но Робърт има нещастieto да катурне мастилницата, която бе необикновено голяма и пълна, точно в онази част на бюрото на Антеа, където се намираше творението от твърд картон и лепило, боядисано с туш, за което тя открай време претендираше, че е не друго, а тайно чекмедже. Вината не бе изцяло на Робърт, просто имаше лошия късмет да пренася мастилницата над бюрото, точно когато Антеа го бе отворила. А и кой би могъл да предположи, че точно тогава Агънцето ще вземе да се завре под масата и да счупи писукащата си птичка. Вътре в птичката имаше една удобна остра телчица и, естествено, Агънцето тозчас я прицели в крака на Робърт; и така, съвсем не нарочно, тайното чекмедже се оказа залято с мастило. В същото време една струйка потече върху недовършеното писмо на Антеа.

Въпросното писмо представляваше горе-долу това:

Скъпа мамо, надявам се, че си здрава и се надявам, че баба е по-добре. Онзи ден ние...

Тук следваше голямо мастилено петно, а накрая няколко думи с молив:

Не аз разлях мастилницата, но ни отне доста време да почистим, тъй че ще свършвам, понеже е време за събиране на пощата.

Твоя любяща дъщеря Антеа

Писмото на Робърт дори не бе започнато. Той си бе нарисувал един кораб на попивателната хартия, докато се опитваше да измисли какво да напише. А и се налагаше, разбира се, да помогне на Антеа да почисти бюрото си, после обеща да ѝ направи друго тайно чекмедже, по-хубаво от предишното. Тя му отвърна: „Ами добре, направи го сега“. Тъй че стана време за събиране на пощата, а писмото му не бе готово. Тайното чекмедже също не бе готово.

Сирил написа едно дълго писмо, но го свърши бързичко и отиде да залага капан за голи охлюви, както бе прочел в „Домашен градинар“, а когато дойде време за събиране на пощата, писмото му не можа да бъде намерено и никога не го откриха. Вероятно охлювите го бяха изяли.

Писмото на Джейн беше единственото, което замина. Тя възнамеряваше да разкаже на майка си за псамида — всъщност всички имаха това намерение — но толкова време се чуди как точно се пише думата, че нямаше време да ѝ разкаже случката като хората, пък е безсмислено да разказвате нещо, ако не го правите като хората, тъй че се наложи да се задоволи със следното:

Скъпа майко мила, ние всички сме послушни колкото можем, точно както ти ни заръча, а Агънцето има лека настинка, но Марта рече, че нищо му няма, само дето вчера сутринта си изсипа рибките в скута. Когато оня ден отидохме до пясъчната кариера, минахме по безопасния път и намерихме...

Изтече половин час преди Джейн да се убеди, че нито един от тях не знаеше как се пише псаמיד. Не можаха и в речника да го

открият, въпреки че провериха. Затова Джейн завърши набързо писмото с думите:

Намерихме едно странно нещо, но сега приближава събирането на пощата, тъй че засега толкова от малкото ти момиче Джейн.

П. П. Ако можеше да ти се сбъдне едно желание, какво би си поискала?

Тогава чуха свирката на пощальона и Робърт се втурна навън под дъжда да го спре и да му предаде писмата. И тъй се случи, че макар всяко дете да възнамеряваше да каже на майката за пясъчното таласъмче, по един или друг начин тя така и не разбра. Имаше и други причини за това, но за тях по-късно.

На следния ден дойде вуйчо Ричард и ги заведе в Мейдстоун с една открита карета — всички, с изключение на Агънцето. Вуйчо Ричард беше най-най-добрият вуйчо на света. Купи им играчки от Мейдстоун. Заведе ги в един магазин и ги остави да си изберат каквото искат, без разни ограничения в цената и без глупавото условие да са полезни. Да знаете, че е много мъдро да се оставят децата да избират каквото си щат, защото те са много глупавички и неопитни и току вземат, че улучат тъкмо някое полезно нещо без да искат. Ето това се случи с Робърт, който в последния момент се спря на една кутия с изрисувани по нея бикове с човешки глави и хора с крила и орлови глави. Той си мислеше, че вътре ще има животни като нарисуваните отвън. Но когато вкъщи я отвори, придобивката се оказа мозайка, изобразяваща античния град Ниневия. Останалите бързо направиха избора си и бяха доволни. Сирил се сдоби с локомотив, а момичетата с две кукли и прелестен порцеланов сервиз на забравки, който да седи между тях. Пък момчетата избраха за „помежду тях“ един комплект лък със стрели.

След това вуйчо Ричард ги разходи с лодка по река Медуей, сетне пиха чай в една прекрасна сладкарница, а когато се прибраха вкъщи беше вече прекалено късно да си пожелават нещо за деня.

Нищо не споменаха на вуйчо Ричард за псамида. Не зная защо. И те не знаят защо. Но сигурно можете да предположите.

Денят след този, в който вуйчо Ричард бе проявил такава щедрост, бе ужасно горещ. Онези хора, които решават какво ще бъде времето и дават заявка във вестниците всяка сутрин, казаха по-късно, че това бил най-горещият ден от години насам. Те го бяха поръчали като „по-топъл, с възможни превалявания“ и не ще и дума, че беше топъл. В действителност бе толкова зает да бъде по-топъл, че не му остана време да се погрижи за поръчката за преваляванията, тъй че нямаше такива.

Случвало ли ви се е да станете в пет часа в някое хубаво лятно утро? Прекрасно е. Слънчевата светлина е розова и жълта, а тревата и дърветата са обсипани с капчици роса. Пък всички сенки са в обратната посока, на която са вечер, което е просто забележително и ви кара да се чувствате сякаш сте в някой нов, различен свят.

Антеа се събуди в пет часа. Тя сама се накара да се събуди тогава и трябва непременно да ви обясня как става това, дори ако нямате търпение да продължим разказа.

Мушвите се вечерта в леглото и лежите проснати на малките си гръбчета с ръце опънати встрани до тялото. После си казвате: Трябва да се събудя в пет часа (или пък в шест, седем, осем или девет, или пък когато си щете) и докато го казвате, притиснете брадичка в гърдите си, сетне тръшнете глава обратно на възглавницата. Повторете това толкова пъти, колкото единици има в часа, когато искате да се събудите (това е съвсем лесничък сбор). Разбира се, всичко зависи от това, дали наистина искате да станете в пет часа (или шест, седем, осем или девет); ако не ви се ще много-много, няма да има никаква полза. Обаче ако искате — е, опитайте и ще видите. Разбира се и в това, както и в ученето на латински и кроенето на пакости, опитът прави майстора.

Антеа беше майстор и половина.

В мига, когато си отвори очите, тя чу черно-златистия часовник долу в трапезарията да бие единадесет пъти. По това се досети, че е пет без три минути. Черно-златистият часовник винаги биеше погрешно, но в това нямаше нищо лошо, стига да му схванеш номерата. Беше като човек, който ти говори на чужд език. Ако знаеш езика, ще го разбереш толкова лесно, колкото ако ти говори на английски. А Антеа разбираше езика на часовника. Много ѝ се спеше, но тя скочи от леглото и потопа ръцете и лицето си в леген студена вода. Това е магическо средство, което ви спасява от изкушението да се

пъхнете пак под юргана. После се облече и сгъна нощницата си. Не просто я праметна със събрани ръкави, а я сгъна по ръбовете и това ще ви подсказва какво добре възпитано момиченце бе тя.

Сетне си взе обувките в ръка и тихичко слезе по стълбите. Отвори прозореца на трапезарията и се измъкна навън. Щеше да е еднакво лесно да излезе и през вратата, но през прозореца беше по-романтично и по-малко вероятно да я забележи Марта.

— Винаги ще ставам в пет часа — обеща си тя. — Толкова, толкова е красиво!

Сърцето ѝ биеше бързо, защото тя изпълняваше един таен план, който сама бе скроила. Не можеше да е сигурна, че е добър, но пък беше убедена, че нямаше да стане по-добър, ако го сподели с останалите. Освен това усещаше, че независимо дали бе правилен или не, по-добре беше да си го свърши сама. На веранда с лъскавите червени и жълти плочки тя си обу обувките и изтича право в пясъчната кариера. Намери отбелязаното място и изрови псамида, който беше страшно кисел.

— Много лошо — започна той с настръхнала козина като гълъб посред зима. — Времето е мразовито и освен това е посред нощ.

— Ужасно съжалявам — нежно отвърна Антеа, после свали бялата си престилка и зави пясъчното таласъмче с нея, цялото, освен главата му, ушите му като на прилеп и очите му като на охлюв.

— Благодаря — каза то, — така е по-добре. Какво е желанието тази сутрин?

— Не зная — отговори тя, — тъкмо там е работата. Досега нямаше никакъв късмет. Искан да поговоря с теб за това. Ако нямаш нищо против, нека оставим желанието за след закуска. Трудничко е да говориш с някого, ако ти се нахвърля с желания, които не искаш!

— Не бива да казвате, че искате неща, ако всъщност не ги искате. В старите времена хората почти винаги знаеха дали им се яде мегатериум, или ихтиозавър за вечеря.

— Ще се опитам — обеща Антеа, — обаче ми се иска да...

— Внимавай — предупреди я псамидът и започна да се издува.

— А, това не е магическо желание, а просто... много ще се радвам, ако спреш да се издуваш и да настояваш да ми изпълниш желание точно сега. Почакай докато дойдат и другите.

— Добре, добре — снисходително ѝ отвърна той, но леко потрепери.

— Би ли — вежливо подзе Антеа, — би ли желал да седнеш в скута ми? Ще ти е по-топло, а и мога да те загърна с полата си. Ще бъда много внимателна.

Антеа изобщо не очакваше, че той ще се съгласи, но точно така стана.

— Благодаря — каза той, — ти наистина си доста разумно дете.

Той пропълзя в скута ѝ и се сгуши там, а тя го обгърна с плаха нежност.

— Слушам те? — подкани я то.

— Ами — започна Антеа, — всичко, което досега си пожелахме, се извъртя против нас. Бих искала да ни посъветваш как да постъпим. Ти си толкова стар, трябва да си много мъдър.

— Още от дете съм си бил щедър — отговори пясъчното таласъмче. — Прекарал съм утринните часове на всичките си дни в раздаване. Но единственото нещо, което не мога да дам, е съвет.

— Виждаш ли — продължи Антеа, — това е толкова хубаво нещо, един прекрасен, изключителен шанс за нас. Страшно мило и чудесно от твоя страна е да ни изпълняваш желанията, а е толкова жалко всички да отиват на вятъра само защото сме дотам глупави, че да не знаем какво искаме.

Антеа отдавна копнееше да сподели това, но не желаше останалите да го чуят. Едно е да кажеш, че си глупав, а съвсем друго е да изтърсиш, че някой друг е глупав.

— Слушай, дете — сънено промълви пясъчното таласъмче, — мога само да те посъветвам да помислиш преди да изречеш нещо...

— Мислех, че никога не даваш съвети.

— Този не се брои — отвърна то, — вие и без това няма да го последвате! Освен това не съм го измислил аз. Ще го срещнеш във всяка книжка.

— Но не би ли казал дали според теб крилете ще са глупаво желание?

— Криле ли? Предполагах, че ще е по-зле. Само че гледай да не се случи да летиш високо по залез-слънце. Имаше едно момченце, за което разправяха. Той бил един от синовете на цар Синахериб и някакъв пътник му донесъл псамид. Той си го държал в една кутия с

пясък на терасата на двореца. Това, разбира се, било страшно унижение за член на нашия род, но пък момчето все пак било син на асирийския цар. Един ден си пожелало да има криле и ги получило. Обаче забравило, че по залез-слънце ще се превърнат в камък, и когато това се случило, то се плъоснало право върху един от крилатите лъвовете на върха на големите дворцови стълби. Представи си само — неговите каменни криле и лъвските каменни криле — въобще, лоша работа! Но съм убеден, че преди това момчето се е забавлявало наистина добре.

— Я ми кажи — сети се Антеа, — защо нашите желания не се вкаменяват? Защо просто изчезват?

— *Autres temps, autres mœurs*^[1] — беше отговорът на създанието.

— Това ниневийски език ли е? — поинтересува се Антеа, която в училище не бе изучавала други чужди езици, освен френски.

— Имам предвид — продължи псамидът, — че в старите времена хората си пожелавали полезни, сигурни неща за ежедневието си — мамути, птеродактили и тем подобни, а те много лесно се превръщали в камък. Но сега хората искат такива чудати, префърцунени неща. Как да превърнеш в камък това да си красив като зората или да си искан от всички? Ясно е, че не може да стане. Пък и не може да има две правила, тъй че тези неща просто изчезват. Ако това, да бъдеш красив като зората, можеше да се вкамени, щеше да продължи ужасно дълго време, нали, доста по-дълго от вас. Погледни например гръцките статуи. Ето ти на. Довиждане. Много ми се спи.

Той скочи от скута ѝ, зарови бясно с ръце и изчезна.

Антеа закъсна за закуска. Робърт се показва така досетлив да изсипе една лъжица захарен сироп върху ризката на Агънцето, та веднага след закуска то трябваше да бъде отнесено и старателно измито. Това, разбира се, бе лоша постъпка, но тя постигна две неща — достави радост на Агънцето, което най-много от всичко обичаше да е лепкаво от горе до долу, и отклони вниманието на Марта, та да могат другите да се измъкнат към пясъчната кариера без Агънцето.

Те успяха, а когато стигнаха пътя, Антеа, останала без въздух от бързане, задъхано рече:

— Предлагам да се редуваме с желанията. Само че ако останалите не са съгласни с нечие желание, няма да го поръчваме. Какво ще кажете?

— Кой ще бъде пръв? — предпазливо попита Робърт.

— Аз, ако нямате нищо против — отговори Антеа с извинителен тон. — Вече съм го измислила, ще бъде криле.

Настъпи мълчание. Другите се напънаха да открият някакъв недостатък, но не успяха, понеже думата „криле“ предизвика трепетна радостна възбуда у всеки.

— Не е за изхвърляне — великодушно призна Сирил, а Робърт додаде:

— Наистина, Пантеро, не си чак толкова глупава, колкото изглеждаш.

Джейн каза:

— Според мен ще е просто възхитително. Като мечта, като сън по време на бълнуване.

Лесно намериха пясъчното таласъмче. Антеа го помоли:

— Искam всички да имаме красиви криле, с които да летим.

Пясъчното таласъмче се наду и в следващия миг всяко дете изпита странно усещане на полутежина и полулекота върху раменете си. Псамидът наклони глава на една страна и започна да разучава с охлювените си очи ту един, ту друг.

— Не е зле — обади се той със замечтан глас. — Но ти, Робърт, не си чак такова ангелче, на каквото приличаш.

Робърт почти се изчерви.

Крилете бяха много големи и много по-красиви отколкото изобщо можете да си представите — бяха гладки и меки и всяко перо си лежеше на мястото. Пък перата бяха в най-хубавите преливащи, променящи се цветове, като дъгата, като рисувано стъкло или като красива пяна, която понякога плува върху водата, съвсем негодна за пиене.

— О, но сега можем ли да летим? — попита Джейн, неспокойно пристъпваща от крак на крак.

— Внимавай! — предупреди я Сирил. — Стъпила си ми на крилото.

— Боли ли? — любопитства Антеа, но не получи отговор, понеже Робърт бе разперил криле, подскочил нагоре и сега плавно се издигаше във въздуха. Изглеждаше доста смешен в панталоните си до коленете, пък обувките му, които безпомощно висяха, изглеждаха много по-големи, отколкото когато беше на земята. Останалите, обаче,

хич не се интересуваха от това как изглеждаше, нито пък как изглеждаха те самите, да ви кажа право. Защото сега всички те разпериха крила и се издигнаха във въздуха. Естествено, вие сте наясно какво е да летиш, нали всеки от нас е сънувал, че лети и е видял колко е лесно и просто, но за нещастие, след като се събудите не можете по никой начин да се сетите как сте го правили. Разбира се, в съня си летите без крила, което е по-находчиво и необичайно, но не е никак лесно да си спомните как става. Четирите деца се издигнаха от земята с размахване на крилете си и не можете да си представите колко приятно беше да усещат въздуха да полъхва в лицата им. Крилата им бяха изключително големи, когато бяха разперени, и трябваше да летят по-надалечко един от друг, за да не си пречат. Но това са подробности, които бързо се научават.

Всички думи в английския речник и в гръцкия лексикон няма да ми помогнат ни най-малко, мисля, за да ви опиша какво точно е усещането да летиш, тъй че няма и да опитвам. Но ще ви обърна внимание, че да гледаш полята и горите отгоре, вместо отдолу, е като да съзерцаваш красива, жива карта, на която вместо някакви си бои върху хартия, имате истински, люлеещи се гори и зелени полета, нанизани едно до друго. Както каза Сирил, макар да не мога да проумея откъде му хрумна такъв странен израз, „Доставя ти особена наслада“. Беше почти чудо и приличаше на истинска магия повече от всяко друго желание досега. Те пляскаха, летяха и се рееха с тези огромни крила с цветовете на дъгата, между зелената земя и синьото небе; прелетяха точно над Рочестър и свърнаха към Мейдстоун и тогава всички се почувстваха извънредно гладни. Колкото и да е чудновато, това се случи, тъкмо когато летяха ниско и преминаваха над една овощна градина, в която ранните зрели червени сливи примамливо лъщяха.

Те поспряха и се задържаха на място във въздуха. Не мога да ви обясня как става това, но е нещо като да пляскаш с крака във водата докато плуваш.

— Да, предполагам — изтърси Сирил, въпреки че никой нищо не бе продумал. — Обаче кражбата си е кражба, дори когато имаш криле.

— Наистина ли смяташ така? — рязко попита Джейн. — Щом имаш криле, значи си птица, пък никой не се противопоставя на това, че птиците нарушават божиите заповеди. Или дори да имат нещо

против, птиците продължават да го правят и никой не ги хока, нито ги праща в затвора.

Не беше тъй лесно да се качне на сливово дърво, колкото вероятно ви се струва, понеже крилете с цветовете на дъгата бяха ужасно големи; в крайна сметка успяха някак си и се оказа, че сливите наистина бяха много сладки и сочни.

За щастие, чак след като бяха изяли достатъчно, забелязаха един як мъж, явно собственика на сливите, който се приближаваше бързо към тях с една дебела тояга, и в миг те разпериха крилата си от отрупаните със сливи клони и литнаха.

Човекът замръзна на място с отворена уста. Той бе видял, че клоните на дърветата му се клатят и люлеят и си бе казал: „Пак тези малки пакостници!“. После веднага бе излязъл, тъй като момчетата от селото го бяха научили, че сливите трябва да се пазят. Когато обаче видя крилете, пърхащи над клоните, предположи, че е превъртял, а това усещане никак не му хареса. Та когато Антеа погледна надолу и видя как устата му бавно се отваря и застива в това положение, а по лицето му избиват зелени и морави петна, тя извика:

— Не се плашете — и тутакси бръкна в джоба да извади пробитата монета от три пенса, която имаше намерение да окачи на връвчица и да я носи на врата си за късмет. Тя закръжи около клетия собственик на сливи и продължи: — Ние хапнахме малко от вашите сливи. Мислехме си, че не извършваме кражба, но сега не съм толкова сигурна. Та ето ви тези пари, за да си заплатим липсите.

Тя се сниши към ужасения овощар, плъзна монетата в джоба на самото му и след няколко удара на крилете се присъедини към останалите.

Фермерът неочаквано и тежко седна на тревата.

— И таз хубава! — възкликна той. — На туй май му викат халюцинации. Ама тия три пенса тука — той бе извадил монетата и я бе ухапал, — туй поне е съвсем истинско. А, от този ден занапред ще стана по-добър човек. Такава случка може да те отрезви за цял живот, тъй си е. Добре поне че бяха само крила. Предпочитам да виждам птици, каквито не съществуват, а няма и да съществуват, макар да се правят, че приказват, отколкото някои други неща.

Той бавно и тежко се надигна, прибра се в дома си и се държа така мило с жена си тоя ден, че тя бе изключително щастлива и си рече: „Божке, що му стана на тоз човек!“. Тя се поспретна, закичи си една синя фльонга на мястото, където се закопчаваше яката ѝ, и така се разхубави, че той стана още по-мил. Тъй че крилатите деца наистина извършиха едно добро дело този ден. То, обаче, си остана единственото, защото няма по-сигурно средство да се вкараш в беда от крилете. От друга страна, ако си в беда, няма по-добро средство от крилете, за да се измъкнеш.

Такъв беше случаят със свирепото куче, което им скочи, когато си бяха прибрали крилата и приближаваха вратата на една ферма да

помолят за къшей хляб и сирене, защото въпреки че хапнаха сливи, скоро пак огладняха.

Не ще и дума, ако четиримата бяха едни обикновени, не хвърчащи деца, това свирепо черно куче щеше здравата да ръфне обувия в кафяв чорап крак на Робърт, който бе най-близо до него. Но още при първото му изръмжаване се чу пърхане на крила и кучето бе оставено да опъва каишката си, изправено на задните си крака, сякаш и на него му се щеше да хвъркне.

Опитаха си късмета в още няколко ферми, но в тези, където нямаше кучета, хората бяха твърде изплашени да направят друго, освен да пищят; накрая, когато беше вече близо четири часа и крилата им бяха схванати и уморени, те кацнаха на една църковна кула и свикаха военен съвет.

— Немислимо е да прелетим целия път до вкъщи без да се подкрепим с малко храна и чай — заяви Робърт с отчаяна решителност.

— А никой няма да ни даде нито обяд, нито вечеря, да не говорим за чай — отбеляза Сирил.

— Може би свещеникът ще ни даде — предположи Антеа. — Той е наясно с ангелите...

— Всички виждат, че не сме никакви ангели — прекъсна я Джейн. — Я само виж обувките на Робърт и карираната вратовръзка на Катерицата.

— Е — решително заяви Сирил, — ако държавата, в която се намираш, не ще да ти продаде провизии, взимаш си ги сам. По време на война де. Сигурен съм, че е така. Но дори и в други разкази никой добър брат не би оставил сестричката си да умира от глад посред такова изобилие.

— Изобилие ли? — повтори гладният Робърт, а другите погледнаха голия оловен покрив на църковната кула с израз на недоверие и промърмориха:

— Посред изобилие?

— Да — авторитетно потвърди Сирил, — отстрани на къщата на свещеника има прозорец на килер и видях, че има хранителни продукти — пудинг с яйчен крем, студено пилешко, език, пай, сладко. Прозорецът е доста високо, но с криле...

— Колко хитро го измисли само! — възхити се Джейн.

— А, та това е лоша постъпка — вметна Антеа.

— Глупости — отвърна Сирил.

— Все пак ще съберем всички налични пари и ще ги оставим за да си платим, нали? — настоя Антеа почти разплакана, защото е изключително мъчително да си гладен като вълк, а в същото време да се чувстваш неизказано грешен.

— Част от тях — бе внимателният отговор.

Всички обърнаха джобовете си върху оловния покрив на кулата, където през последните сто и петдесет години туристите бяха издълбавали своите инициали и тези на възлюбените си с ножчета в мекото олово. Сумата възлизаше на пет шилинга, седем пенса и половин пени, и дори добросъвестната Антеа призна, че това бе прекалено много за обяда на четирима души. Робърт предложи осем пенса.

В края на краищата, спряха се на половин крона като достатъчно щедра сума.

Антеа се зае да напише обяснително писмо на гърба на свидетелството си от миналия срок. То случайно се оказа в джоба ѝ, но тя моментално откъсна името и училището си от него.

Преподобни свещенико, ние сме наистина много гладни, защото цял ден летяхме, пък и смятаме, че

всъщност не извършваш кражба, когато си полумъртъв от глад. Страхуваме се да ви помолим лично, понеже може да ни откажете, защото вие, разбира се, сте наясно с ангелите, но не бихте ни объркали с такива. Ще вземем само неща от жизнена необходимост, без никакъв пудинг или пай, за да видите, че не лакомията, а истинският глад ни подтиква да плячкосаме килера ви. Но не мислете, че сме разбойници по професия.

— Дай по-накратко — прекъснаха я другите в един глас.
Та Антеа прибави набързо:

Намеренията ни са напълно почтени. Ето ви половин крона, за да ви покажем, че сме честни и благодарни.

Благодарим ви за любезното гостоприемство.

От нас четиримата.

Децата увиха половината крона в писмото и сега вече се успокоиха при мисълта, че когато свещеникът го прочете, ще разбере всичко, както и всеки друг, който не бе видял крилата.

— Вижте сега — поде Сирил, — ясно е, че все пак съществува риск. Най-добре е да полетим право надолу от другата страна на кулата, сетне да прехвъркнем ниско над двора и да се вмъкнем в храстите. Прозорецът гледа към тях. Той е скътан в зеленина, като прозорците в приказките. Аз ще вляза вътре да взема провизиите. Ще ги подавам през прозореца, Робърт и Антеа ще ги поемат, а Джейн ще наблюдава наоколо, понеже нейните очи са най-силни, и ще подсвирне, ако забележи някого. Затваряй си устата, Робърт, тя може да свири достатъчно добре за сегашния случай. Не е необходимо да е кой знае колко добро подсвирване, тъкмо ще звучи естествено, като че е птичка. И така — да започваме!

Не мога да се преструвам, че кражбата е добра постъпка. Мога само да кажа, че в този случай, на изгладнялата четворка това, което вършеха не им приличаше на кражба, а наподобяваше справедлива и приемлива търговска сделка. Те и представа си нямаха, че език, който

впрочем едва се режеше, пиле и половина, самун хляб и сифон газирана вода в магазина не могат да се купят за половин крона. Това бяха жизнените необходимости, които Сирил подаде през прозореца на килера, след като съвсем незабелязано, безпрепятствено и не рисковано бе довел останалите до това блажено местенце. Той съзнаваше, че да се устои на конфитюр, ябълкови тригуни, сладкиш и захаросани портокалови кори бе изключително геройска постъпка, и аз съм съгласна с него. Той много се гордееше, че не взе пудинга с яйчен крем, но смятам, че това вече би било грешка, защото, ако го беше взел щеше да възникне трудност с връщането на подноса; никой човек, колкото и да примира от глад, няма право да задига порцеланови подноси с дребни розови цветчета по тях. Сифонът с газирана вода беше друго нещо. Не можеха да издържат без да утолят жаждата си, и тъй като името на производителя бе написано, те бяха сигурни, че където и да го оставят, ще му бъде върнат. Ако разполагаха с време, щяха и сами да го сторят. Човекът явно живееше в Рочестър, което нямаше много да ги отбие от пътя към къщи.

Всичко бе занесено на покрива на кулата и наредено на голямата кухненска салфетка, която Сирил бе открил на най-горния рафт на килера. Докато той я разгъваше, Антеа отбеляза:

— Не мисля, че и това е жизнена необходимост.

— Напротив — отвърна ѝ Сирил. — Нали трябва да сложим някъде храната, за да я нарежем, а пък оня ден чух татко да казва, че микробите в дъждовната вода заразяват хората. От тук трябва да е минала сума ти дъждовна вода, а когато водата се изпари, микробите остават и после влизат където им попадне и всички ще вземем да умрем от скарлатина.

— Какво е това микроби?

— Мънички, въртливи същества, които се гледат с микроскоп — обясни Сирил с важно научно изражение. — Те заразяват хората с какво ли не. Казвам ви, салфетката бе точно толкова необходима, колкото и хлябът, месото и водата. Та така. Олеле, майчице, колко съм гладен!

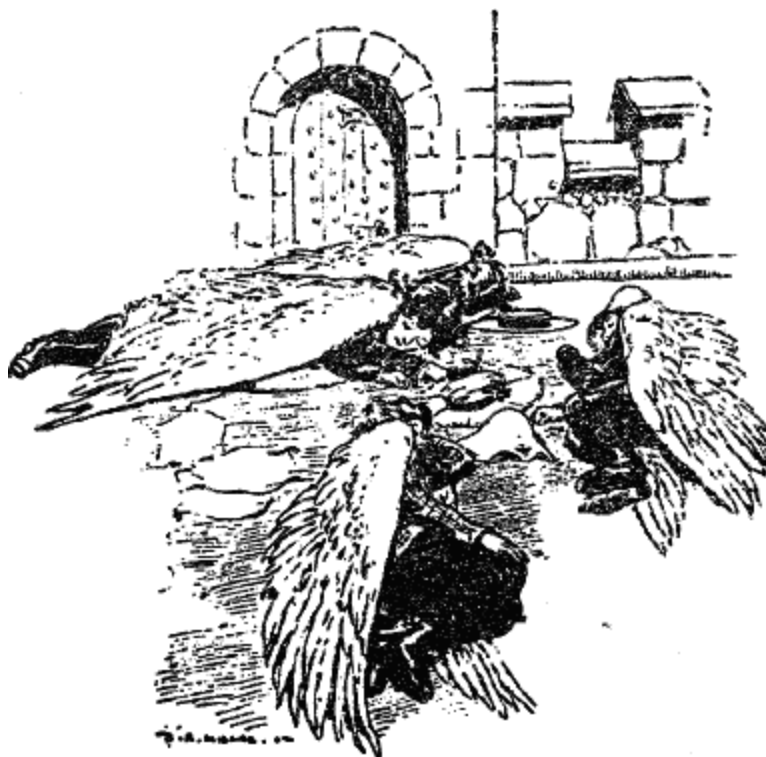
Не възнамерявам да ви описвам пикника, който бе устроен на покрива на кулата. Сигурно си представяте какво е да нарязваш пиле и език с нож, който има само едно острие, а и то, не щеш ли, взе, че се счупи по средата. Но станалото — станало. Яденето с пръсти не само те оплесква до уши, а си е доста трудничко. А пък хартиените чинийки скоро-скоро се изцапват и изглеждат ужасно. Но едно нещо не бихте могли да си представите и това е как се държи газираната вода, когато се опитвате да я пиете направо от сифона — особено пък ако е пълен догоре. Но ако въображението не ви се притече на помощ, ще разберете от опит, защото може лесно да го пробвате сами, ако успеете да навие някой възрастен да ви даде сифон. Ако желаете да получите цялостно усещане, пхнете си чучура в устата и натиснете ръчката рязко и силно. Най-добре да свършите тая работица насаме, и то вън от къщи.

Независимо как ги ядете, пилешкото, езикът и пресният хляб са си едни приятни неща, а никой не би се възпротивил да ги прекарва с малко газирана вода през такъв изключително горещ ден. Затуй всички истински се наслаждаваха на обяда и всеки изяде колкото можа да побере — първо, защото бяха прегладнели като вълци, и второ, понеже, както отбелязах, пилешко, език и пресен хляб са доста вкусни неща.

Вижте сега, предполагам сте забелязали, че ако се наложи да почакате дълго време обяда си, пък после изядете повечко от обикновено и седнете под жаркото слънце на върха на църковна кула — всъщност, където и да е — незнайно защо скоро ви се приспива. В момента Антеа, Джейн, Сирил и Робърт бяха точно в такова положение, та след като бяха погълнали каквото можаха и изпили всичко до капка, скоро и незнайно защо, взе, че им се доспа, особено на Антеа, която бе станала още призори.

Един по един те изоставяха разговора, облягах се назад и преди да бе изминал и четвърт час след яденето, всички до един се бяха натърколили, завити с големите си крила, и спяха дълбоко. А през това време слънцето бавно клонеше все по на запад. (Длъжна съм да подчертая, че беше на запад, понеже така се казва в книгите, да не би разсеяните хора да помислят, че е залязвало на изток). В интерес на истината, не беше и точно на запад, но все пак, беше приблизително там. Та слънцето, повтарям, бавно клонеше все по на запад, а децата продължаваха да спят все така блажено сгушени — защото крилете са

по-мекички и от пухен юрган. Сянката на църковната кула се разпростираше над двора, над къщичката на свещеника, над полето зад нея; после вече изчезнаха всички сенки, слънцето бе залязло и крилата бяха изчезнали. А децата все още спяха. Но не за дълго. Времето по здрач е много красиво, но захладнява, пък нали знаете, че колкото и да ви се спи, няма как да не се събудите, ако братчето или сестричката ви станат преди вас и ви издърпат юргана.

Четири безкрили деца потрепериха от допира на студа и се събудиха. И ето че се намериха на върха на църковна кула, наоколо бе сумрак, а звездите се появяваха по една, по две, по десет и по двайсет над главите им. Бяха на мили далеч от къщи, само с няколко дребни монети в джобовете и една съмнителна постъпка относно жизнените потребности, за която да отговорят, ако някой ги видеше със сифона за газирана вода.

Те се спогледаха. Пръв проговори Сирил, като хвана сифона:

— Най-добре да слизаме долу и да се отървем от това отвратително нещо. Вече е достатъчно тъмно, за да го оставим на прага на свещеника. Хайде.

В ъгъла на кулата се намираше една малка куличка и в нея имаше врата. Бяха я забелязали още докато се хранеха, но не я проучиха, както бихте направили вие на тяхно място. Понеже, съгласете се, че когато имаш криле и можеш да се рееш във висините, разни там врати не могат да предизвикат никакъв интерес.

Сега те се насочиха към нея.

— Без съмнение — отбеляза Сирил, — това е пътят за надолу.

Така беше. Обаче врата се оказа заключена отвътре!

Наоколо ставаше все по-тъмно и по-тъмно. А те бяха на мили далече от къщи. И все още с този сифон.

Няма да ви казвам дали някой се разплака, нито пък, ако имаше такива, колко бяха и кои. По-добре вие сами да прецените какво бихте направили на тяхно място.

[1] *Autres temps, autres mœurs* (лат.) — Други времена, други нрави. — Бел.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

БЕЗ КРИЛЕ

Дали някой се разплака или не знам, но със сигурност имаше един интервал от време, през който никой не беше съвсем на себе си. Когато се успокоиха, Антеа прибра носната си кърпичка в джоба, прегърна Джейн и каза:

— Не може да трае повече от една нощ. На сутринта ще сигнализираме с кърпичките си. Дотогава ще са изсъхнали. Тогава някой ще дойде и ще сме свободни...

— И ще открият сифона — мрачно я прекъсна Сирил, — и ще ни пратят в затвора за кражба...

— Ти ни увери, че това не е кражба. Твърдеше, че си сигурен в това.

— Сега вече не съм — беше лаконичният отговор.

— Хайде да захвърлим това противно нещо между дърветата — предложи Робърт — и тогава няма да могат нищо да ни сторят.

— Да бе, как не се сетих — но смехът на Сирил не бе никак весел, — и да цапнем някого по главата, та да станем и убийци, освен... освен другото нещо.

— Ама не можем цялата нощ да останем тук горе. Плюс това искам следобедна закуска.

— Не е възможно да искаш следобедна закуска — отбеляза Робърт, — та нали скоро обядва.

— Но аз наистина я искам — настояваше тя, — особено като запrikaзвате за оставане цялата нощ. Ах, Пантеро, искам да си отида вкъщи! Искам да си отида вкъщи!

— Тихо, тихо — успокои я Антеа. — Недей, миличка. Всичко ще се оправи някак си. Недей, недей...

— Остави я да плаче — намеси се отчаяният Робърт, — ако реве достатъчно силно, може някой да чуе и да дойде да ни освободи.

— И да види онова за газираната вода — бързо реагира Антеа. — Робърт, не бъди грубиян. О, Джейн, опитай да се държиш мъжки!

Всички сме в това положение.

Джейн наистина се опита да се „държи мъжки“ и намали воплите си до подсмърчания.

Настана мълчание. Сетне Сирил бавно подхвана:

— Чуйте сега. Трябва да рискуваме с тоя сифон. Ще го закопчая вътре в якето си и може пък никой да не го види. Вие се движете на известно разстояние пред мен. В къщата на свещеника свети, значи още не са си легнали. Просто трябва да крещим с пълно гърло. Хайде, когато кажа три, всички почвайте да викате. Ти, Робърт, имитирай писъка на локомотивна свирка, а аз ще свиря като татко. Момичетата както могат. Едно, две, три!

Силен четворен крясък разцепи мирния покой на вечерта и една прислужница се поспря край прозореца с ръка на транспаранта.

— Едно, две, три! — Втори крясък, пронизителен, и на няколко гласа, стресна бухалите и скорците и те шумно излетяха от камбанарията долу. Прислужницата избяга от прозореца, втурна се по стъпалата, влетя в кухнята и след като обясни на прислужника, на готвачката и братовчед й, че е видяла призрак, се свлече в несвяст. Това, разбира се, изобщо не бе вярно, но предполагам, че нервите на горката девойка бяха малко разстроени от крясъците.

— Едно, две, три! — По това време свещеникът вече беше на прага и това, което чу не можеше да се сбърка по никой начин.

— Боже мой — обърна се той към жена си, — мила моя, убиват някого в църквата! Дай ми шапката и дебелата тояга и заръчай на Андрю да ме последва. Май че е оня побъркан, дето задигна езика.

Децата зърнаха моментна светлина, когато свещеникът отвори вратата. Видяха тъмния му силует на прага и поспряха да си поемат дъх, а и да видят какво ще стори той.

Като се обръщаше да си вземе шапката, Сирил рече:

— Той си мисли, че му се е причуло. Недейте вика само с половин сила. Хайде! Едно, две, три!

Този път със сигурност прокътят вик с всички сили, а жената на свещеника сграбчи мъжа си и изписка нещо като далечно ехо на това, което беше чула.

— Няма да те пусна! — отсече тя. — Не и сам. Джеси! — Прислужницата тутакси се съвзе от припадъка и се показа от кухнята.

— Веднага извикай Андрю. В църквата има някакъв опасен луд и той трябва незабавно да отиде да го хване.

— Сигурно, сигурно ще го хване — мърмореше си Джеси сама, докато влизаше в кухнята. — Ей, Андрю, имало нещо дето пиццало кат' лудо в църквата и госпожата вика да припнеш да го хванеш.

— Сам, как ли пък не! — твърдо отсече той. Но на господаря си каза само: — Да, сър?

— Чу ли тези писъци?

— Стори ми се, че долових нещо — отвърна Андрю.

— Е, хайде тогаз — подкани го свещеникът. — Мила моя, налага се да отида! — Той нежно я изтласка в дневната, затръшна врата и се завтече навън, влачейки Андрю за ръка.

Посрещна ги нов залп от крясъци. Когато и той замря напълно, Андрю се провикна:

— Ей, вие там! Викахте ли нещо?

— Да — изкрещяха четири далечни гласа.

— Май са някъде във въздуха — отбеляза свещеникът. — Просто забележително.

— Къде сте? — пак се провикна Андрю и Сирил отговори силно, отчетливо и с най-дълбокия си глас:

— Църквата! Кулата! На върха!

— Че слезте де — подсети ги Андрю, а същият глас отвърна:

— Не можем! Вратата е заключена!

— Боже мой! — обади се свещеникът. — Андрю, я донеси фенера от конюшната. И най-добре да викнеш още някого от селото.

— Че да дотича с цялата банда ли? Не, сър, ако т'ва тука не е клопка ей на! Братовчедът на готвачката е тъдява. Той е пазач, сър, и е навикнал да се разправя с покварени люде. Пък си има и пушка, сър!

— Ей, вие долу! — извика Сирил от църковната кула. — Елате да ни освободите.

— Идем, идем — отвърна Андрю. — Сегичка се връщам с полицаи и пушка.

— Но, Андрю — укори го свещеникът, — това не е истина.

— За такива типове като тях, сър, и това ще мине.

И тъй, Андрю донесе фенера и викна братовчеда на готвачката, а жената на свещеника умоляваше всички да бъдат много предпазливи.

Прекосиха двора, който вече бе покрит с плътен мрак, и докато вървяха, обсъждаха положението. Свещеникът уверено твърдеше, че на кулата има някакъв умопобъркан — същият, който бе написал налудничавото писмо и бе откраднал езика и другите неща. Според Андрю пък, това си беше чиста „клопка“; единствено братовчедът на готвачката беше спокоен. „На тръни грозде не дирете. Опасните хора са по-кротки“ — каза той. В него нямаше и помен от страх. Обаче пък носеше пушка. По тая причина го помолиха да мине пръв нагоре по тъмните, изгнили, стръмни стъпала на църковната кула. И той тръгна начело, с фенера в една ръка и пушката в друга. Андрю вървеше след него. След това се хвалеше, че постъпил тъй, понеже бил по-сърцат от господаря си, но истината бе, че се страхуваше от заложен капани и не му харесваше мисълта да бъде последен, от страх да не се промъкне някой изотзад и в тъмното да го сграбчи за краката. Те вървяха ли, вървяха, все нагоре и нагоре по тесните вити стълби, после през помещението за удряне на камбаните, където въжетата се полюшваха с меки, разнищени краища, прилични на гигантски гъсеници, сетне по още едни стълби, та в камбанарията, където висяха големите, притихнали камбани, после по една дървена стълба с широки напречни стъпала и накрая по малко каменно стълбище. На горния му край имаше ниска вратичка. А тя бе залостена.

Братовчедът на готвачката, сиреч пазачът на дивеч, ритна вратата и се провикна:

— Ей, вие там!

Децата стояха скупчени от другата страна на вратата, трепереха от притеснение, а гърлата им бяха прегракнали от викане. Едвам можеха да говорят, но Сирил успя да се обади с пресипнал глас:

— Ало, тук сме!

— Как се качихте на покрива?

Безсмислено беше да си признаят „Долетяхме“, затова Сирил рече:

— Качихме се и после открихме, че вратата е заключена и не можем да слезем. Пуснете ни, ако обичате.

— Колцина сте? — поинтересува се пазачът.

— Само четирима — отвърна Сирил.

— Въоръжени ли сте?

— Какво да сме?

— Вижте, пушката ми е под ръка, тъй че да не вземете да опитвате разни номера — предупреди пазачът. — Ако отворим вратата, ще обещаете ли да слезете мирно, кротко и без глупости?

— Да, о, да! — извикаха децата в един глас.

— Божичко — възкликна свещеникът, — че това беше женски глас!

— Да отворя ли вратата, сър? — попита пазачът.

Андрю се смъкна няколко стъпала по-надолу „да направи място за другите“, както обясни по-късно.

— Да — потвърди свещеникът, — отвори я. Помнете — провикна се той през ключалката, — че сме дошли да ви освободим. Ще спазите ли обещанието си да не прибегвате към насилие?

— Ама как е заяло това резе — ядосваше се пазачът, — човек би рекъл, че не е махано от половин година. — В интерес на истината, така си и беше.

Когато резето беше дръпнато, пазачът заговори през ключалката с гърлен глас:

— Няма да отворя — подзе той, — докато не се отдръпнете в другия край на кулата. Ако само един от вас се приближи, ще стрелям. Е?

— Всички сме на другия край — отговориха гласовете.

Пазачът остана много доволен от себе си и когато отвори вратата се призна за храбрец. След като стъпи на оловния покрив, той насочи светлината на фенера от конюшната към бандата главорези, застанали пред парапета на другия край на кулата.

Той сведе пушката и за малко не изпусна фенера.

— Господ да ме убие — извика той, — ако туй не са шепа хлапета!

Сега свещеникът пристъпи напред.

— Как се озовахте тук? — попита рязко той. — Кажете веднага.

— О, свалете ни долу — сграбчи го за палтото Джейн — и ще ви кажем всичко, което пожелаете. Няма да ни повярвате, но това няма значение. О, свалете ни долу!

Останалите се струпаха около него със същата настойчива молба. Всички, с изключение на Сирил. Той си имаше какво да прави със сифона за газирана вода, който току се изплъзваше изпод якето му. Необходими бяха две ръце да го държат на място.

Но все пак се обади, като се стараеше да стои възможно най-далеч от светлината:

— Моля ви, свалете ни долу.

Свалиха ги долу. Не е шега работа да слизаш в непозната кула на тъмно, но пазачът им помагаше — само Сирил трябваше да се оправя сам заради сифона, който още правеше опити да се измъква. По средата на дървената стълба той почти се изплъзна. Сирил свари да го

улови за чучура, но без малко сам не падна. Когато най-после стигнаха края на витото стълбище и излязоха навън, той беше пребледнял и трепереше.

Неочаквано пазачът хвана Сирил и Робърт за ръка.

— Вие доведете момичетата, сър — изкомандва той, — двамата с Андрю ще се справите с тях.

— Пуснете ни — извика Сирил, — не сме хукнали да бягаме. Нищо не сме направили на старата ви църква. Пуснете ни!

— Просто елате с нас — натърти пазачът и Сирил не посмя да се противопостави със сила, защото тъкмо тогава сифонът отново започна да се изплъзва.

И така, всички бяха въведени в кабинета на свещеника, а след миг влетя и жена му.

— О, Уилям, добре ли си?

Робърт побърза да я освободи от тревогите й.

— Да — обади се той, — съвсем си е добре. Не сме бутнали и косъм от главата му. Моля ви, много сме окъснели и у дома ще се притесняват. Бихте ли ни изпратили вкъщи с каретата си?

— Или може би наблизко има хотел, откъдето да си вземем карета — предположи Антеа. — Марта много ще се обезпокои.

Свещеникът се бе отпуснал на един стол, развълнуван и силно изумен.

Сирил също бе седнал и се бе привел напред с лакти подпрени на коленете, заради сифона.

— Но как стана тъй, че се оказахте заключени в кулата? — попита свещеникът.

— Качихме се — бавно започна Робърт, — но бяхме уморени и всички заспахме, а когато се събудихме, открихме, че вратата е заключена, затова взехме да крещим.

— И то как! — обади се жената на свещеника. — Така да изкарате ума на всички! Би трябвало да се срамувате от себе си.

— Та ние се срамуваме — тихо отбеляза Джейн.

— Но кой заключи вратата? — настояваше свещеникът.

— Нямам никаква представа — призна чистата истина Робърт.

— Моля ви, изпратете ни у нас.

— Е, да — каза свещеникът. — Май наистина така ще е най-добре. Андрю, впрегни коня и ги заведи вкъщи.

— Сам, как ли пък не! — промърмори си Андрю.

— И — отново поде свещеникът — това да ви е за урок... — Той продължаваше и продължаваше да говори, а децата нещастно го слушаха. Пазачът, обаче, не слушаше. Той наблюдаваше клетия Сирил. Понеже бе имал вземане-даване с браконieri, знаеше как изглеждат хората, когато крият нещо. Свещеникът тъкмо бе стигнал до оная част на конското, където ставаше дума за това, че трябва да се опитваш да растеш така, че да бъдеш благословия за родителите си, а не главоболие и срам, когато пазачът ненадейно рече:

— Я го питайте какво държи там, под якето си — и Сирил разбра, че се свърши с укриването. Затова се изправи, изпъна раменете си и се постара да изглежда благороден като онези момчета в романите, които произлизат от доблестен и знатен род. Той извади сифона и заяви:

— В такъв случай, ето ви го.

Настъпи тишина, а Сирил продължи, понеже така и така не му остана нищо друго.

— Да, взехме това от вашия килер, а също и известно количество пилешко, език и хляб. Бяхме страшно гладни, а не взехме нито сладкиша с яйчен крем, нито конфитюра. Взехме само хляб, месо и вода — а ние не сме виновни, че беше газирана вода — само най-необходимото, и оставихме половин کرونا, за да си платим, написахме ви и бележка. Много съжаляваме. Баща ни ще плати глоба или каквото там искате, но не ни пращайте в затвора. Мама ужасно ще се ядоса. Вие сам казахте, че не бива да бъдем позор за семейството си. Само това не правете. Съжаляваме наистина много. Това е.

— Как достигнахте прозореца на килера? — поинтересува се госпожата.

— Не мога да ви кажа — категорично отказа Сирил.

— Цялата истина ли признахте? — попита свещеникът.

— Не — внезапно се намеси Джейн, — всичко това бе истина, но не цялата истина. Не можем да ви кажем повече. Няма смисъл да настоявате. О, моля ви, простете ни и ни заведете у дома! — Тя изтича към жената на свещеника и обви ръце около нея. Тя също прегърна Джейн, а пазачът се наведе към свещеника и му пошушна зад дланта си:

— Всичко е наред, сър, вероятно прикриват някой съучастник. Някой ги е подучил да го направят и не щат да го наклеветят. Смели хлапета.

— Кажете — меко се обърна към тях свещеникът, — някое другарче ли прикривате? Има ли още някой замесен?

— Да — потвърди Антеа, имайки предвид псамида, — но вината не беше у него.

— Добре, милички — каза свещеникът, — тогава да не говорим повече. Само ни обяснете защо написахте такова странно писмо.

— Не зная — отговори Сирил. — Виждате ли, Антеа го надраска съвсем набързо, а и тогава не смятахме, че извършваме кражба. Но по-късно, когато открихме, че не можем да слезем от църковната кула, започна да ни изглежда точно така. Ние всички много съжаляваме...

— Не говорете повече за това — прекъсна го жената на свещеника, — но друг път помислете преди да вземете храната на чужди хора. А сега какво ще кажете за малко сладкиш и мляко преди да тръгнете за вкъщи?

Когато Андрю влезе да съобщи, че кабриолетът е готов и попита наистина ли очакват от него да падне в клопката, която бе прозрял от самото начало, той завари децата да си похапват сладкиш, да пият мляко и да се смеят на шегите на свещеника. Джейн седеше в скута на госпожата.

Тъй че, както виждате, отърваха се по-леко, отколкото заслужаваха.

Пазачът на дивеч, сиреч братовчедът на готвачката, поиска позволение да ги откара до дома и Андрю беше изключително доволен, че някой ще го уварди от клопката, в която беше толкова сигурен.

Когато кабриолетът спря пред къщата между варовиковия рудник и пясъчната кариера, на децата много им се спеше, но вече знаеха, че завинаги ще останат приятели с пазача.

Андрю ги стовари пред желязната порта без да продума.

— Ти се връщай вкъщи — каза му братовчедът на готвачката, пазачът на дивеч. — Аз ще се прибера пешком.

Та Андрю трябваше сам да се върне, което никак не му се понрави, а пазачът на дивеч, братовчедът на готвачката отиде с децата до вратата и когато те бяха подбрани да си лягат всред порой упреци,

остана да обясни на Марта, готвачката и прислужницата какво точно се бе случило. Той така добре бе обяснил, че на следното утро Марта бе учудващо приветлива.

След този ден той често-често я навестяваше, а накрая — но това е друга тема, както казва драгият господин Киплинг. Марта бе принудена да изпълни заканата си от предната вечер и за наказание да не пуска децата навън целия ден. Но не бе чак толкова неотстъпчива и се съгласи да пусне Робърт да излезе за половин час да направи нещо, за което много настояваше.

А това, разбира се, бе желанието за деня.

Робърт изтича до пясъчната кариера, намери псамида и взе, че пожела...

Но това също е друга тема.

ШЕСТА ГЛАВА

ЗАМЪК И НИКАКЪВ ОБЯД

Останалите не можеха да мръднат от къщи като наказание за бедите от изминалия ден. Естествено, Марта мислеше, че това са пакости, а не беди, тъй че не бива да я вините. Тя смяташе, че просто изпълнява дълга си. Нали знаете, възрастните често казват, че не искат да ви наказват, а че го правят само за ваше добро и че те страдат също колкото вас — а това в голяма част от случаите е истина.

Със сигурност на Марта не ѝ се нравеше това, че трябва да накаже децата, както не се нравеше и на самите тях. Каква патърдия щеше да е в къщата през целия ден! Пък си имаше и други причини.

— По моему — заяви тя на готвачката — си е направо срамота да ги държим затворени в тоз хубав ден. Ама те са таквиз разбойници, че ако не им покажа кой командва тука, току-виж някой ден ми цъфнали с изпотрошени глави. Направи им сладкиш за следобедния чай утре, мила. А като понапреднем с работата ще вземем Мъничето при нас. Тогаз ще могат да полудуват като не им се пречка и то. Хайде, Илайза, по-чевръсто с тия легла де. Наближава десет часа, а още няма уловени зайци!

Така казват в Кент, когато имат предвид, че не е свършена никаква работа.

Тъй че останалите бяха задържани вътре, но на Робърт, както споменах, бе позволено да излезе за половин час за нещо, което всички искаха. А това бе, разбира се, желанието за деня.

Той намери пясъчното таласъмче без никакво затруднение, понеже денят вече беше толкова горещ, че то за пръв път бе излязло по своя воля и седеше в нещо като басейн от фин пясък, протягаше се, гладеше мустаците си и въртеше охлювените си очи наляво и надясно.

— Ха! — възкликна то, когато лявото му око съзря Робърт. — Тъкмо вас търсех. Къде са другите? Надявам се, че не са се пребили с онези крила?

— Не — отговори Робърт, — ама заради крилата си навлякохме караница, както стана с всички желания досега. Затова останалите са затворени вкъщи, пък мен ме пуснаха само за половин час, да поръчам желанието. Тъй че, моля те, нека ти го кажа, защото няма време.

— Желай тогава — съгласи се псамидът, докато се наместваше в пясъка.

Обаче Робърт не можа да пожелае. Той забрави всички неща, които му се въртяха в главата и не можеше да измисли нищо друго, освен разни дреболии за себе си, като карамел или албум за пощенски марки от чужбина, или сгъваем нож с три остриета и тирбушон. Той приседна да помисли, но нямаше полза. Идваха му наум само неща, които нямаше да се харесат на другите, като например футболна топка, наколенки или да успее да напердаши Симпкинс младши, когато започнат училище.

— Е — обади се накрая псамидът, — няма ли да побързаш с това твоё желание? Времето лети.

— Знам — отговори Робърт. — Не мога да намисля какво да си пожелаю. Искане ми се да можеше първо да изпълниш желанието на някой от другите без да трябва да идват до тук. О, недей!

Но вече беше твърде късно. Псамидът се бе надул до троен размер, после се сплеска като спукан балон и с една дълбока въздишка се облегна назад в пясъчното си басейнче, съвсем изнемощял от напъване.

— Ето — каза той със слаб гласец, — беше извънредно трудно, но успях. Тичай веднага вкъщи, иначе пак ще вземат да пожелаят нещо глупаво преди да стигнеш до там.

А те сигурно вече го бяха сторили, мислеше си Робърт и докато бягаше, през ума му минаваха всички възможни неща, които можеше да открие, че са си пожелали в негово отсъствие. Примерно зайци или бели мишки, или шоколад, или утрешният ден да е слънчев, или пък дори — а това беше най-вероятно — някой можеше да е рекъл: „Ох, ще ми се Робърт да побърза“. Е, той наистина бързаше, тъй че това желание щеше да е изпълнено така или иначе, а денят загубен. После се опита да измисли нещо, което да си пожелаят, нещо, с което да могат да се забавляват вкъщи. Това го бе затруднило още в началото. Толкова малко на брой са нещата, които могат да те забавляват вкъщи,

когато слънцето навън грее, а ти не можеш да излезеш, колкото и да ти се ще.

Робърт тичаше колкото му силите държаха, но когато зави зад ъгъла, откъдето вече трябваше да се види срамът на архитекта — декоративната метална част на върха на къщата — той опули широко очи и трябваше да премине във вървеж, понеже няма как да тичаш с ококорени очи. После внезапно се закова на място, тъй като от къщата нямаше и помен. Оградата на предната градина също бе изчезнала, а на мястото на къщата... Робърт разтърка очи и отново погледна. Да, останалите наистина вече бяха изrekli желание, нямаше съмнение, и трябва да си бяха пожелали да живеят в замък, защото там се издигаше цял-целеничък замък — величествен и мрачен, много висок и широк, с назъбени бойни кули и стреловидни прозорци, с осем големи кули, а там, където преди се намираха лехите и овощната градина, бяха разпръснати като гъби някакви бели неща. Робърт бавно пристъпваше, а когато се приближи, видя, че това са палатки и между тях се разхождат мъже в доспехи, цели тълпи мъже.

— Олеле, майчице! — разпалено възкликна Робърт. — Наистина са го сторили! Пожелали са си замък, а той е обсаден! Типично за

онова пясъчно таласъмче! Как искам никога да не бяхме го намирали, това проклето същество!

От малкия прозорец над високия свод върху обграждащия ров, който се простираше там, където само преди половин час бе градината, някой размахваше нещо в пепеляв цвят. Робърт предположи, че това ще да е някоя от носните кърпи на Сирил. Те се бяха простили с белотата си още в деня, когато той разсипа едно шише „Смесен разтвор за оцветяване и сгъстяване“ в чекмеджето, в което си лежаха мирно и тихо. Робърт махна в отговор, но тутакси почувства, че е постъпил неблагоприятно. Защото сигналът му бе забелязан от обсаждащата войска и двама мъже със стоманени каски се приближаваха към него. Дългите им крака бяха обути във високи кафяви ботуши и крачеха с такава скорост, че Робърт си припомни колко къси са неговите собствени крака и въобще не понечи да избяга. Знаеше, че ще е безсмислено, а и се опасяваше, че ще раздразни неприятеля. Затуй стоеше без да помръдва и това, изглежда, се понрави на двамата мъже.

— Кълна се във всичко свято — заговори единият, — много е храбър този паж!

Робърт се зарадва, че го нарекоха храбър и някак си действително се почувства такъв. Той си премълча за „пажа“. Знаеше, че хората в рицарските романи за юноши така си говореха и явно не бе изречено като обида. Само се надяваше, че ще успее да разбере това, което приказваха. Невинаги му се бе удавало да схване разговорите в рицарските романи.

— Одеждите му са необичайни — отбеляза другият. — Някакво чуждоземно коварство, по всяка вероятност.

— Кажи, момко, какво те води тъдява?

Робърт разбра, че това означава: „Е, момче, какво търсиш тука?“, затова отговори:

— Ако обичате, бих искал да си отида вкъщи.

— Върви тогаз! — каза мъжът с по-дългите ботуши. — Не си възпрепятстван, а нищо не ни заставя да те проследим. Зукс! — прибави той предпазливо, с тих глас. — Той несъмнено носи известия на обсадените.

— Къде ти е жилището, млади рицарю? — осведоми се мъжът с по-голямата стоманена каска.

— Ето там — отвърна Робърт, но още щом го изрече, се сети, че трябваше да каже: „Ей тъдява!“.

— Право ли казваш? — присъединиха се отново дългите ботуши. — Ела насам, момче. Този въпрос трябва да се отнесе до предводителя ни.

И Робърт незабавно бе повлечен към предводителя за едно неохотно ухо.

А този предводител бе най-великолепната личност, която Робърт бе виждал. Беше досущ като рисунките в рицарските романи, от които Робърт толкова се бе възхищавал. Беше с доспехи, шлем с пера, кон, щит, копие и меч. Доспехите и оръжията му бяха, почти съм сигурна в това, от различни епохи. Щитът му беше от тринайсети век, докато мечът му бе от онзи вид, използван във войната на иберийския полуостров. Ризницата беше от времето на Чарлс I, а шлемът датираше от втория кръстоносен поход. Гербът на щита бе внушителен —

изобразяваше три бягащи лъва на син фон. Палатките пък бяха най-последен модел, а общият изглед на стана, войската и предводителя можеха да уплашат всеки. Робърт обаче бе занемял от възторг и всичко това си му изглеждаше точно както трябва, защото той имаше понятие от хералдика и археология не повече от талантливите художници, които обикновено сътворяваха рисунките в рицарските романи. Гледката бе наистина „като на картинка“. Той толкова й се възхищаваше, че се почувства по-смел от всякога.

— Приблѝжи се, момко — заговори го величественият предводител, след като мъжете с кромуюелските^[1] стоманени каски му бяха казали няколко разпалени думи на нисък глас. Той си свали шлема, понеже не виждаше добре с него. Имаше добро лице и дълга светла коса. — Недей да таиш в сърцето си уплаха, ще си отидеш невредим — увери го той.

Робърт остана доволен от това, което чу.

— Открий ни твоята история без тревога — меко продължи предводителят. — Отде идеш и какво е твоето стремление?

— Моето какво? — не разбра Робърт.

— Каква цел гониш? Каква ти е заръка заръчана, че бродиш сам помежду тез сурови воини? Клето дете, сърцето на майка ти страда сега за тебе, уверявам те.

— Не мисля така — отвърна му Робърт, — видите ли, тя дори не знае, че съм излязъл.

Предводителят избърса една мъжествена сълза, точно както би сторил всеки предводител в рицарски роман, и отново поде:

— Не се бой да произнесеш истината, дете мое, няма за какво да се безпокоиш щом си с Улфрик де Талбът.

През сърцето на Робърт премина една необуздана надежда, че този величествен предводител на обсадителите, тъй като сам бе част от желание, ще съумее да разбере по-добре от Марта, от циганите, от полица в Рочестър или от вчерашния свещеник истинската история за желанията и псамида. Единственото затруднение бе, че нямаше да свари да се сети за достатъчно стари думи, за да бъде речта му като на момче от рицарски роман. Но като за начало той смело изрецитира едно изречение от „Ралф де Курси или момчето кръстоносец“. Ето какво каза:

— Гранмерси за благоволението, доблестни сър рицарю. Всъщност ето как стоят нещата — надявам се, че не бързате, защото историята е малко дължка. Татко и майка заминаха и както си играехме в пясъчната кариера, намерихме един псамид.

— Смилете се, небеса! Псамид ли, казваш? — възкликна рицарят.

— Да, нещо като таласъмче, като чародей — да, точно това е думата, чародей. Той ни обеща да ни изпълнява по едно желание всеки ден и първо си поискахме да бъдем красиви.

— Доста небрежно са ви изпълнили желанието — промърмори един от воините, вперил поглед в Робърт, който се направи, че не е чул, но сметна забележката за ужасно груба.

— След това пожелахме пари — съкровище де — но не можахме да ги похарчим. Пък вчера си поръчахме криле и в началото си изкарахме екстра...

— Словото ти е необичайно и звучи особено — прекъсна го сър Улфрик де Талбът. — Повтори думите си, какво сте изкарали?

— Изкарахме екстра, тоест, чудно — не, не — останахме доволни от жребия си, това искам да кажа, само че после я докарахме до едно дередже...

— Какво е дередже? Свада, вероятно?

— А, не. Това е като да си натясно.

— В тъмница ли? И клетите ви млади крайници са били оковани! — отбеляза рицарят с любезно съчувствие.

— Не, не беше тъмница. Просто... просто се натъкнахме на незаслужени бедствия — обясни Робърт — и днес сме наказани със забрана да излизаме от къщи. Аз живея там. — Той посочи замъка. — Останалите са вътре, не им е разрешено да излизат. Всичко това е по вина на псамида, тоест на чародея. Ще ми се никога да не бяхме го срещали.

— Той могъщ чародей ли е?

— О, да, и още как! Изключително могъщ.

— И ти смяташ, че заклинанията на чародея, когото си разгневил, са насочили силата на страната на обсадителите — досети се неустрашимият предводител, — но знай, че Улфрик де Талбът не се нуждае от помощта на никой чародей, за да доведе свитата си до победа.

— О, сигурен съм, че е така — побърза да прояви учтивост Робърт, — разбира се, че не се нуждаете, много ясно. Но все пак вината е отчасти негова, ама най-вече си е наша. Вие нищо нямаше да можете да направите, ако не бяхме ние.

— Какво означава това, дръзко момче? — надменно запита сър Улфрик. — Речта ти е неясна и ти липсва благовъзпитаност. Искам да ми разбулиш тази загадка!

— Ох — отчаяно започна Робърт, — вие, разбира се не го съзнавате, обаче не сте истински. Вие сте тук само защото ония са били такива идиоти, че да пожелаят замък и когато слънцето залезе, ще изчезнете и всичко ще си бъде постарому.

Предводителят и воините си размениха погледи — изпървом жалостиви, сетне по-сурови, а мъжът с дългите ботуши рече:

— Бъдете нащрек, благородни ми господарю; хлапакът иска да се престори на слабоумен, за да избяга от лапите ни. Да го вържем ли?

— Не съм по-луд от вас — ядоса се Робърт, — дори вероятно доста по-малко от вас, само дето бях такъв глупак да си помисля, че ще разберете всичко. Пуснете ме да си вървя, нищо не съм ви сторил.

— Накъде? — поинтересува се рицарят, който изглежда бе повярвал в разказа за чародея, но не и откакто бе намесен и той самият. — Накъде искаш да се отправиш?

— Към къщи, разбира се — посочи Робърт замъка.

— За да отнесеш вести за подкрепления? Не!

— Добре тогава — съгласи се Робърт, осенен от една идея, — в такъв случай ме оставате да отида на друго място. — Умът му ожесточено претърсваше спомените от рицарски романи. — Сър Улфрик де Талбът — започна той бавно, — ще извърши безчестно и позорно дело, ако... ако задържи човек, тоест някой, който не му е сторил зло, когато той иска кротко да си обере крушите, тоест, да отстъпи доброволно.

— Каква безочливост чуват ушите ми! Мътните те взели момче! — ядоса се сър Улфрик. Но призивът на Робърт бе постигнал целта си. — При все че устата ти говори истина — добави той замислено. — Върви където желаеш — благородно склони той, — свободен си. Улфрик де Талбът не воюва със сукалчета, а Джейкин ще те придружи.

— Добре — вбесено викна Робърт, — смятам, че Джейкин доста ще се позабавлява. Хайде, Джейкин. Сър Улфрик, отдавам ви чест.

Той поздрави според тогавашната военна практика и хукна към пясъчната кариера, а дългите ботуши на Джейкин го следваха без усилие.

Той откри таласъмчето. Изрови го, събуди го и го замоли да му изпълни желание.

— Вече изпълних две днес — измърмори то, — а едното от тях беше най-мъчното нещо, което съм правил.

— О, моля те, моля те, моля те, моля те — продължаваше Робърт, докато Джейкин с отворена уста и ужасен поглед наблюдаваше странния звяр, който говореше и се вторачваше в него с охлювените си очи.

— Добре де, казвай — сприхаво рече псамидът, тъй като му се спеше.

— Искам да съм заедно с другите — пожела си Робърт.

А псамидът започна да се надува. На Робърт и през ум не му мина да поиска замъкът и обсадата да изчезнат. Той, разбира се, знаеше, че те бяха плод на желание, обаче мечовете, кинжалите, пиките и копията изглеждаха твърде истински, че да изчезнат току-така. За миг Робърт изгуби съзнание. Когато отвори очи, останалите се бяха струпали около него.

— Не те чухме да влизаш — подзеха те. — Беше чудесно от твоя страна да пожелаеш да се изпълни нашето желание!

— Ние, разбира се, схванахме, че именно туй си сторил.

— Само че трябваше да ни предупредиш. Ами ако бяхме поискали някоя глупост?

— Глупост ли? — избухна не на шега Робърт. — Че каква по-голяма глупост можеше да измислите, питам аз? Без малко щях зле да си изпатя, тъй да знаете.

После той разказа всичко и останалите признаха, че наистина не му е било леко. Но пък така похвалиха храбростта и съобразителността му, че той възвърна самообладанието си, почувства се по-смел от всякога и се съгласи да бъде главнокомандващ на обсадената армия.

— Ние още нищо не сме предприели — успокои го Антеа, — чакахме да дойдеш и ти. Възнамеряваме да ги обстрелваме през тези малки бойници с лъка и стрелите, които вуйчо ти подари, и на тебе се полага да стреляш пръв.

— Не ми се вярва — внимателно подзе Робърт, — нямате представа как изглеждат отблизо. Имат истински лъкове и стрели, при това ужасно дълги, и копия, и пики, и кинжали, и какви ли не островърхи неща. Всички са съвсем, съвсем истински. Това не е само... картина, или видение, или знам ли що — те действително могат да ни ранят, че дори да ни убият, без съмнение. Ухото още ме боли. Слушайте сега — изследвахте ли вече замъка? Защото моето мнение е, че не бива да ги закачаме докато те не ни закачат. Чух оня тип Джейкин да казва, че няма да атакуват, докато не наближи залез-слънце. Дотогава можем да се подготвим за нападението. В замъка има ли някакви войници да го защитават?

— Не знаем — отвърна Сирил. — Видиш ли, веднага след като пожелах да се намираме в обсаден замък, всичко изведнъж като че ли се преобърна надолу с главата, а когато се оправи, надникнахме през прозореца, видяхме стана, тебе и всичко останало и, разбира се, останахме да гледаме. Не е ли страхотна тази стая? Съвсем като истинска.

Така си беше. Стаята бе квадратна, с каменни стени дебели по четири фута и таван от дебели греди. Една ниска врата в ъгъла водеше към стълбище — и нагоре, и надолу. Децата поеха надолу и се намериха в една голяма сводеста постройка, а огромните врати бяха затворени и залостени. Имаше един прозорец в малка стая в дъното на кръглата кула, в която се виеха стълбите и той бе доста по-голям от другите, а като погледнаха през него, видяха, че подвижният мост бе вдигнат, решетката на портала бе спусната, а крепостният ров

изглеждаше много широк и дълбок. Срещу голямата врата, водеща към рова имаше друга голяма врата с малка, вградена в нея портичка. Децата преминаха през нея и се озоваха в просторен павиран двор, а величавите сиви стени на замъка се издигаха мрачни и солидни от четирите страни.

Горе-долу по средата на двора стоеше Марта и размахваше дясната си ръка напред-назад във въздуха. Готвачката също се бе навела и движеше ръце по твърде любопитен начин. Но най-странното и същевременно най-ужасното нещо бе Агънцето, което седеше във въздуха, на около три фута от земята и весело се смееше.

Децата се втурнаха към него. Точно когато Антеа протягаше ръце да го вземе, Марта рече троснато:

— Я го остави сега, госпожице, такъв ми е добричък.

— Ама какво прави? — запита слисаната Антеа.

— Че какво да прави? Седи си на високото столче, кротък като ангелче и ме гледа как гладя. Хайде, да ви няма, че ютията ми пак изстина.

Тя се приближи към готвачката и се направи, че разбутва невидим огън с невидим ръжен, докато готвачката пъхаше невидима тава в невидима фурна.

— Пръждосвайте се оттука — сгълча ги и тя, — че и без туй съм изостанала с работата. Ще останете без обяд, ако ми се пречкате така из краката. Хайде, дим да ви няма, че ще взема да ви вържа и на вас по една готварска престилка.

— Ама съвсем ли сте сигурни, че Агънцето е добре? — тревожно попита Джейн.

— Като пет пари в кесия, стига само да не идвате да му нарушавате спокойствието. Мислех, че днеска ще гледате да се отървете от него, ама ако го искате, че вземете го де.

— А, не, не — отказаха те и побързаха да се оттеглят.

Предстоеше им да защитават замъка и Агънцето щеше да е в по-голяма безопасност, увиснало във въздуха посред невидима кухня, отколкото в караулното помещение на обсаден замък. Минаха през първата врата, която им се изпречи и безпомощно приседнаха на една дървена пейка, която обточваше стаята отвътре.

— Просто ужасно! — изрекоха в един глас Антеа и Джейн, а Джейн додаде: — Имам усещането, че се намирам в лудница.

— Какво означава всичко това? — захвана Антеа. — Просто тръпки ме побиват; никак не ми се нрави. Ще ми се да си бяхме пожелали нещо обикновено — конче люлка или магаре, или нещо такова.

— Безсмислено е да умуваме какво е можело да си пожелаем — горчиво вметна Робърт, а Сирил ги скастри:

— Ама млъкнете да помисля де.

Той покри лице с дланите си, а останалите се заоглеждаха наоколо. Бяха в голяма зала с куполовиден таван. По дължината ѝ бяха наредени дървени маси, а в дъното имаше една разположена напърно, върху някаква висока платформа. Стаята бе много тъмна и мрачна. Подът бе осеян със сухи неща подобни на пръчки, които не миришеха особено приятно.

Сирил внезапно скочи и се обърна към тях:

— Вижте сега, всичко си е наред. Ето как мисля, че стоят нещата. Както знаете, пожелахме си прислугата да не забелязва нищо от нашите желания. От друга страна, Агънцето остава незасегнато от тях, освен ако специално не споменем и него. Тъй че те, разбира се, не забелязват замъка и прочее. Но пък замъкът е на същото място, където беше къщата ни — и слугите трябва да останат вътре, иначе ще забележат. Обаче не може замъкът да е смесен с къщата ни, затова ние не можем да видим къщата, понеже виждаме замъка, а те не виждат замъка, защото си виждат къщата и затова...

— Ох, спри! — прекъсна го Джейн. — Направо ми се замая главата, сякаш съм на въртележка. Това няма значение. Единствено се надявам, че ще можем да видим обяда си, това е всичко, защото ако е невидим, то той ще е и неусещаем, а в такъв случай няма да можем да го изядем! Сигурна съм, че така ще стане, понеже се опитах да пипна столчето на Агънцето, но под него нямаше абсолютно нищо, само въздух. А не може да ядем въздух, пък имам чувството, че от години не съм туряла зальк в устата си.

— Няма полза да мислиш за това — обади се Антеа. — Да вървим да проучим мястото. Може пък да открием нещо за хапване.

Тези думи запалиха надежда във всяко сърце и те продължиха да изследват замъка. Но макар да беше най-съвършеният и възхитителен замък, който може да си представите, и да бе обзаведен по най-безукорен и изкусен начин, в него нямаше ни храна, ни воини.

— Ако само се бе сетил да пожелаеш да сме обсадени в замък, който е старателно снабден с гарнизон и провизии — отбеляза с укор Джейн.

— Е, не може да се предвиди всичко — отвърна Антеа. — Май че вече наближава обяд.

Не беше така, но те останаха загледани в движенията на прислужниците в средата на двора, защото, много ясно, не бяха сигурни къде бе трапезарията на невидимата къща. После видяха Марта да прекосява двора с невидим поднос на ръце и се оказа, че по някаква щастлива случайност трапезарията на къщата и залата за пиршества на замъка бяха на едно и също място. Но само как им се свиха сърцата, като разбраха, че блюдата са невидими!

В гробна тишина те наблюдаваха как Марта изпълнява церемонията по нарязване на невидимото агнешко бутче и сервира невидими зеленчуци и картофи с лъжица, която също никой не виждаше. Когато излезе от стаята, децата погледнаха празната маса и сетне се спогледаха.

— От това по-зле, здраве му кажи — изкоментира Робърт, който до този момент не гореше от чак такова желание да обядва.

— Аз не съм особено гладна — обади се Антеа, която винаги се опитваше да се примири с положението.

Сирил многозначително пристегна колана си. Джейн избухна в сълзи.

[1] Оливър Кромвел (1599–1658) — английски диктатор, свалил краля от власт и провъзгласил република. — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ОБСАДА И ПОСЛЕ ПО ЛЕГЛАТА

Децата седяха в мрачната зала за пиршества, на крайчеца на една от дългите голи дървени маси. Изгубена бе всяка надежда. Марта бе донесла обяд, а той бе невидим — което бе по-лошо, бе неусещаем, понеже като прокараха ръце по масата, им стана ясно като бял ден, че за тях там нямаше нищо друго, освен маса.

Изведнъж Сирил бръкна в джоба си.

— Уха! — извика той. — Я гледайте! Бисквити!

Доста начупени и разтрошени, разбира се, но все пак бисквити. Имаше три цели и пълна шепа трохи и парченца.

— Тая заран ги взех от готвачката, ама съвсем ги бях забравил — обясняваше той, докато ги разпределяше с добросъвестна грижливост на четири равни купчинки.

Децата ги изядоха в блажено мълчание, макар да имаха малко странен вкус — нали бяха престоjali цяла сутрин в джоба на Сирил, заедно с топка насмолен канап, няколко зелени шишарки и парче общарски восък.

— Кажи ми едно нещо, Сирил — обади се Робърт, — тебе си те бива да обясняваш за невидимостта и прочее. Как тъй бисквитите са тук, а хлябът, месото и другите работи ги няма?

— Не зная — отговори Сирил след кратко размишление, — вероятно защото са у нас. Ние не сме се променили. Всичко в джоба ми е както си беше.

— В такъв случай, ако вземем агнешкото и то ще стане истинско — отбеляза Робърт. — О, как ми се ще да го открием.

— Ама не можем да го открием. А и според мене, да е у нас значи, че трябва да ни е в устата.

— Или в джобовете ни — прибави Джейн като си мислеше за бисквитите.

— Че кой си пъха агнешко в джобовете, глупаче такова — подкачи я Сирил. — Но за всеки случай, аз ще се пробвам!

Той се наведе над масата на около инч^[1] от повърхността ѝ и започна да отваря и затваря уста, сякаш отхапваше хапки от въздуха.

— Няма смисъл — промълви Робърт в дълбоко униние. — Само ще си... ехей!

Сирил се изправи с ликуваща усмивка, а в устата си държеше четвъртито парче хляб. Съвсем истинско. Всички го видяха. Вярно, че веднага след като отхапа залък от него, останалата част изчезна, но това нямаше значение, понеже той знаеше, че е в ръката му, макар да не можеше да го види, нито да го усети. Отхапа друга хапка от пространството между пръстите си и щом впи зъби в него, то тутакси се превърна в хляб. В следващия миг другите вече следваха примера му и усърдно отваряха и затваряха усти на около инч от наглед празната маса. Робърт улови парче агнешко — но май по-добре да спусна завесата върху продължението на тази неприятна сцена. Достатъчно е да кажа, че всички хапнаха достатъчно агнешко, и че когато Марта влезе да събере чиниите, заяви, че не е виждала такава кочина откакто е дошла на бял свят.

Десертът, за щастие, беше обикновен мармаладов пудинг, а на въпроса на Марта децата в един глас отговориха, че не желаят да го полива със сироп, нито със сладко, нито със захар — „Предпочитаме го така“ — казаха те. Марта рече:

— Ама нивга не съм и... Какво ли ще им щукне утре, питам се! — и се оттегли.

Последва друга сцена, на която няма да се спирам, защото никой не представлява приятна гледка докато гризе парчета мармаладов пудинг от масата, досущ като куче.

Най-страхотното нещо бе, че в крайна сметка успяха да обядват и сега всички имаха повече кураж да се подготвят за нападението, което щеше да се състои преди залез-слънце. Като главнокомандващ, Робърт настоя да се качат на разузнаване на върха на една от кулите и тъй и сториха. От там се виждаше какво става около замъка, видяха и палатките на окупаторската войска, разположени отвъд крепостния ров. Едни неприятни тръпки полазиха по гърбовете на децата, като забелязаха, че всички мъже бяха заети да чистят и точат оръжието, да пристягат лъковете и да лъскат щитовете си. Една многобройна група се задаваше откъм пътя, а конете им влачеха огромния ствол на

някакво дърво. Сирил преbledня като платно, защото добре знаеше, че това щеше да послужи за стенобойно оръдие.

— Колко хубаво, че имаме крепостен ров — отбеляза той, — и колко хубаво, че подвижният мост е вдигнат. Аз никога нямаше да мога да се оправя сам с командното му устройство.

— Естествено, че ще е вдигнат, щом става дума за обсаден замък.

— Човек би очаквал, че ще има и войници, нали така? — предположи Робърт.

— Само че не знаем колко време е бил обсаден — мрачно отговори Сирил, — може би повечето храбри защитници са били убити още в началото на обсадата, провизиите са били изядени и сега са останали само шепа неустрашими оцелели, тоест ние, и ще го браним до смъртта си.

— Как ще започнем? Да го браним до смъртта си де — осведоми се Антеа.

— Трябва да сме тежковъоръжени и да ги обстрелваме, когато пристъпят към нападението.

— Едно време са изливали вряло олово върху неприятелите, когато се приближавали твърде много — вметна Антеа. — Татко ми показва дупките за тази цел в замъка Бодиа. И тука има подобни, в преддверието.

— Май се радвам, че това е само игра; нали е само игра? — попита Джейн.

Никой не отговори.

Децата откриха купища чудати оръжия в замъка и ако въобще щяха да бъдат въоръжени, то скоро стана ясно, че наистина ще бъдат „тежковъоръжени“, защото тези копия, пики и арбалети бяха прекалено тежки дори за мъжката сила на Сирил; що се отнася до големите лъкове, никое от децата не успя да ги опъне дори на сантиметър. Камите бяха по-сносни, но Джейн се надяваше, че врагът няма да дойде чак толкова близо, че да влязат в употреба и ками.

— Няма значение, можем да ги мятаме като копия — предложи Сирил — или пък да ги пускаме върху главите им. Знаете ли, има сума ти камъни в другия край на двора. Какво ще кажете да вземем няколко? За да ги замеряме, ако се опитат да преплуват рова.

И така, в стаята над портала бързо се издигна една купчина камъни, а близо до нея се оформи друга купчина — една лъскава,

остра, опасна купчина от ножове и ками.

Докато Антеа прекосяваше двора за още камъни, хрумна ѝ една внезапна и драгоценна идея.

Тя отиде при Марта и рече:

— Може ли да ни сервираш само бисквити за следобедна закуска? Ще играем на обсадени замъци и ни трябва бисквити да снабдим гарнизона с припаси. Би ли сложила моята дажба в джоба, много са ми мръсни ръцете. Ще предам на останалите да си вземат техните.

Това наистина бе една благословена идея, тъй като сега вече, с четири пълни шепи въздух, които се превърнаха в бисквити, след като Марта ги натъпка по джобовете им, гарнизонът бе добре подсигурен чак до залез-слънце.

Домъкнаха няколко железни съда студена вода, които да изливат върху врага вместо разтопено олово, с което замъкът явно не бе снабден.

Следобедът измина с магическа бързина. Беше вълнуващо за всички, но никой, освен Робърт не осъзнаваше, че това действително бе истински сериозна и опасна работа. Понеже бяха видели стана и нападателите само от разстояние, цялата тази ситуация им се струваше наполовина игра наужким и наполовина един прекрасен, необикновен, съвсем безопасен сън. Но Робърт усещаше това само в някои моменти.

Когато им се стори, че е време за следобедната закуска, бисквитите бяха изядени и прокарани с малко вода от дълбокия кладенец в двора, която пиха от рог. Сирил настоя да заделят осем бисквити, в случай че на някой му прималее от напрежението по време на битката.

Точно когато прибираше резервните бисквити в някакъв малък каменен шкаф без врата, един неочакван звук го стресна и той изпусна три от тях. Това бе силният, пронизителен писък на тромпет.

— Виждате ли, че е наистина — обърна се към другите Робърт, — те се канят да атакуват.

Децата се стекоха към тесните прозорци.

— Да — продължи Робърт, — всички излизат от палатките си и се щурат насам-натам като мравки. Ей го оня Джейкин, подскача там, където се съединява моста. Ще ми се да ме види как му се плеза. Виж ме де, виж ме де!

Останалите бяха така побледнели, че нямаха никакво желание да се плезят на когото и да било. Те погледнаха Робърт с почуда и уважение. Антеа се обади:

— Ти наистина си смелчага, Робърт.

— Глупости. — Бледността на Сирил тутакси се смени с червенина. — Той цял следобед се подготвяше да бъде смелчага. А аз просто не бях готов, това е всичко. Но само след секунда ще съм още по-голям смелчага от него.

— Боже мили! — възкликна Джейн. — Какво значение има кой от двама ви е по-смел? Според мене беше много тъпо от страна на Сирил да си пожелава замък и вече не ми се играе.

— Но това не е... — неумолимо започна Робърт, но Антеа го прекъсна:

— Разбира се, че ти се играе — захвана да я придумва тя. — Та това е изключително приятна игра, тъй си е, защото те по никой начин не могат да нахлуят вътре, пък даже и да влязат, възпитаните войски винаги щадят жените и децата.

— Ама съвсем-съвсем ли сте убедени, че тези са от възпитаните? — попита задъхано Джейн. — Те изглежда са от отдавна минали времена.

— Естествено, че са възпитани — и Антеа весело посочи през тесния прозорец. — Само погледни малките знаменца на пиките им, виж колко са шарени и колко е изтънчен предводителят им! Ето, това е той, нали така, Робърт — този на сивия кон.

Джейн склони да погледне и гледката бе почти твърде красива, че да е обезпокоителна. Зелената поляна, белите палатки, пиките с тесни знамена, блясъкът на оръжието, ярките цветове на шарфове и наметала — всичко бе просто като една разкошна, пъстра картина. Тръбите свиреха, а когато тръбачите спряха да си поемат дъх, децата чуха звъна на доспехите и далечни гласове.

Един тръбач пристъпи към края на крепостния ров, който сега изглеждаше по-тесен от преди, и изсвири най-дългия тръбен зов от всички досега. Когато и последният звук заглъхна, един мъж, който стоеше до тръбача, извика:

— Ехей, вие там вътре! — а гласът му ясно достигна до гарнизона в помещението за портиера.

— Кажете, там долу — изкрещя веднага Робърт в отговор.

— В името на Негово Величество краля и на добрия ни повелител и верен предводител сър Улфрик де Талбът, ние призоваваме този замък да се предаде под заплаха от огън, меч и никаква пощада. Предавате ли се?

— Не — викна Робърт, — разбира се, че не се предаваме! Никога, никога, никога!

Мъжът отговори:

— Тогаз вашата участ вашите глави да застигне.

— Да викнем ура! — яростно прошепна Робърт. — Да им покажем, че не се страхуваме, и раздрънкайте камите за повече шум. Раз, два, три! Хип, хип, ура! Отново — хип, хип, ура! Още веднъж — хип, хип, ура! — Виковете бяха малко пискливи и слаби, но дрънченето на камите им придаде сила и дълбочина.

От стана отвъд крепостния ров се разнесе още един вик и тогава обсаденият замък почувства, че нападението действително бе започнало.

В стаята над големия портал вече започваше да се здрачава и Джейн много малко се успокояваше при мисълта, че залез-слънце не може да е кой знае колко далеко.

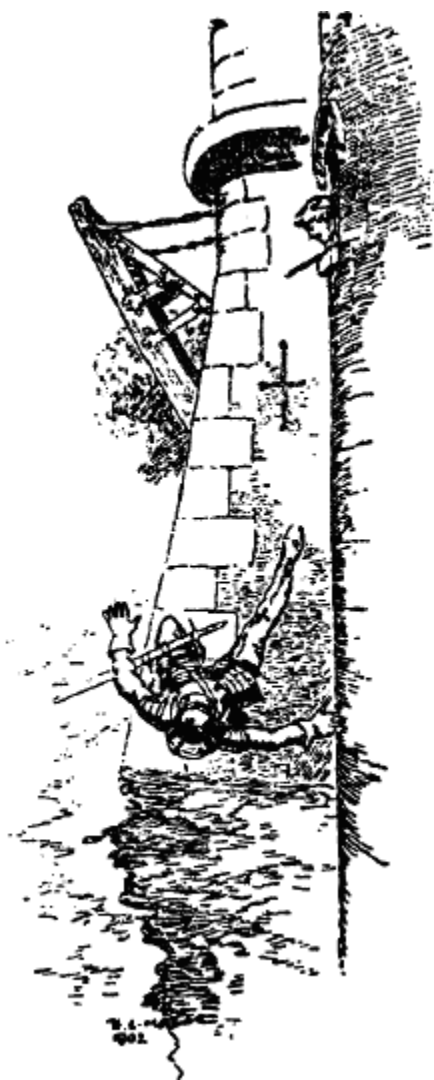
— Този ров е ужасно тесен — отбеляза Антеа.

— Обаче те не могат да влязат в замъка дори и да успеят да преплуват — отвърна Робърт.

Но в същия момент чу стъпки отвън на стълбите — тежки стъпки и дрънчене на стомана. В миг всички затаиха дъх. Стоманата и стъпките продължиха нагоре по стълбите на кулата. Сетне Робърт си събу обувките и леко изтича до вратата.

— Чакайте тук — прошепна той, после бързо и безшумно се прокрадна след ботушите и звъна на шпори. Надзърна в горната стая. Мъжът беше там, при това самият Джейкин, подгизнал до кости. Той бърникаше из устройството, за което Робърт бе сигурен, че управлява подвижния мост. Робърт внезапно затръшна вратата и превъртя ключа в мига, когато Джейкин се хвърли върху нея от вътрешната страна. После се втурна като хала и влетя в малката куличка в подножието на кулата, където бе най-големият прозорец.

— Трябваше да защитаваме този прозорец! — извика той на другите, когато влязоха и те. Той бе пристигнал точно навреме. Втори мъж бе преплувал рова и ръцете му вече бяха на перваза.

Робърт нямаше и понятие как воинът бе сварил да се изкачи. Но видя вкопчените пръсти и ги халоса с все сила с един железен прът, който взе от пода. Мъжът падна във водата с шумен плясък. В следващия миг Робърт беше изскочил от стаичката, бе затръшнал вратата и пъхаше огромните резета, като подвижна и на Сирил да му помогне.

После застанаха в сводестото преддверие, дишаха тежко и се гледаха един-друг.

Устата на Джейн бе отворена.

— По-бодро, Джени — опита се да я успокои Робърт, — няма да трае дълго време.

Отгоре се чу скърцане, после нещо изтрополя и се разлюля. Плочките, на които стояха, се раздрусаха. Един силен трясък ги

уведоми, че подвижният мост е бил спуснат на мястото си.

— Това е оная гадина Джейкин — осведоми ги Робърт. — Но ни остава решетката на портала, почти съм сигурен, че тя се управлява някъде отдолу.

Мостът вече глухо кънтеше от конски копита и тропот на въоръжени мъже.

— Бързо горе! — извика Робърт. — Започваме да ги замеряме.

Дори момичетата вече се чувстваха храбри. Те чевръсто последваха Робърт и по неговите наставления захванаха да хвърлят камъни през дългите тесни прозорци. Отдолу се чу шум от настаналото объркване и няколко изпъшквания.

— Божичко! — възкликна Антеа и остави камъка, който се канеше да пусне. — Опасявам се, че ударихме някого!

Робърт разярено сграбчи камъка.

— Тъкмо на това се надявам — отвърна й той. — Какво ли не бих дал за една хубава, пълна кофа врящо олово. Да се предадем, как ли пък не!

Дочу се още тропот, сетне тишина и накрая оглушителното думкане на стенобойното оръдие. В малката стая вече бе почти тъмно.

— Удържахме — изкрещя Робърт, — няма да се предадем! Слънцето трябва да залезе всеки момент. Чуйте, пак нещо дърдорят там долу. Жалко, че няма време да вземем още камъни! Ето, излейте тая вода върху им. Не че нещо ще им навреди, но никак няма да им хареса.

— О, боже! — обади се Джейн. — Не смятате ли, че е по-добре да се предадем?

— Никога — скочи Робърт, — може да преговаряме, но никога няма да се предадем. О, като порасна ще стана войник, само гледайте! Няма да стана чиновник, каквото и да опяват всички.

— Хайде да развеем една кърпичка и да ги помолим да водим преговори — умоляваше Джейн. — Не ми се вярва, че тая вечер слънцето ще залезе.

— Първо да ги полеем с водицата, тия гадове — не отстъпваше кръвожадният Робърт.

Така че Антеа изсипа една стомна през най-близката дупка за олово. Чу се плясък долу, но май никой не беше и усетил водата. А стенобойната машина отново блъсна голямата порта. Антеа спря.

— Ама че тъпо — подхвърли Робърт, след като се просна на пода и надзърна през дупката. — Естествено, че тия дупки са над преддверието, те са за когато врагът вече е преминал през портала и решетката и почти всичко е загубено. Дай ми стомната тука. — Той припълзя до триръбестия перваз в центъра на стената и като взе съда от ръцете на Антеа, плисна водата през процепа за стрели.

В следния миг шумът от стенобойното оръдие, трополенето на врага и виковете „Предайте се!“ или „Да живее Де Талбът!“ ненадейно спряха и замряха като пламъка на свещ; малката тъмна стая сякаш се завъртя и се преобърна наопаки, а когато децата се окопитиха, видяха, че са здрави и читави в голямата предна спалня на собствения си дом — къщата с нескопосаните орнаменти по металната част на покрива.

Всички се скупчиха край прозореца и надникнаха навън. Крепостният ров, палатките и вражата войска бяха изчезнали яко дим, а на тяхно място си лежеше градината с нейния безпорядък от гергини,

невени, астри и късни рози, там бяха и железните островърхи колчета на оградата и тихият бял път.

Дълбока въздишка на облекчение се изтръгна от всяка гръд.

— Всичко е наред! — радваше се Робърт. — Нали ви казах! Не се предадохме, нали така?

— Сега не сте ли доволни, че пожелах замък? — поинтересува се Сирил.

— Мисля, че сега вече да — бавно промълви Антеа. — Но може би не бих го желала втори път, скъпи Сирил!

— О, но беше прекрасно — неочаквано рече Джейн. — Не се уплаших ни най-малко.

— Нима? — поде Сирил, но Антеа го прекъсна:

— Я чуите, чуите какво се сетих — това беше първото желание, което не ни довлече караница. Нито дори една шушка от караница не ни сполетя. Долу никой не беснее, ние сме здрави и читави, изкарахме страшно весел ден — е, може би не точно весел, ама нали знаете какво имам предвид. И сега знаем какъв храбрец е Робърт, а и Сирил също де — бързо добави тя, — както и Джейн. А не се съдърпахме с нито единичък възрастен.

Вратата внезапно и рязко се отвори.

— Трябва да се срамувате от себе си — чуха гласа на Марта, а по него познаха, че тя е просто бясна. — Знаех си аз, че няма да изкарате цял ден без да свършите някоя поразия! Човек не може да си покаже носа на прага на къщата, та да глътне въздух, и вие ще вземете да му лиснете каната с вода върху главата! Марш веднага по леглата, калпазани такива, и се постарайте утре заран да се събудите по-добри деца! Хайде, не ме карайте да повтарям. Ако след десет минути видя, че някой от вас още не е в кревата, хубавичко ще му дам да разбере! Най-малкото, ще ми купи ново боне!

Тя изхвърча навън сред порой от извинения и разкаяния, на които не обърна абсолютно никакво внимание. Децата наистина съжаляваха, но случилото се съвсем не беше по тяхна вина. Какво да направиш, ако докато плискаш вода върху врага окупатор, замъкът ти вземе, че се преобрази на собствената ти къща, и всичко с изключение на водата изведнъж се промени, пък тя, не щеш ли, падне върху нечие чистичко боне.

— Все пак не разбирам как така водата не се превърна в нищо — отбеляза Сирил.

— Защо да се превръща? — попита Робърт. — Водата си е вода навсякъде.

— Сигурно кладенецът на замъка е бил нашият кладенец в обора — предположи Джейн.

Така си и беше.

— Знаех си, че щом сме си поръчали желание, няма да мине без караница — вметна Сирил. — Беше твърде хубаво, за да е истина. Хайде, Робърт, бойни храбрецо. Ако се шмугнем в леглата навреме, тя няма да бъде толкова бясна, а може и да ни донесе вечеря. Така съм гладен! Лека нощ, деца.

— Лека нощ. Надявам се, че докато спим замъкът няма да се промъкне обратно — каза Джейн.

— Разбира се, че няма — енергично отговори Антеа, — само че Марта ще се върне, и то не докато спим, а ей сегичка. Хайде, обърни се да развържа възела на престилката ти.

— Помисли си само колко унижително щеше да е за сър Улфрик де Талбът — сънено промърмори Джейн, — ако беше разбрал, че половината от обсадения гарнизон носи престилки.

— А другата половина къси панталонки. Да, щеше да е ужасно унижително. Ама стой мирна де, така само повече затягаш възела — каза Антеа.

[1] Инч — английска мярка за дължина, равна на 2,54 см. — Бел.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

ПО-ГОЛЯМ ОТ МОМЧЕТО НА ХЛЕБАРЯ

— Чуйте — подзе Сирил, — имам една идея.

— Много ли боли? — съчувствено попита Робърт.

— Не се дръж като идиот! Не ви баламосвам.

— Затваряй си устата, Робърт! — намеси се Антеа.

— Тишина за словото на Катерицата — предаде се Робърт.

Сирил се закрепил на кацата с вода в задния двор, където бяха, и подхвана:

— Приятели, римляни, селяни... и селянки! Ние открихме псамид. Бяха ни изпълнени желания. Имахме криле, бяхме красиви като зората — уф, това си беше пълна гадост да ви кажа — освен това иммахме богатство, замъци и оная скапана циганска работа с Агънцето. Но досега няммахме голям късмет. Желанията не ни донесоха нищо истински ценно.

— Но пък ни се случиха разни неща — вметна Робърт. — А това не е за пренебрегване.

— Но не е достатъчно, щом нещата не са такива, каквито трябва — настоя твърдо Сирил. — Вижте, аз си помислих по въпроса...

— О, нима? — прошепна Робърт.

— ... в смълчаните каквото-там-беше на нощта. Та това е същото като да те попитат ненадейно нещо от историята, например датата на завладяването на Англия от норманите; през цялото време си го знаеш на вода, но когато те попитат, изведнъж ти изхвърква от главата. Дами и господа, вие много добре знаете, че докато играем, изникват хиляди неща и тогава истински сериозни и добросъвестни желания спохождат главите на участника...

— Не думай! — пак се намеси Робърт.

— ... на участника, независимо колко глупав е той — продължи Сирил. — Ами че дори Робърт може да вземе пък да скалъпи някое наистина полезно желание, ако не напруга чак толкова клетото си

мозъче, докато се опитва да мисли. Млъквай, Бобс, чуваш ли! Ще ми провалиш представлението.

Схватката на ръба на каца с вода може да е вълнуващо нещо, обаче е мокро. Когато приключи и момчетата бяха отчасти изсушени, Антеа рече:

— В интерес на истината ти започна, Бобс. Сега, след като достойнството е удовлетворено, остави Катерицата да продължи. Ще загубим цялата сутрин.

— В такъв случай — каза Сирил, като още изцеждаше водата от краищата на якето си, — ако и Бобс е съгласен, аз предлагам мир.

— Мир да бъде — кисело склони Робърт. — Ама над окото имам цицина, голяма колкото топка за крикет.

Антеа търпеливо му подаде кърпичка в пепеляв цвят и той мълчаливо захвана да мие раните си.

— Слушаме те, Катерицо — подкани тя.

— Ами предлагам да играем на разбойници или пък която и да е от старите игри. Сто процента ще ни хрумне нещо, ако не се опитваме нарочно да го измислим. Винаги така става.

Останалите приеха. Бързо бе решено да играят на разбойници. „Тая или някоя друга — все едно“ — мрачно отбеляза Джейн. Трябва да се признае, че първоначално Робърт беше един доста вял разбойник, но след като Антеа зае от Марта червената кърпа на точки, в която тая заран пазачът ѝ бе донесъл гъби, и превърза с нея главата на Робърт, тъй че да играе ранения герой, който предния ден бе спасил живота на главатаря, той като по чудо се оживи. Скоро всички бяха въоръжени. Лъковете и стрелите изглеждат отлично праметнати на гръб, а чадърите и пръчките за крикет окачени на пояса създават внушително впечатление, че носителят е въоръжен до зъби. Белите памучни шапки, които селяните по наше време носят, добиват много разбойнически вид като им се боднат две-три пуйчи пера. Метнаха една покривка за маса на червени и сини квадрати върху бебешката количка и тя се превърна във възхитителен товарен фургон. Спящото вътре Агънце ни най-малко нямаше да пречи. И така, разбойниците потеглиха по пътя, който водеше към пясъчната кариера.

— Трябва да сме близо до псамида, в случай че изведнъж се сетим нещо.

Чудесно е да решиш да играеш на разбойници или на шах, или пинг-понг, или някоя друга весела игра, но не е никак лесно да ѝ се отдадеш изцяло, когато всичките прекрасни желания, които можеш да измислиш, или не можеш да измислиш, те чакат зад ъгъла. Играта малко се влачеше, а някои от разбойниците почваха да мислят, че останалите са противни същества и честно си го признаха на глас. Но тогава по пътя се зададе момчето на хлебаря с няколко самуна в една кошница. Подобна възможност не биваше да се изпуска.

— Спри на място и се предай! — извика Сирил.

— Парите или живота! — присъедини се Робърт.

И застанаха от двете страни на момчето на хлебаря. За нещастие то никак не успя да улови духа на нещата. Пък и беше момче с необичайно едър ръст. Каза само:

— Чупката от тука и да не повтарям! — и безцеремонно изблъска разбойниците.

Тогава Робърт метна отгоре му едно ласо, чиято роля се изпълняваше от въжето за скачане на Джейн, но то вместо да пристегне раменете му, както възнамеряваше Робърт, впримчи краката му и го спъна. Кошницата се прекатури и пресните, уханни самуни хляб се разподскачаха и разтъркаляха по целия пращен път. Момчетата се заеха да ги събират, а в следния миг Робърт и момчето на хлебаря се впуснаха да разрешат спора с бой, по мъжки. Сирил беше арбитър, а въжето за скачане се виеше около краката им като разтревожена змия, която желае да внесе мир. Но уви, то нямаше късмет; всъщност начинът, по който дръжките му от чемширово дърво подскачаха и удряха бойците по глезените и пицялите, не бе ни най-малко мирен. Знам, че това е втора схватка, или състезание, за тази глава, но какво да сторя. Денят бе такъв. Вие сами знаете, че има дни, когато караниците се редят една след друга без въобще да ги искате. Ако пишех приключенски разкази, като онези, дето излизаха в „Момчетата на Англия“ когато бях малка, щях, разбира се, да съумея да ви опиша битката, но аз не пиша. Така и не мога да разбера какво толкова става по време на схватка, дори ако е между кучета. Също така, ако бях от онези писатели за „Момчетата на Англия“, Робърт щеше да се отличи. Но аз приличам на Джордж Вашингтон — не мога да изрека лъжа, затова не мога да скрия от вас, че Робърт бе здравата напердашен за втори път тоя ден. Момчето на хлебаря му подсини и

другото око, а понеже си нямаше и представа от правилата на честната игра и на мъжкото поведение, му оскуба косата и го ритна в коляното. После Робърт все повтаряше, че ако не били момичетата щял да размаже тоя касапин. Но аз не съм сигурна. Както и да е, това беше случката и тя бе ужасно болезнена за момчета с достойнство.

Сирил тъкмо смъкваше палтото си, за да се притече на помощ на брат си като хората, когато Джейн обвини краката му с ръце, започна да плаче и да го умолява да не се включва, за да не бъде и той също набит. Това „също“ бе много ласкателно за Робърт, както можете да си представите, но това бе нищо в сравнение с това, което той почувства когато Антеа се втурна между двамата и сграбчи нечестния и подъл боец през кръста, молейки го да не се бие повече.

— Не наранявай повече брат ми — умоляваше тя през порой от сълзи. — Той не го каза на сериозно, това беше само игра. Сигурна съм, че се разкайва.

Нали виждате колко несправедливо бе това спрямо Робърт.

Защото ако у момчето на хлебаря имаше някакви доблестни и рицарски чувства, и се бе подчинило на молбите на Антеа и приело жалкото ѝ извинение, Робърт щеше да е морално задължен да не го бутне и с пръст оттук нататък. Но опасенията му, ако имаше такива, скоро се разсеяха. Доблестта бе нещо непознато за момчето на

хлебаря. То грубо изблъска Антеа и подгони Робърт с ритници и обидни думи чак до пътя за пясъчната кариера и там, с един последен ритник го заправи в купчинка пясък.

— Ще те науча аз, нещастни безобразнико! — рече той на изпроводяк и се запъти да си вземе самуните и да продължи по работата си.

Сирил, възпрепятстван от Джейн, не можеше да стори нищо, без да я нарани, понеже тя се бе вкопчила в краката му с отчаяна сила. Момчето на хлебаря се оттегли с червено и запотено лице. Решило да раздава оскърбления до последно, то ги нарече банда тъпи навлеци и изчезна зад ъгъла. Хватката на Джейн се поразхлаби. С мълчаливо достойнство Сирил се упъти към брат си, а момичетата тръгнаха зад него вече без да се мъчат да сдържат сълзите си.

Не бе никак весела дружината, която се хвърли на пясъка до Робърт. Защото самият Робърт също хлипаше — най-вече от гняв. Наясно съм, разбира се, че истинският герой винаги остава със сухи очи след битка. Но пък той винаги побеждава, а случаят с Робърт не бе точно такъв.

Сирил бе сърдит на Джейн; Робърт бе вбесен заради Антеа; момичетата бяха нещастни, и нито един от четиримата не си мислеше с добро за момчето на хлебаря. Настъпи, както се изразяват французите, „тишина, наситена с чувства“.

Робърт зарови ръце и крака в пясъка и се загърчи от ярост.

— Само да почака докато порасна! Пъзльо, животно такова! Чудовище! Мразя го! Но той ще ми плати за това! Само защото беше по-голям от мене!

— Ти пръв започна — непредпазливо се обади Джейн.

— Знам, глупачке такава, но аз само на шега, а той ме ритна, вижте тук.

Робърт смъкна единия си чорап и посочи един лилав оток с отсенки на червено.

— Само искам да съм по-голям от него, това е.

Той зарови пръсти в пясъка, после внезапно скочи, тъй като бе напилал нещо космат. Това беше псамидът, разбира се.

„Пак дебнеше да ни направи на глупаци, както обикновено“, отбеляза по-късно Сирил. И, разбира се, в следващия миг желанието на Робърт бе изпълнено и той бе по-голям от момчето на хлебаря. Но

много, много по-голям. Беше по-голям от полица, който едно време стоеше на кръстовището пред кметството в Лондон — онзи, който беше толкова любезен, когато помагаше на възрастните дами да пресекат улицата, а той бе най-големият човек, когото съм виждала, както и най-милият. Никой не носеше ролетка в джоба си, затова Робърт не можеше да бъде измерен, но бъдете сигурни, че бе по-висок, отколкото ще бъде баща ви, ако стъпи на главата на майка ви, което съм сигурна, че няма да бъде така неучтив да стори. Трябва да беше десет-единадесет фута висок и толкова широкоплещест, колкото би се очаквало от момче с този ръст. За щастие дрехите му също бяха пораснали и така си стоеше той, с един свален чорап да се види грамадната синина на огромния му крак. Големи сълзи на ярост все още се виждаха по зачервеното му гигантско лице. Имаше такъв изумен вид и бе толкова голям да носи колосана якичка, че останалите не можаха да сдържат смеха си.

— Псамидът пак ни прекара — отбеляза Сирил.

— Не „нас“, само мене — поправи го Робърт. — Ако у вас има някакво благоприличие, ще се опитате да го накарате да ви направи и вас в същия размер. Нямаме представа колко глупаво се чувствам — добави той без да мисли.

— Аз пък не ща. Ще се задоволя да гледам колко глупаво изглеждаш — започна Сирил, но Антеа го прекъсна:

— Ох, престанете. Какво ви става днес, момчета? Чуй ме, Катерицо, нека играем честно. Сигурно е отвратително за добрия стар Бобс да стои сам-самичък горе. Хайде да помолим псамида за още едно желание, и ако се съгласи, смятам, че наистина трябва да ни направи в същия ръст.

Останалите приеха, но не особено ентусиазирано. Когато обаче намериха псамида, той не щеше и да чуе.

— В никакъв случай — тросна се той, докато в същото време разтриваше лицето си с крака. — Той е невъзпитано и жестоко момче, та добре ще му се отрази да постои малко така. За какъв дявол дойде да ме изрови с гадните си мокри ръце? Та той почти ме докосна! Той е един същински дивак. Дори едно момче от каменната ера би имало повече такт.

Ръцете на Робърт действително бяха мокри, мокри от сълзи.

— Махайте се оттук и ме оставете на мира — продължаваше псамидът. — Не мога да разбера защо не си пожелаете нещо смислено? Нещо за ядене или за пиене, или добри обноски, или весел нрав? Хайде, разкарайте се оттук, чухте ли!

То почти изръмжа, докато клатеше мустаците си и им обърна един сърдит кафяв гръб. И най-оптимистично настроените разбраха, че всякакви по-нататъшни преговори ще бъдат безсмислени.

Те отново се обърнаха към гигантския Робърт.

— Какво да правим сега? — запитаха те в един глас.

— Първо — сурово каза Робърт, — ще се разправа с момчето на хлебаря. Ще го хвана на края на пътя.

— Не удряй някой по-малък от тебе, приятел — обади се Сирил.

— Да ти изглеждам като че се каня да го ударя? — презрително отвърна Робърт. — Заслужава да го убия. Но ще го накарам да ме запомни. Чакайте да си вдигна чорапа. — Той си вдигна чорапа, който бе голям почти колкото калъфка за възглавница, и тръгна. Крачките му

бяха дълги по шест-седем фута, така че за него не бе никакъв проблем да стигне подножието на хълма и да почака момчето на хлебаря, когато то се връща, размахало празната кошница, за да пресрещне каретата на господаря си, която разнасяше хляб по къщите край пътя.

Робърт се сви зад една купа сено в двора на фермата на ъгъла и когато чу свирукането на приближаващото момче, той изскочи и го сграбчи за яката.

— Е — започна той, а и гласът му бе пораснал четворно, точно като тялото му, — сега ще ти дам да разбереш как се ритат момчета помалки от тебе.

Той го повдигна и го цопна на върха на купата сено, което си беше около шестнадесет фута височина, а той седна върху краварника и му сподели всичко, което мисли за него. Не съм сигурна дали момчето изобщо чу нещо от това, то бе изпаднало в едно унесено състояние на ужас. Когато Робърт каза всичко, за което се сети, а някои неща повтори и по два пъти, той разтърси момчето и рече:

— А сега слизай както можеш — и го остави.

Не зная как момчето на хлебаря успя да слезе, но зная, че изпусна каретата, и когато най-сетне се добра до хлебарницата, той наистина загази. Жал ми е за него, но в крайна сметка, добре стана, че научи, че английските момчета не бива да използват краката си когато се бият, а единствено юмруците си. Разбира се, положението му само се усложни, когато се опита да разкаже на господаря си за момчето, което бе натупал и за великана, голям колкото църква, защото никой не би хванал вяра на подобни приказки. На следващия ден повярваха на тая история, но вече бе все едно за момчето на хлебаря.

Когато Робърт се присъедини към другите, те бяха в градината. Антеа предвидливо бе помолила Марта да им разреши да обядват там, защото трапезарията беше малко тесничка и щеше да е доста неудобно да влезе някой с ръста на Робърт. Агънцето, което по време на бурните събития си бе спяло кротко, сега взе да киха и Марта заяви, че бил хванал настинка и най-добре да не излиза навън.

— Пък и така е по-добре — отбеляза Сирил, — иначе не ми се вярва, че ако те види такъв огромен, ще спре скоро да реве.

Робърт наистина представляваше това, което някой шивач би нарекъл „нестандартно голям номер“ за момче. Той откри, че може да прекрачи желязната врата на предната градина.

Марта изнесе обяда, който се състоеше от студено телешко, печени картофи, пудинг със саго и задушени сливи за десерт.

Тя, разбира се, не забеляза, че Робърт изглежда малко по-различно от обикновено и му сервира толкова месо и картофи, колкото винаги му сервираше, ни трошица повече. Нямаме представа колко малка изглежда порцията ви, когато сте с няколко пъти по-голям ръст. Робърт изпъшка и поиска още хляб. Но Марта нямаше намерение да дава още хляб. Тя бързаше, защото пазачът щеше да се отбие на път за панаира в Бененхърст и тя искаше да се облече по-елегантно преди той да дойде.

— Ще ми се и ние да отидем на панаира — каза Робърт.

— Не можеш да отидеш никъде в този вид — отвърна му Сирил.

— Защо не? — не се съгласи Робърт. — По панаирите показват великани, и то доста по-големи от мен.

— А не, не е така — започна Сирил, когато Джейн извика „Ой!“ така внезапно, че те я затупаха по гърба и я попитаха дали е глътнала

костилка.

— Не — отговори тя, задъхана от толкова тупане, — не е костилка, хрумна ми една идея. Хайде да заведем Робърт на панаира и да събираме пари като го показваме на хората! И най-накрая наистина да спечелим нещо от стария псамид!

— Да ме заведете ли! — възкликна надутото Робърт. — По-скоро аз вас ще заведа!

Така и стана. Идеята се хареса извънредно много на всички, освен на Робърт, но дори и той се развесели след предложението на Антеа да му отстъпят двойно по-голям дял, отколкото на останалите. В постройката за карети имаше една стара малка каручка от ония, на които им викат двуколки. Желателно бе да стигнат на панаира възможно най-бързо, тъй че Робърт, който сега можеше да прави огромни крачки и да върви изключително бързо, склони да ги закара в тая каручка. За него това бе толкова лесно, колкото лесно му бе да бута количката на Агънцето сутринта. Понеже Агънцето беше настинало, не се присъедини към компанията.

Странно бе усещането великан да те вози в каручка.

Всички се наслаждаваха на пътуването, освен Робърт и хората, покрай които минаваха. Повечето от тях изпадаха в някакви правостоящи припадъци край пътя, както се изрази Антеа. Точно пред Бененхърст Робърт се спотаи в една плевня, а останалите се запътиха към панаира. Имаше няколко люлки, една свиркаща и святкаща въртележка, стрелбище и целене по кокосови орехи. Като устоя на изкушението да спечели или поне да опита да спечели един кокосов орех, Сирил приближи към жената, която зареждаше малките пушки срещу строените стъклени бутилки на въжета пред едно опънато платнище.

— Заповядай, млади господине — обърна се тя към него. — Едно пени за изстрел!

— Не, благодаря — отказа Сирил, — ние сме тук по работа, не за удоволствие. Кой е господарят тук?

— Какво?

— Господарят... работодателят... директорът на представлението?

— Там отзад — тя посочи един як мъж в мръсно ленено сако, който спеше на слънце, — но не те съветвам да го будиш внезапно. Той е кибритлия човек, особено през такива горещи дни. Я по-добре постреляй докато чакаш.

— Въпросът е важен — настоя Сирил. — Той доста ще спечели от това. Сигурен съм, че ще съжалява, ако си го върнем обратно.

— Е, ако е за парички в джоба му — заслуша се тя. — Какво е туй, дето карате?

— Един великан.

— Шегуваш се.

— Елате и ще се уверите с очите си — подкани я Антеа.

Жената ги погледна с недоверие, после извика едно дрипаво момиченце в раирани чорапи и оцапана бяла фуста, подаваща се изпод кафявата ѝ рокля, поръча ѝ да наглежда стрелбището, обърна се към Антеа и рече:

— Хайде, да побързаме. Но ако все пак се шегувате, по добре си кажете още сега. Аз съм кротка по душа, но моят Бил е същински ужас и...

Антеа вървеше начело към плевнята.

— Това е истински великан — увери я тя, — едно гигантско момче в къси панталонки, като тези на брат му тук. Не го доведохме на панаира, понеже хората така го зяпат! Освен това изпадат в някакви правостоящи припадъци. Затова си помислихме, че може би вие ще искате да го показвате и да събирате пари, а ако искате да платите и на нас, ще бъде добре, само че сумата трябва да е по-големичка, тъй като му обещахме, че той ще получи два пъти по-голям дял от спечеленото.

Жената смотолеве нещо неясно, от което децата разбраха само думите „Да пукна“, „изкуфял“ и „кратуна“, които не им подсказаха нищо определено.

Тя бе хванала Антеа за ръка и я стискаше здраво, та Антеа не можеше да не си помисли какво ли би станало, ако Робърт бе запитал нанякъде или си бе възвърнал предишния вид през това време. Но тя знаеше, че желанията от псамида винаги траят до залез-слънце, колкото и неудобства да причиняват с това, а и не вярваше, че Робърт ще гори от желание да излезе, докато беше с този ръст.

Когато приближиха плевнята и Сирил извика: „Робърт!“, чу се шум от разбъркано сено и Робърт започна да излиза. Първо се подадоха дланта и ръката му, после стъпалото и кракът му. Когато жената съзря дланта, тя изпусна едно „Олеле!“, при вида на стъпалото възкликна: „Мътните да ме вземат!“, а когато бавно и постепенно цялата грамадна фигура на Робърт се появи пред очите ѝ, тя пое дълбоко въздух и захвана да реди едни приказки, в сравнение с които „изкуфял“ и „кратуна“ бяха съвсем безцветни. Най-накрая успя да превключи на разбираем английски.

— Колко искате за него? — попита тя развълнувано. — Само кажете, стига да е в границите на разумното. Ще му построим специален фургон, или поне се сещам къде можем да намерим един втора ръка, който е таман за тая работа — в него преди живееше едно слонче, ама то взе, че умря. Колко искате? Той е кротичък, нали? Те, великаните са си такива повечето, но аз никога не съм виждала... не, никога! Колко искате? Тозчас ще ви платим. Ще го гледаме като цар, ще му даваме екстра кльопачка, ще спи на легло, достойно за знатен херцог. Сигурно е чалнат, иначе нямаше да има нужда вие, хлапета, да го разкарвате насам-натам. Колко искате?

— Нищо не искат — троснато рече Робърт, — а аз не съм покротичък от вас, може би дори още по-малко. Ще дойда днес да ме

показвате на панаира, ако ми дадете — той се поколеба заради голямата сума, която се канеше да назове, — ако ми дадете петнадесет шилинга.

— Дадено — съгласи се жената тъй бързо, че Робърт почувства, че се е оцетил, и му се щеше да бе поискал тридесет. — Хайде, да идем при моя Бил и ще определим сумата за сезона. Сигур ще може да взимаш и по две лири на седмица. Тръгвай, ама, за бога, постарай се да изглеждаш възможно най-малък!

Но резултатът от това не бе кой знае какъв и скоро се насъбра тълпа, затова Робърт пристигна на отъпканата поляна, на която бе устроен панаирът, начело на възторжено шествие и премина през острата, прашна, жълта трева към вратата на най-голямата шатра. Пропълзя вътре, а жената отиде да викне нейния Бил. Той бе якият заспал мъж и май хич не му се понрави това, че го разбудят. Сирил, който наблюдаваше през един процеп, го видя да се мръщи и да разклаща тежкия си юмрук и сънената си глава. Жената му заприказва нещо много бързо. Сирил дочу „Ей богу!“ и „същинска златна мина, тъй че помогни ми!“ и започна да споделя опасенията на Робърт, че петнадесет шилинга наистина са мизерна цифра. Бил се довлече до шатрата и влезе. Когато съзря величествените пропорции на Робърт, сколаса да каже много малко. „Чумата да ме тръшне!“ бяха единствените думи, които децата по-късно си спомниха. За сметка на това, той веднага извади петнадесет шилинга, все на дребни монети, и ги подаде на Робърт.

— После ще се разберем колко ще получиш след представлението довечера — поде той с груба сърдечност. — Ще бъдеш толкова щастлив при нас, пиле, че нивга няма да щеш да ни напуснеш. Сега можеш ли да докараш някоя песен или пък пристъп на душевно разстройство?

— Не днес — отказа Робърт, отхвърляйки мисълта да опитва да пее „Веднъж през май“, любима песен на майка му и единствената, която му дойде на ума.

— Извикай Леви и разкарай тия проклети снимки оттука. Подреди шатрата. Окачи някоя завеса или знам ли що — продължаваше мъжът. — Ух, как ме е яд, че нямаме едно клинче за неговия ръст. Ама ще го имаме още преди да се е изтърколила седмицата. Млади момко, споходи те късметът. Добре сторихте, че

дойдохте при мене, а не при някой друг. Познавах едни типове, дето си биеха великаните, а ги държаха и гладни, тъй че, направо ще ви кажа, че сте улучили десетката. Аз съм мек и кротък като агне, слушайте какво ви думам, няма да ви измамя.

— Не се страхувам, че някой може да ме набие — отвърна Робърт, гледайки „агнето“ от горе надолу. Той бе коленичил, защото шатрата бе твърде малка, че да застане прав, но дори и от това положение гледаше повечето хора отгоре. — Обаче съм страшно гладен, да бяхте ми донесли нещо за ядене.

— Хайде, Бека — подкани я дрезгаво Бил, — донеси някаква кльопачка, ама гледай да е най-хубавата, дето можеш да намериш! — Последва друго мърморене, от което децата разбраха само „В бяло и черно, първата задача за утре“.

После жената отиде да вземе храна, и макар да донесе само хляб и сирене, големият, гладен Робърт много им се зарадва. Мъжът се зае да постави стражи на пост пред шатрата, които да дадат тревога, ако Робърт понечи да избяга с петнадесетте шилинга.

— Сякаш сме някои мошеници — възмути се Антеа, когато ѝ просветна значението на пазачите.

И започна един извънредно необичаен, чудноват следобед.

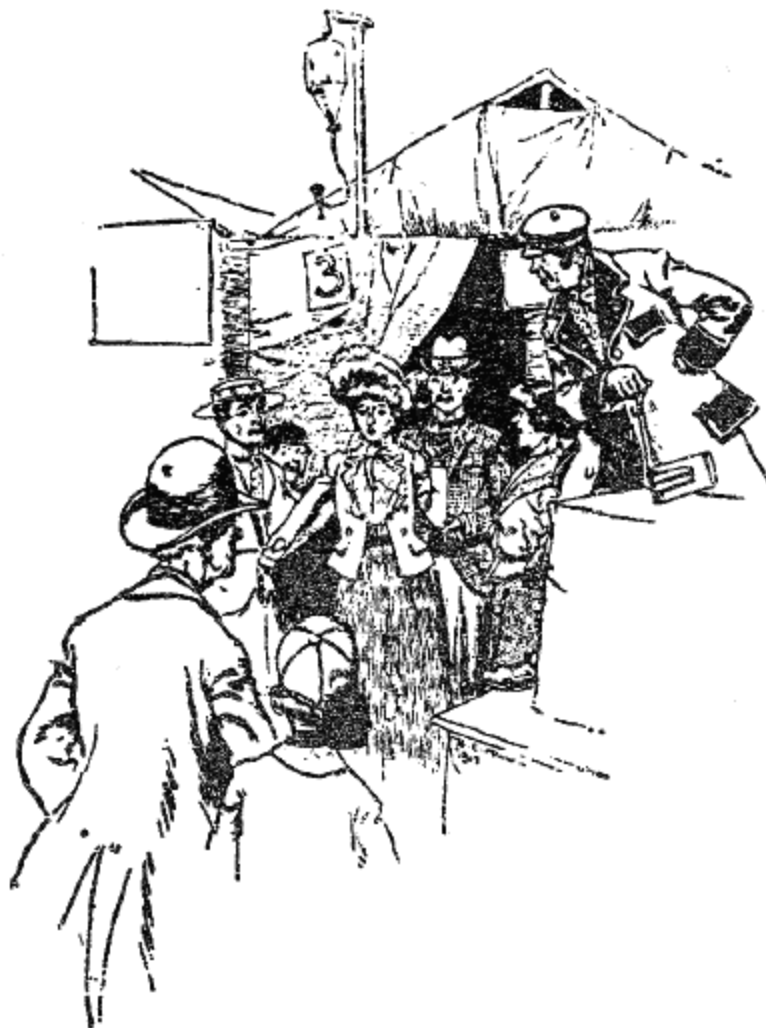
Бил бе човек, който си разбираше от работата, фотографиите с пейзажи, малките телескопи, през които те се гледаха и които ги правеха да изглеждат почти като истински, както и лампите бяха опаковани за нула време. През средата на шатрата бе окачена завеса, която всъщност представляваше един стар килим в черно и червено.

Робърт бе скрит отзад, а Бил се бе възкачил на едно дървено магаре и държеше реч. И то доста добра реч. Започна с това, че великанът, когото имал честта да представи на публиката този ден, бил най-големият син на императора на Сан Франциско, който поради нещастната си любов с херцогинята на островите Фиджи, бил принуден да напусне собствената си родина и да намери убежище в Англия, страната на независимостта, земята, където свободата е право на всеки човек, без оглед на ръста му. Словото завърши със съобщението, че първите двайсетима, които дойдат пред вратата на шатрата, ще видят великана за три пенса на човек.

— А след това цената ще се вдигне и не се наемам да прогнозирам до колко може да стигне. Не изпускайте късмета си.

Първо приближи един млад мъж, който придружаваше любимата си на следобедната ѝ екскурзия. Поради това, той се държеше като принц — нямало да пожали средства, цената не била от никакво значение. Момичето му искало да види великана? Значи щеше да види великана, макар това да струваше по три пенса на човек, а останалите забавления да бяха все по пени.

Крайчецът на шатрата бе повдигнат и двойката влезе. В следващия момент един див писък от гърлото на момичето разтърси всички присъстващи. Бил се шляпна по коляното. „Работата стана!“ — прошепна той на Бека. Това наистина беше чудесна реклама на обаянието на Робърт. Когато девойката излезе, беше бяла като платно и трепереше, а около шатрата се бе струпала многобройна тълпа.

— Как беше? — поинтересува се един съдебен пристав.

— О, същински ужас! Няма да повярвате! — отвърна тя. — Това нещо е голямо като плевня и тъй свирепо! Смръзна ми се кръвта в жилите. Не бих пропуснала това зрелище за нищо на света.

Свирепостта се дължеше на усилията, които Робърт положи да не се разсмее. Но желанието за смях скоро го напусна и преди залез-слънце бе по-склонен да се разплаче, а най-склонен бе да заспи. Понеже през целия следобед хората влизаха — поединично, по двойки, по тройки — а Робърт трябваше да се ръкува с всички желаещи и да се остави да го пощипват, потупват, дърпат и гаят, за да се уверят, че е жив.

Останалите деца седяха на една пейка, наблюдаваха, чакаха и бяха страхотно отегчени. Струваше им се, че от всички изнамерени начини за печелене на пари, този бе най-мъчният. Пък и само петнадесет шилинга! Бил вече бе натрупал четири пъти по толкова, тъй като новината за великана се бе разнесла надлъж и нашир, и многобройни търговци с двуколки и изтънчени люде в карети прииждаха от близо и далеч. Един господин с монокъл и голяма жълта роза забодена на ревера с любезен шепот предложи на Робърт десет лири седмично, за да го показват в Кристалния дворец. Робърт бе принуден да откаже.

— Не мога — каза той със съжаление. — Няма смисъл да обещавах нещо, което не можеш да изпълниш.

— Бедни приятелю, сигурно си обвързан за години напред. Все пак, ето визитката ми и когато ти изтече договорът, заповядай при мен.

— Ще дойда, ако и тогава съм в същия ръст — искрено откликна Робърт.

— Ако пораснеш още, толкоз по-добре — отговори господинът.

Когато той си тръгна, Робърт повика Сирил и му рече:

— Предай им, че непременно трябва да си почина. Също и че искам следобедната си закуска.

Тя скоро бе донесена, а на шатрата на бърза ръка бе забодена една бележка:

ЗАТВОРЕНО ЗА ПОЛОВИН ЧАС, ДОКАТО ВЕЛИКАНЪТ ПОЛУЧИ СЛЕДОБЕДНА
ЗАКУСКА

После свикаха спешен съвет.

— Как ще се измъкна оттук? — попита Робърт. — Цял следобед си блъскам главата.

— Ами че, когато слънцето залезе и си възвърнеш предишния ръст, просто излез.

Робърт облещи очи.

— Ама как, та ако ме видят в обикновената ми големина, ще им се доще да ни убият. Не, трябва да измислим друг начин. На всяка цена трябва да сме сами по залез-слънце.

— Сетих се — живо рече Сирил и отиде до вратата, пред която Бил пушеше глинена лула и говореше нещо на нисък глас на Бека. Сирил го чу да казва: „Все едно да наследиш голямо състояние“.

— Вижте — захвана той, — след минутка можете вече пак да пускате хората вътре. Той почти привърши следобедната си закуска. Обаче по залез-слънце непременно трябва да бъде оставен сам. По това време на деня той става много особен, и ако го безпокоите, не отговарям за последствията.

— Защо, какво му става? — поинтересува се Бил.

— Не зная, настъпва някаква... някаква промяна — откровено призна Сирил. — Въобще не прилича на себе си, чак не бихте го познали. Наистина е много особен. Ако не е сам по залез-слънце, някой ще пострада. — Това си бе чистата истина.

— Но предполагам ще се оправи за вечерта?

— О, да, половин час след залез-слънце ще бъде отново както преди.

— Най-добре да му угодим — съгласи се жената.

И така, когато Сирил прецени, че остава половин час до залез-слънце, шатрата отново бе затворена, „докато великанът получи вечеря“.

Тълпата подхвърляше разни шеги за честото хранене на великана.

— Е, трябва да си покълве малко — призна Бил. — Нали виждате, трябва да си хапва обилно, като е с такъв ръст.

В шатрата децата със затаен дъх крояха план за отстъпление.

— Вие тръгвайте незабавно — обърна се Сирил към момичетата — и се приберете вкъщи възможно най-бързо. Ох, зарежете тая загубена каручка, утре ще я приберем. Ние с Робърт сме облечени еднакво. Ще се справим някак. Но вие, момичета, трябва да се измъкнете, иначе е невъзможно. Ние можем да тичаме, но вие не, каквото и да си мислите. Не, Джейн, няма смисъл Робърт да излезе и да изпосъбори народа. Полицията ще го следи, докато си възвърне предишния ръст и тутакси ще го арестува. Нямайте друг избор, освен да

тръгнете! Ако откажете, никога вече няма да ви продумам. А всъщност вие ни забъркахте в тая каша, като висите по краката на хората. Заминавайте, ви казвам!

И Джейн и Антеа се подчиниха.

— Прибираме се вкъщи — обясниха те на Бил. — На вас оставяме великана. Бъдете добри с него. — А това, както каза по-късно Антеа, си бе чиста лъжа, но какво можеха да сторят?

Когато те изчезнаха, Сирил се изправи пред Бил.

— Знаете ли какво — поде той, — той иска няколко стръка царевица. В ей онази нива там има, тъй че ще изтичам да донеса. А, освен това пита дали не може да повдигнете малко крайчеца на шатрата. Казва, че се задушава от липса на кислород. Ще взема мерки никой да не наднича оттам. Ще го завия и може да подремне докато се върна с царевицата. Непременно трябва да му я донеса, когато е в такова състояние не можеш да го удържиш.

Приготвиха на великана купчина чували и парче стар брезент. Завесата бе повдигната малко и братята бяха оставени сами. Те доразработиха плана шепнешком. Отвън въртележката гърмеше своите забавни мелодийки, като сегиз-тогиз издаваше крясъци да привлече хорското внимание.

Половин минута след залез-слънце едно момче с норфъкски костюм излезе и мина покрай Бил.

— Отивам за царевицата — съобщи то и бързо се смеси с навалищата.

В същото време едно момче излезе от задния край на шатрата покрай Бека, която бе поставена там на стража.

— Отивам за царевицата — каза и това момче.

То също се отдалечи тихо и изчезна в тълпата. Момчето от предната врата бе Сирил, а това от задната — Робърт, който сега, след залез-слънце отново бе в нормалния си ръст. Те бързо прекосиха полето, после хванаха пътя и там Робърт настигна Сирил. Тогава удариха на бяг. Пристигнаха вкъщи заедно с момичетата, понеже пътят бе дълъг, а те бяха тичали по-голямата част от него. Наистина бе извънредно дълъг път, както откриха на другата сутрин, когато отидоха да докарат каручката, а вече го нямаше огромният Робърт, който да ги вози в нея сякаш тя бе детска количка, те бебета, а той тяхната гигантска бавачка.

* * *

Не ми е възможно да ви предам какво казаха Бил и Бека когато откриха, че великанът е изчезнал. Нямам си и представа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПОРАСНАЛ

Неотдавна Сирил бе изтъкнал, че ежедневието е пълно с обстоятелства, при които едно желание би било най-полезно. Сети се за тази мисъл, когато се случи да се събуди рано-рано на по-другата заран, след оная, когато Робърт бе пожелал да е по-голям от момчето на хлебаря и бе станал точно такъв. Денят между тези два дни бе изцяло запълнен с докарването на каручката от Бененхърст.

Сирил се облече набързо; реши да пропусне къпането, защото тенекиените вани вдигат ужасно много шум, а той нямаше никакво желание да разбуди Робърт, затуй се измъкна сам, както веднъж бе сторила Антеа, и отпраши към пясъчната кариера в свежото утро. Той много предпазливо и внимателно изрови псамида и подхвана разговора, като любезно се осведоми дали той още усеща неприятните последици от допира със сълзите на Робърт предния ден. Псамидът бе в добро настроение. Той му отговори вежливо.

— А сега с какво мога да ти бъда полезен? — попита той. — Предполагам, че си дошъл толкова рано, за да поискаш нещо за себе си, нещо, за което братята и сестрите ти не бива да научават, тъй ли е? Послушай ме веднъж за твое собствено добро! Пожелай си един хубав, тлъстичък мегатериум и да приключваме.

— Благодаря, но... може би друг път — внимателно отказа Сирил. — Това, което щях да ти кажа, е... ами, нали знаеш как постоянно ти се приискват разни неща, когато играеш някаква игра?

— Рядко ми се случва да играя — хладно отвърна псамидът.

— Е, сещаш се какво имам предвид — нетърпеливо продължи Сирил. — Та, ето какво исках да кажа: не би ли приел да ни изпълняваш желанията когато ни хрумнат, където и да се намираме? За да не се налага повторно да те безпокоим — додаде хитрият Сирил.

— Пак ще вземете да пожелаете нещо, което всъщност не искате, точно както стана със замъка — отбеляза псамидът, като протягаше кафявите си ръце и се прозяваше. — Все същата история, откакто хората спряха да ядат истински здравословни неща. Но няма значение, да бъде както щете. Довиждане.

— Довиждане — учтиво отговори Сирил.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — внезапно се обади псамидът. — Започнахте да ми идвате до гуша, всички до един. Акълът ви е по-малко от на цял куп стриди. Хайде, разкарай се!

И Сирил се разкара.

— Колко ужасно дълго време бебетата си остават бебета — констатира Сирил, след като Агънцето бе измъкнало часовника от джоба му без той да забележи. Докато си гукаше и се захласваше от тази дяволия, то го бе отворило и вече го използваше като градинска лопатка, та дори потапянето в леген не успя да измие калта от чарковете и да накара часовника отново да проработи. Във възбудата си Сирил бе изрекъл някои неща, но сега беше по-спокоен и дори склони да носи Агънцето през известна част от пътя до гората. Той съумя да убеди останалите да приемат плана му и да не си пожелават нищо, докато наистина не поискат нещо от сърце. А междувременно им се стори добра идея да отидат до гората за лешници, и ето че сега седяха на обраслата с мъх земя под едно кестеново дърво. Агънцето скубеше мъха с пълни шепи, а Сирил мрачно съзерцаваше останките от часовника си.

— Но той действително расте — застъпи се за него Антеа. — Нали така, гълъбчето ми?

— Аз ласте — весело отвърна Агънцето, — аз ласте голямо момце и има пушки и мишки и... и... — Тук въображението му или пък речникът му се изчерпа. Но така или иначе това бе най-дългата реч, която Агънцето бе произнасяло до сега и тя плени всички, дори Сирил, който го катурна на земята и го затъркаля в мъха под звуците на радостното му пискане.

— Сигурно и той ще порасне някой ден — промълви Антеа, унесено загледана в синевата на небето, която се показваше между дългите, прави листа на кестеновото дърво. Но в този момент Агънцето, както весело си се боричкаше със Сирил, заби едно обуто в твърда обувка краче в гърдите на брат си, чу се изпукване и... невинното Агънце бе счупило стъклото на един от най-хубавите таткови часовници, който Сирил бе заел без позволение.

— Да порасне някой ден ли! — извика ядосано Сирил и тръсна Агънцето на тревата. — Че сигурно ще го стори, когато никой няма да иска той да пораства. За бога, искам да...

— Олеле, внимавай — изкрещя Антеа във внезапен изблик на страх.

Но беше вече твърде късно; като музиката към някоя песен, нейните думи и тези на Сирил прозвучаха едновременно:

Антеа:

— Олеле, внимавай!

Сирил:

— ... порасне сега!

Верният псамид бе удържал на обещанието си и ето че пред ужасените очи на братята и сестрите си Агънцето внезапно и буйно порасна. Моментът бе просто кошмарен. Промяната не бе така рязка, както при другите желания. Първо се промени лицето на Мъничето. То стана по-голямо, издължи се, челото се набразди, очите хлътнаха и потъмняха, устата стана по-дълга и тънка, а най-страшното бяха малките черни мустачки, които се появиха над устните на този, който с изключение на лицето все още бе двегодишно бебе в ленена ризка и бели ажурни чорапки.

— О, искам да не се сбъдва! Искам да не се сбъдва! И вие също поискайте! — Всички искаха с всички сили, тъй като гледката можеше да поразии и най-сърцатите. Те до такава степен се напрегнаха да искат, че им се зави свят и почти загубиха съзнание, но всичко бе напразно, защото когато гората спря да се върти наоколо, смаяните им погледи бяха тозчас приковани от персоната на един много благоприличен млад мъж със същите черни мустачки, които преди малко бяха видели да поникват на лицето на Мъничето. Това, значи, беше Агънцето в пораснал вид! Тяхното собствено Агънце! Това бе изключително тежък момент. Порасналото Агънце грациозно се придвижи по мъха и се настани облегал на дънера на кестеновото дърво. После килна сламената шапка над очите си. Явно беше уморен. Канеше се да поспи. Агънцето, предишното малко, досадно, обично Агънце често заспиваше в необичайни часове и на непредвидени места. Това ново Агънце, в сивия фланелен костюм и бледозелената вратовръзка, беше ли като предишното Агънце? Или и умът му бе пораснал заедно с тялото?

Това бе въпросът, който останалите разпалено разискваха в спешно свикания съвет сред жълтеещата орлова папрат на няколко ярда от спящия.

— И двата варианта са еднакво ужасни — отбеляза Антеа. — Ако е пораснал и отвътре, няма да търпи да се грижим за него, ако пък

си е още с бебешки акъл, как, за бога ще го накараме да направи каквото и да било? А пък скоро ще стане време за обяд...

— А ние не сме събрали никакви лешници — вметна Джейн.

— Зарежи лешниците! — сръза я Робърт. — Обаче обядът е друго нещо, а вчерашният ми беше крайно недостатъчен. Какво ще кажете да го вържем за дървото, да отидем да обядваме и след това да се върнем?

— Ако се приберем вкъщи без Агънцето, ще видим обяд на куково лято! — отвърна му Сирил, съвсем паднал духом. — Същото ще ни сполети и ако цъфнем с него в този вид. Да, знам, че вината е моя, не ми го натяквайте! Знам, че съм чудовище и не заслужавам да живея — считайте го за решено и дайте да не го обсъждаме повече. Въпросът е какво да правим сега?

— Хайде да го събудим, да го заведем в Рочестър или Мейдстоун и се налагаме в някоя сладкарница — предложи обнадеждено Робърт.

— Да го вземем ли? — възкликна Сирил. — Моля, заповядай! Моя беше грешката, не мога да отрека, но ще видиш бая зор да заведеш този млад мъж където и да било. Агънцето винаги си е било разглезено, но сега като е пораснало ще е същински дявол. Че то си му личи. Вижте му само устата.

— Хубаво — съгласи се Робърт, — тогава да го събудим и да видим какво ще направи. Може пък да ни заведе в Мейдстоун и да ни почерпи. Сигурно има доста парички в джобовете на тия префърцунени гащи. Но при всички случаи, трябва да обядваме.

Теглиха жребий с листа папрат. Падна се на Джейн да събуди порасналото Агънце.

Тя стори това много нежно, като погъделичка носа му със стръкче орлови нокти. Той два пъти повтори: „Проклети мухи!“, сетне отвори очи.

— Привет, хлапета — поздрави ги той нехайно. — Още ли сте тук? Че колко е часът? Ще закъснеете за папкане!

— Това си го знаем — тъжно го увери Робърт.

— Е, хайде, тръгвайте за вкъщи — подкани ги порасналото Агънце.

— Ами твоето папкане? — запита го Джейн.

— О, колко смятате, че е от тук до гарата? Имам намерение да отскоча до Лондон и да хапна в клуба.

Нещастieto се спусна като черна пелена върху другите четирима. Агънцето, само, без надзор, да отиде в Лондон и да обядва в клуб! Вероятно щеше да остане и за следобедния чай. Може би залез-слънце ще го свари там, посред бляскавия лукс на клубния район, и едно безпомощно, нацупено, сънливо бебе ще се намери сам-самичко сред бездушни келнери и ще плаче отчаяно за Панти от дълбините на някое клубно кресло. Тази картина трогна Антеа почти до сълзи.

— О, не, Агънце, миличък, не бива да правиш това! — извика тя непредпазливо.

Порасналото Агънце се намръщи.

— Драга моя Антеа — поде той, — колко пъти да ти повтарям, че името ми е Хилари или Сейнт Мор, или Деврьо? Всяко от кръщелните ми имена е на разположение на малките ми братчета и сестричета, само не и „Агънце“ — този спомен от далечното, глуповато детство.

Това беше ужасно. Сега той им беше по-голям брат, нали така? Беше, разбира се, щом като бе възрастен, а те не бяха. Тези реплики си размениха шепнешком Антеа и Робърт.

Но почти всекидневните приключения, идващи от желанията на псамида, бяха направили децата необичайно проникателни за възрастта си.

— Драги Хилари — започна Антеа, а останалите почти прихнаха, като чуха това обръщение, — знаеш, че татко не искаше да ходиш в Лондон. Той не би желал да останем сами, без да се грижиш за нас. Ох, ама че грозно лъжа — прибави тя на себе си.

— Виж сега — захвана Сирил, — щом си ни по-голям брат, то дръж се като такъв и ни заведи в Мейдстоун да ни почерпиш хубавичко, а после ще се разходим до реката?

— Безкрайно съм ви задължен — вежливо отговори Агънцето, — но бих предпочел усамотението. Вие се прибирайте вкъщи да закусвате, тоест, да обядвате. Възможно е да се отбия привечер по време на чая, а може и да се прибера чак след като сте вече по леглата.

По леглата! Красноречиви погледи бяха разменени сред злочестата четворка. Щяха да видят легла на куково лято, ако се приберяха без Агънцето.

— Обещахме на мама да не те изгубваме от поглед, ако те извеждаме с нас — изтърси Джейн преди останалите да успеят да я

спрат.

— Слушай, Джейн — подзе порасналото Агънце, като пхна ръце в джобовете си и я погледна отгоре, — прието е малките момичета да се гледат, но не и да се слушат. Вие, деца, трябва да се научите да не дотягате на хората. А сега, бегом вкъщи, и ако сте послушни, може утре да получите по едно пени.

— Виж какво — намеси се Сирил с най-мъжествения тон, който успя да докара, — къде точно смяташ да ходиш, старче? Можеш спокойно да вземеш Бобс и мен, даже и ако не искаш момичетата.

Това всъщност беше доста благородно от страна на Сирил, тъй като той не обичаше много-много да го виждат с Агънцето, което, разбира се, след залез-слънце щеше отново да се превърне в бебе.

Мъжественият тон има успех.

— Просто ще отскоча с колелото до Мейдстоун — безгрижно сподели новото Агънце, попипвайки черните си мустачки. — Вероятно ще хапна в „Короната“, а после може да погребва по реката. Но не мога да ви кача всички на велосипеда, нали така? Бъдете добри деца и се прибирайте вкъщи.

Положението бе безнадеждно. Робърт размени отчаян поглед със Сирил. Антеа измъкна една карфица от колана си, при което между полата и блузата ѝ зейна дупка, после скришом я подаде на Робърт със загадъчна, изразителна гримаса. Робърт незабелязано тръгна към пътя. Там, разбира се, стоеше прекрасен, чисто нов велосипед. Естествено, Робърт тутакси се сети, че щом Агънцето е пораснало, то несъмнено притежава и колело. Това бе една от собствените причини на Робърт да иска да порасне. Той чевръсто заработи с карфицата — единайсет бодвания в задната гума, седем в предната. Той би продължил, за да направи общия сбор двадесет и две, но дочу шумоленето на окапалите жълти листа, което го предупреди, че другите приближават. Той бързо натисна кормилото и със задоволство чу звука от излизането на останалия въздух през осемнайсетте добре изпипани дупчици.

— Колелото ти се е скапало — каза Робърт, като се чудеше как толкова бързо се е научил да лъже.

— Действително — потвърди Сирил.

— Гумата е спукана — констатира Антеа, наведе се и се изправи с едно трънче в ръка, което предварително бе приготвила. — Ето виж.

Порасналото Агънце (или Хилари, както, предполагам, трябва вече да бъде наричан) нагласи помпата и започна да напompва гумата. Но скоро стана ясно, че е надупчена като решето.

— Сигурно има някоя къщурка наблизо, откъдето да взема кофа с вода? — поинтересува се Агънцето.

Имаше, наистина, и след като броят на дупките излезе наяве, беше истинско щастие, че къщурката предлагаше „Закуски за велосипедисти“. Тя осигури едно необичайно, чаено-шунково похапване за Агънцето и неговите братя и сестри. Платиха от петнайсетте шилинга, които Робърт спечели, когато беше великан, тъй като се оказа, че Агънцето, за нещастие, нямаше пукната пара в себе си. Това страшно разочарова другите, макар да се случва дори и на най-порасналите от нас. Както и да е, Робърт си хапна добре, а това поне беше нещо. Внимателно, но упорито децата се редуваха да убеждават Агънцето (или Сейнт Мор) да прекарат останалата част от деня в гората. Обаче, когато той привърши залепването и на осемнайсетата дупка, не бе останало кой знае колко от деня. Той

вдигна поглед от добре свършената работа, въздъхна с облекчение, после внезапно заоправя вратовръзката си.

— Идва някаква дама — живо каза той. — За бога, разкарайте се оттук. Заминавайте вкъщи, скрийте се, изчезнете някак си! Не желая да ме виждат с куп мръсни дечурлига. — Братята и сестрите му действително бяха мръснички, защото сутринта Агънцето, още в бебешкия си вид, добре ги бе омацало с пръст. Гласът на порасналото Агънце беше тъй деспотичен, както после се изрази Джейн, че те побързаха да се оттеглят в задната градина и го оставиха с мустачките и фланеления му костюм да се среща очи в очи с младата дама, която влизаше в предната градина на велосипед.

Стопанката на къщата излезе и госпожицата я заговори.

Агънцето повдигна шапка, когато тя минаваше покрай него, но децата не можаха да чуят какво приказваше, при все че проточваха вратове иззад ъгъла, до кофата за прасетата, и напругаха слух колкото можеха. Те сметнаха, че това е напълно „почтено, понеже клетото Агънце беше в такова състояние“, поясни Робърт.

Когато Агънцето заговори с провлачен глас, преливащ от любезност, вече чуваха достатъчно.

— Спукана гума ли казахте? — захвана той. — Не бих ли могъл да ви бъда полезен с нещо? Ако позволите...

Зрителите зад ъгъла избухнаха в зле сподавен смях и порасналото Агънце (иначе казано Девръо) стрелна един гневен поглед в тази посока.

— Извънредно мило от ваша страна — отговори му дамата, като го погледна. Тя имаше вид на стеснително момиче, но, както се изразиха момчетата, не изглеждаше плиткоумна.

— Все пак — обади се Сирил, — бих рекъл, че вече достатъчно ремонтира за днес, а пък тя ако знаеше само, че той всъщност е едно ревливо, хленчещо, глупавичко малко бебе!

— Не е такъв — възмути се Антеа. — Той си е цяла душичка, само ако хората го оставят на мира. Той все още си е нашето скъпо Агънце, независимо в какво го превръщат разни загубени идиоти, нали така, Писи?

Джейн колебливо се съгласи.

По това време Агънцето, което не трябва да забравям да наричам Сейнт Мор, вече преглеждаше велосипеда на дамата и разговаряше с

нея по наистина много възрастен начин. Като го гледаше и слушаше човек не би допуснал и за миг, че същата заран той е бил едно топчесто, двегодишно детенце, което чупеше часовници марка „Уотърбъри“. След като поправи велосипеда на дамата, Деврьо (както вече трябва да му викаме) извади един златен часовник и тайфата зад ъгъла възкликна едно дружно „О!“, понеже изглеждаше ужасно нечестно това, че сутринта Мъничето бе съсипало два евтини, но почтени часовника, а сега, когато беше голямо поради безразсъдството на Сирил, притежаваше истински златен часовник с ланец и печати!

Хилари (тъй да го наречем) с един поглед смрази братята и сестрите си, сетне се обърна към дамата, с която се държеше извънредно приветливо:

— Ако ми позволите, ще ви закарам до кръстопътя; вече става късно, а наоколо бродят скитници.

Никой нивга няма да разбере какъв отговор младата дама възнамеряваше да даде на това кавалерско предложение, тъй като още щом го чу, Антеа тозчас се втурна, блъскайки кофата за прасетата, която изля част от мътното си съдържание, и сграбчи Агънцето (поскоро трябва да кажем Хилари) за ръката. Останалите я последваха и само след миг четирите мръсни деца бяха пред погледа на всички, без никакво прикритие.

— Не му позволявайте — заговори Антеа с гореща настойчивост на младата дама, — той не е в състояние да придружава никого!

— Махай се, момиче! — срязва я Сейнт Мор (сега така ще го наречем) с ужасен глас. — Веднага се прибирай вкъщи!

— Най-добре да нямате вземане-даване с него — дръзко продължаваше Антеа. — Той не знае кой е. Понякога е коренно различен от това, което изглежда.

— Какво искаш да кажеш? — основателно се поинтересува госпожицата, докато Деврьо (както се налага да нарека порасналото Агънце) напразно се опитваше да избута Антеа встрани. Но останалите я подпряха отзад и тя стоеше непоклонима като скала.

— Ако го оставите да тръгне с вас — отговори Антеа, — скоро ще разберете какво искам да кажа! Как ще ви си стори ненадейно да видите едно безпомощно малко бебе да лети надолу по хълма заедно с вас, а крачетата му да висят високо над педалите на велосипеда, над който е изгубило контрол?

Дамата бе силно пребледняла.

— Кои са тези ужасно мръсни деца? — обърна се тя към порасналото Агънце (наричан Сейнт Мор по тези страници).

— Нямам представа — отчаяно излъга той.

— О, Агънце, как можа! — извика Джейн. — Та ти много добре знаеш, че ти си малкото ни братче, към което сме тъй привързани. Ние сме по-големите му братя и сестри — обясни тя на дамата, която с треперещи ръце вече обръщаше велосипеда си към портата — и трябва да се грижим за него. Освен това трябва да го приберем вкъщи преди залез-слънце, инак не ща и да си помисля какво ни чака. Видите ли, той е, тъй да се каже, под заклинание, омагьосан е, нали разбирате?

Агънцето (тоест Деврьо) неколкратно бе опитало да прекрати сладкодумието на Джейн, но Робърт и Сирил го държаха, всеки за един крак, и даването на подходящо обяснение бе невъзможно. Дамата завчас отпътува, а на вечеря здравата стресна роднините си, като им съобщи, че се е спасила от цяло семейство опасни луди.

— Очите на момиченцето бяха просто като на обезумял човек. Умът ми не го побира как така се разхожда на свобода — възмущаваше се тя.

Когато велосипедът ѝ бе профучал и изчезнал надолу по пътя, Сирил мрачно подзе:

— Слушай, Хилари, стари приятелю — започна той, — струва ми се, че си слънчасал или нещо подобно. Какви само неща приказваше на тая дама! Ами то, ако вземем да ти ги повторим когато отново си на себе си, примерно утре сутрин, ти няма дори да ги разбереш, камо ли да ги повярваш! Послушай ме, старче, дай да се прибираме вкъщи, а ако на заранта не си се оправил, ще заръчаме на млекаря да повика доктора.

Клетото пораснало Агънце (Сейнт Мор, според кръщелното му свидетелство) бе твърде шашардисано, че да даде отпор.

— След като всички сте толкоз луди, колкото цялата почитаема шапкарска компания^[1] — горчиво отвърна той, — предполагам, че наистина ще трябва да ви отведа у дома. Но не си въобразявайте, че това ще ви се размине така. Утре сутринта ще имам какво да ви кажа.

— Разбира се, че ще имаш, Агънце мое — промълви си тихо Антеа, — само че ще бъде нещо съвсем различно от това, което си представяш.

В сърцето си тя чуваше приятното, нежно, обично гласче на малкото Агънце (едно от чиито имена бе Деврьо), чуваше го да казва: „Обицам Панти, искам пли мойта Панти“.

— Хайде, за бога, да тръгваме за вкъщи. — Пък утре сутринта говори каквото щеш... ако можеш — прибави тя шепнешком.

През мекия вечерен здрач тъжната дружина се упъти към дома. По време на забележките на Антеа Робърт отново бе вкарал в употреба карфицата, а на Агънцето (към когото трябваше да се обръщат със Сейнт Мор, Деврьо или Хилари) вече му бе дошло до гуша да поправя велосипеди тоя ден. Така че трябваше да бута возилото си.

Когато пристигнаха в бялата къща, слънцето тъкмо се канеше да залезе. Четирите деца желяеха да се помотаят на пътя, докато залезът превърнеше порасналото Агънце (с повтарянето на чиито имена няма повече да ви отегчавам) в тяхното собствено, драгоценно, малко братче. Но той, понеже беше възрастен, настоя да продължат, и ето че в градината ги посрещна Марта.

Нали си спомняте, че по тяхна специална молба псамидът бе сторил тъй, че домашните прислужници да не забелязват никаква промяна, причинена от желанията на децата. Затова и Марта не видя нищо друго, освен обичайната групичка, заедно с мъничкото Агънце, за което се бе сериозно безпокоила целия следобед, което топуркаше

покрай Антеа с пълничките си бебешки крачета, докато децата, разбира се, все още виждаха голямото Агънце (без значение с какви имена бе кръстено). Тя се втурна, грабна го на ръце и извика:

— Ела при своята Марта, милото ми гълъбче!

Порасналото Агънце (чиито имена вече ще потънат в забвение) ожесточено се съпротивляваше. На лицето му бе изписан израз на неописуем ужас и раздразнение. Но Марта беше по-силна от него. Тя го вдигна и го внесе в къщата. Нито едно от децата нямаше да забрави тази картинка. Изисканият, костюмиран млад мъж със зелената вратовръзка и черните мустачки — за щастие не беше особено висок и силен — да се бори в здравите ръце на Марта, която го отнасяше безпомощен и същевременно го увещаваше да бъде добро момче и послушно да си изяде хубавата попарка. За късмет, когато стигнаха до

прага слънцето залезе, велосипедът изчезна, а Марта вече носеше истинското, живо, скъпоценно, сънено, двегодишно Агънце. Порасналото Агънце (безименно оттук насетне) си бе отишло завинаги.

— Завинаги — подчерта Сирил, — тъй като само щом Агънцето порасне достатъчно, за да бъде тиранизирано, ние трябва да започнем да го тиранизираме едно хубавичко за негово собствено добро, за да не порасне такъв като този.

— Никой няма да го тиранизира — твърдо заяви Антеа, — не и ако аз мога да го предотвратя.

— Трябва да го възпитаваме с добра дума — съгласи се Джейн.

— Виждате ли — отбеляза Робърт, — ако порасне по нормалния начин, ще има достатъчно време да го вкараме в правия път. Но днес той изведнъж израсна толкова бързо! Нямахме никакво време да го оправяме.

— Той няма нужда от оправяне — възрази Антеа, когато гласът на Агънцето долетя през отворената врата, точно както следобед тя го бе чула в сърцето си:

— Обицам Панти, искам пли мойта Панти!

[1] Шапкаря и неговата компания са герои от романа на Луис Карол „Алиса в страната на чудесата“. — Бел.ред. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

СКАЛПОВЕ

Вероятно денят щеше да мине по-добре, ако Сирил не четеше романа „Последният мохикан“. По време на закуска сюжетът не му излизаше от главата и докато пиеше трета чаша чай, той унесено промълви:

— Как искам в Англия да има червенокожи индианци, ама не големи, а по-дребни, с такъв ръст, че да можем да се сражаваме с тях.

Другите не бяха на това мнение и никой не придаде особено значение на тази случка. Те се отправиха към пясъчната кариера да поискат сто лири в монети по два шилинга с главата на кралица Виктория на тях, за да избегнат възможни недоразумения. Те смятаха това за истински разумно желание, което щеше да доведе до щастлив завършек, но тогава откриха, че пак са направили стария номер! Защото ето какво каза псамидът, който бе доста сънен и раздразнен:

— О, я не ме занимавайте. Нали вече получихте желание.

— Как така? — учуди се Сирил.

— Не помниш ли какво стана вчера? — сопна се още по-гневно пясъчното таласъмче. — Нали ме помоли да ви изпълнявам желанията където и да сте, а тази сутрин вече си пожелахте нещо и го имате.

— О, така ли? — изненада се Робърт. — А какво е то?

— Вече сте забравили? — на свой ред се зачуди псамидът, като започваше отново да се заравя. — Е, нищо, съвсем скоро ще разберете. Желая ви приятно прекарване! Тоя път добре се насадихте!

— Всеки път става така, по един или друг начин — тъжно констатира Джейн.

Най-странното бе, че никой не можа да се сети някой да е искал нещо тая сутрин. Желанието за червенокожите индианци не бе останало в ничия глава. Цялата сутрин беше изключително напрегната. Всички се мъчеха да си спомнят какво бяха пожелали, но никой не можеше, и затова очакваха всеки момент да се случи нещо ужасно. Беше много обезпокоително; както разбраха от псамида, явно бяха

поискали не просто нещо неприятно, ами много по-лошо от това, и прекараха няколко часа в мъчителна несигурност. Чак когато вече наближаваше пладне и Джейн се препъна в „Последният мохикан“, която, разбира се, бе захвърлена с лице надолу на пода, и когато Антеа вдигна нея и книгата, внезапно ѝ просветна:

— Сетих се — каза тя и седна на килима. — О, Писи, колко ужасно е това! Той пожела индианци... Сирил, на закуска, не си ли спомняш? Той каза: „Искам да има червенокожи индианци в Англия“, значи вече има и сигурно кръстосват цялата страна и скалпират хората.

— Може пък да са само в Нортъмбърланд и Дъръм — опита се да я утеши Джейн. В тези тъй далечни краища скалпирането не можеше да боли чак толкова.

— Как не разбираш! — извика Антеа. — Псамидът рече, че тоя път добре сме се насадили. Това значи, че ще дойдат и тук. Ами ако вземат, че скалпират Агънцето!

— Може би след залез-слънце скалпираните ще се оправят — предположи Джейн, но вече не тъй оптимистично, както си говореше обикновено.

— Не, няма! — отвърна ѝ Антеа. — Нещата, които са последица от желанията, не изчезват. Като например петнайсетте шилинга. Писи, сега ще счупя едно нещо, а ти трябва да ми дадеш всичките пари, които имаш, до последното пени. Не разбираш ли, индианците наистина ще дойдат тука! Проклетият псамид удържа на думата си. Схващаш ли какъв е планът ми? Хайде!

Джейн абсолютно нищо не схващаше. При все това тя покорно последва сестра си в спалнята на майка им.

Антеа вдигна тежката порцеланова кана за вода, с изрисувани по нея щъркели и буйна трева, които тя никога не забрави. Занесе я в будоара и внимателно изля водата във ваната. Сетне върна каната в спалнята и я пусна на пода. Нали знаете как се случва тъй, че ако изпуснете кана без да искате, тя винаги се чупи. Но ако я пускате нарочно, ситуацията е коренно различна. Антеа три пъти хвърли каната, но тя си оставаше цяла-целеничка. Накрая се наложи да вземе татковата метална обувалка и хладнокръвно да строши каната. За това се изискваше много мъжество.

След това разби касичката с ръжена. Джейн, разбира се, ѝ напомни, че така не е хубаво да се прави, но Антеа стисна устни и след

малко рече:

— Не ставай глупава, въпросът е на живот и смърт.

Нямаше кой знае колко в касичката — само седем шилинга и три пенса, но двете момичета имаха общо почти четири шилинга от собствени спестявания. Това правеше над единайсет шилинга, както сами виждате.

Антеа завърза парите в носната си кърпичка.

— Хайде, Джейн — каза тя и хукнаха при фермера.

Тя знаеше, че тоя следобед фермерът ще ходи в Рочестър. Всъщност имаше уговорка той да вземе със себе си и четирите деца. Те бяха планивали това в онзи блажен час, когато смятаха, че ще получат от псамида стоте лири в монети по два шилинга. Бяха се разбрали, че всяко дете ще плати по два шилинга за возенето. Сега Антеа му обясни, че не могат да отидат и попита не би ли взел вместо това Марта и Мъничето. Той склони, макар да не остана доволен, че ще получи само половин крона, наместо осем шилинга.

После момичетата изтичаха обратно вкъщи. Антеа беше развълнувана, но не и паникьосана. Когато по-късно премисли всичко, нямаше как да не признае, че бе действала възможно най-далновидно, като роден генерал. Тя взе една малка кутийка от ъгловото си чекмедже и се упъти да намери Марта, която слагаше масата и не бе в особено добро настроение.

— Знаеш ли какво — подзе Антеа, — счупих порцелановата кана в мамината стая.

— Брей, ама вие мира нямате, все се чудите каква беля да свършите — тросна се Марта и силно тръшна солницата на масата.

— Не се сърди, скъпа Марта — продължи Антеа. — Имам достатъчно пари за нова кана, ако бъдеш тъй добричка да отидеш да я купиш вместо нас. Твоите братовчеди държат магазин за порцелан, нали така? Бих искала да я вземеш днес, в случай че мама се върне утре. Тя каза, че не е изключено.

— Ама нали вие самите ще ходите в града — напомни ѝ Марта.

— Нямаме пари, ще ги дадем всичките за кана — отговори Антеа. — Но ще ти платим пътя, ако вземеш и Агънцето. И още нещо, Марта, ако отидете, ще ти подаря моята кутийка, а тя е тъй безумно красива, цялата е инкрустирана с истинско сребро и слонова кост, досущ като храма на цар Соломон.

— Тъй значи — рече Марта. — Не, не ти ща кутийката, мис. Туй, дето искате, е да се отървете от златното Агънце за следобеда. Ясни сте ми кат' бял ден, хич не се заблуждавайте.

Това бе дотам вярно, че на Антеа й се щеше тутакси да го отрече. Марта не биваше да бъде толкова проникателна. Но все пак Антеа си премълча.

Марта тръшна хляба толкова силно, че той подскочи от панерчето.

— Непременно трябва да купиш нова кана — меко настоя Антеа. — Нали ще отидеш?

— Добре, но само тоя път. И се постарайте да не забъркате пак някоя от вашите безобразни пакости докато ме няма, чухте ли!

— Той ще тръгва по-рано, отколкото възнамеряваше — нетърпеливо обясни Антеа. — Най-добре да побързаш и да отидеш да се облечеш. Сложи си онази прекрасна виолетова рокля, Марта, и шапката с розовите слънчогледи, и жълтата дантелена якичка. Джейн ще довърши слагането на масата, а аз ще измия Агънцето и ще го приготвя.

Докато миеше дърпащото се Агънце и бързо му навличаше най-хубавите дрешки, Антеа надничаше сегиз-тогиз през прозореца и се успокояваше, че за сега все още нямаше червенокожи индианци на хоризонта. Когато след цялото бързане, суетня и известно поруменяване на Мартините бузи тя и Агънцето отпътуваха, Антеа дълбоко си пое въздух.

— Сега вече е в безопасност — продума тя и, за голям ужас на Джейн, се хвърли на пода и избухна в силен плач.

Джейн не проумяваше как някой може да бъде тъй храбър и да действа като същински генерал, а после изведнъж да падне духом и да спадне като внезапно спукан балон. Разбира се, най-добре е да не се пада духом, но забележете, че Антеа се прекърши чак след като целта й бе постигната. Беше спасила скъпоценното Агънце от грозящата опасност, понеже бе убедена, че червенокожите индианци ще бъдат или около бялата къща, или никъде, а каретата на фермера щеше да се прибере чак след залез-слънце, тъй че можеше да си позволи да поплаче малко. Отчасти плачеше и от радост, защото бе успяла да стори това, което възнамеряваше. Тя плака в продължение на три

минути, по време на което клетата Джейн я прегръщаше и повтаряше на всеки пет секунди: „Не плачи, Пантерката ми!“.

Когато привърши с това, Антеа скочи, обърса очи с края на престилката си, та те до вечерта си останаха червени, и се запъти да съобщи на момчетата. Но в същия миг готвачката би звънеца за обяд и нищо не можеха да си кажат, докато не им бе сервирала порциите мляно телешко. После тя излезе от стаята и Антеа разказа какво се бе случило. Но да знаете, че е огромна грешка да разказвате вълнуваща история докато всички ядат мляно телешко и варени картофи. В храната имаше нещо, което правеше самата мисъл за индианци наивна и абсурдна. Момчетата дори се изсмяха и заявиха, че Антеа не е с всичкия си.

— Ами че — изтъкна Сирил — аз съм почти убеден, че казах това след като Джейн бе пожелала времето да е хубаво.

— Не беше така — лаконично отговори Джейн.

— Но ако все пак бяха индианците — продължи Сирил, — подайте ми, моля, солта и горчицата, трябва да прокарам с нещо тая каша. Та ако бяха индианците, то къщата отдавна щеше да гъмжи от тях, слушайте какво ви казвам. Според мен е хубавото време.

— В такъв случай защо псамидът рече, че добре сме се насадили? — попита Антеа. Тя беше много ядосана. Знаеше, че бе действала разумно и благородно, затова много тежко понесе това, че се усъмниха дали е с всичкия си, още повече че на съвестта ѝ тежеше разбиването на касичката и кражбата на седем шилинга и четири пенса.

За известно време се възцари тишина, докато готвачката изнесе чиниите и им сервира пудинга със сироп. В мига, в който тя излезе от стаята, Сирил отново подхвана:

— Разбира се, не искам да кажа — призна си той, — че не е било хубаво да отстраните Марта и Агънцето за следобеда, но що се отнася до червенокожите, знаете много добре, че желанията се сбъдват на секундата. Ако имаше някакви индианци, то те щяха вече да са тук.

— И сигурно са — настояваше Антеа. — Вероятно се спотайват в шубрака, каквото и да приказвате. Смятам, че си просто ужасно груб.

— Индианците винаги се спотайват, нали така? — вметна Джейн, нетърпелива да настане мир.

— Нищо подобно — отвърна язвително Сирил. — Освен това съвсем не съм груб, просто се придържам към истината. И смятам, че е било пълна глупост да счупите порцелановата кана, а що се отнася до касичката, това си е същинско престъпление и нищо чудно да поискат да те обесят, в случай че някой от нас вземе, че те наклевети на...

— Бе не можеш ли да млъкнеш? — сръза го Робърт, но Сирил наистина не можеше. Видите ли, той инстинктивно усещаше, че ако действително имаше индианци, вината за това щеше да е изцяло негова, затова не желаше да повярва. А като се опитваш да не вярваш в нещо, за което си почти сигурен, че е истина, ставаш страшно избухлив.

— Но просто е смешно — упорстваше той — да ми говорите за индианци, когато много добре виждате, че именно желанието на Джейн се е сбъднало. Погледнете само колко хубаво е времето... Олеле, майчице!

Той се бе обърнал към прозореца, за да посочи нагледно какъв слънчев ден бе навън, останалите също се обърнаха, и не щеш ли, Сирил внезапно замръзна в гробна тишина, а другите хич не горяха от желание да я нарушат. Защото там, в ъгъла на прозореца, всред червените листа на пълзящата лоза, надничаше едно лице — кафяво на цвят, с орлов нос, стиснати устни и огромни, бляскащи очи. Беше боядисано в разноцветни бои и бе обкръжено от дълга черна коса, а в тая коса бяха забодени пера!

Устата на всяко дете в стаята се отвори и дълго време остана така. Пудингът със сироп съхнеше и изстиваше в чиниите им. Никой не помръдваше.

После окичената с пера глава внимателно се отдръпна и магията се развали. Трябва със съжаление да ви призная, че Антеа реагира съвсем по момичешки:

— Ето нà! — възкликна тя. — Казах ли ви аз!

Пудингът със сироп вече не привличаше никого. Децата бързо го загънаха в един брой на „Спектейтър“ от по-по-предишната седмица, скриха го зад печката и се качиха горе на разузнаване, а и да свикат спешен съвет.

— Мир! — великодушно предложи Сирил, когато влязоха в спалнята на майка си. — Пантеро, извинявай, ако те нагрубих.

— Приемам — съгласи се Антеа, — но нали виждаш, че аз бях права!

От прозореца, обаче, не се забелязваха никакви индианци.

— Е — обади се Робърт, — какво ще правим сега?

— Единственото нещо, за което се сещам — започна Антеа, която вече бе призната за героинята на деня, — е да се маскираме като индианци колкото можем по-добре, да погледнем през прозореца, или дори да излезем навън, и те може да ни вземат за великите вождове на голямо съседно племе и да не ни сторят нищо лошо, поради страх от кръвосмразяващо отмъщение.

— Ами Илайза готвачката? — попита ги Джейн.

— Забравяш, че те не могат да забележат нищо — подсети я Робърт. — Те не биха забелязали нищо необичайно, даже ако ги скалпират или ги опекаят на бавен огън.

— Ама ще се оправят ли след залез-слънце?

— Естествено. Не може да те скалпират или да те опекаят жив и нищо да не усетиш, най-малкото на другия ден със сигурност ще забележиш, дори и преди да ти е убягнало от вниманието — отбеляза Сирил. — Смятам, че Антеа е права, но ще ни трябват сума ти пера.

— Ще изтичам до кокошарника — предложи Робърт. — Там има една пуйка, която не е съвсем наред. Мога да ѝ сваля перушината без да има нещо против. Толкова е зле, че въобще не се интересува как изглежда. Подайте ми ножицата.

След щателно разузнаване те се убедиха, че в дворчето за птици няма индианци. Робърт тръгна. След пет минути се върна, леко побледнял, но с цял куп пера в ръце.

— Вижте — подхвана той, — положението е дяволски сериозно. Тъкмо отрязах перата, обърнах се да изляза и що да видя? Един индианец ми се пули насреща изпод стария кафез. Аз размахвах заплашително перата, нададох един боен вик и се изпарих преди още той да успее да се откачи от кафеза. Пантеро, свали шарените одеяла от леглата, само по-сръчно.

Чудна работа, нали, как с помощта на одеяла, пера и пъстри шалове можеш да заприличаш досущ на индианец. Разбира се, нито едно от децата нямаше дълга черна коса, но пък разполагаха с достатъчно черно хасе, което служеше за подвързване на учебници. Нарязаха го на ресни, за да се получи хубав бретон и го завързаха на

главите си с кехлибарените на цвят панделки от празничните рокли на момичетата. Сетне забучиха пуйчите пера в панделките. Хасето наистина беше досущ като дълга черна коса, особено когато почна леко да се навива по краищата.

— Ала лицата ни — отбеляза Антеа — са с крайно неподходящ тен. Всички сме доста бледички, а пък Сирил, незнайно защо, е с цвят на маджун.

— Нищо подобно — отрече Сирил.

— Истинските индианци отвън са някак си кафеникави — бързо се намеси Робърт. — Но аз смятам, че ние трябва да сме съвсем червени; с червена кожа ще ги превъзхождаме всички до един.

Червената охра, която готвачката използваше за кухненските тухли, комай се оказа най-червеното нещо в къщата. Децата размесиха известно количество от нея с малко мляко в една чинийка, както бяха виждали да прави готвачката, когато се кани да жули кухненския под. С получената смес грижливо намазаха лицата и ръцете си и станаха толкова червени, колкото подобава на всеки червенокож индианец, че дори повече.

Когато срещнаха Илайза в коридора и тя пронизително изпищя, тутакси разбраха, че явно изглеждат много кръвожадни. Това спонтанно доказателство им достави голямо задоволство. След като набързо ѝ казаха да не бъде такава гъска, защото това е просто една игра, четиримата червенокожи, покрити с одеяла и перушина, храбро излязоха да срещнат врага. Казах храбро, понеже не желая да бъде груба. Тъй или иначе, излязоха.

Покрай плета, който разделяше градината от пущинака, се виждаше цяла редица кафяви глави, до една щедро окичени с пера.

— Това е единственият ни шанс — прошепна Антеа. — По-добре, отколкото да чакаме кръвосмразяващата им атака. Трябва много добре да се преструваме. Както когато играеш на карти и се правиш, че имаш аса, пък всъщност нямаш. Мисля, че го наричат блъфиране. Хайде, напред!

С четири диви бойни вика, или поне подобие на такива, понеже английските деца не получават достатъчно обучение в тази област, те се втурнаха през портата и заеха четири воинствени пози срещу редицата червенокожи индианци. Те всички бяха еднакво високи, и то точно колкото Сирил.

— Надявам се, за бога, че умеят да говорят английски — каза Сирил без да разваля позата си.

Антеа бе сигурна, че умееха, макар да нямаше представа откъде го знаеше. Тя държеше едно бастунче със завързан за него бял пешкир. Това бе знаме на примирието и тя го развя с надеждата, че индианците ще схванат какво представлява. Явно схванаха, тъй като един, който бе по-кафяв от останалите, пристъпи напред.

— Желаете преговори? — произнесе той на чист английски език. — Аз съм Златния орел, от могъщото племе на пещерняците.

— Пък аз — отговори Антеа в порив на неочаквано вдъхновение — съм Черната пантера, вожд на... на... на племето на мазаватите. Моите братя, тоест... всъщност да, племето, мазаватите де, дебнат в засада под склона на онзи хълм там.

— А кои са тези силни воини? — осведоми се Златния орел, като се обърна към другите.

Сирил заяви, че е великият вожд, наричан Катерицата, от племето моунинг конго и понеже забеляза, че Джейн си смуче палеца и се чуди с какво име да се назове, той добави:

— Този славен воин е Дивата котка, но по тези земи го знаем като Свирепия писан, предводител на многобройното племе на фитееците.

— Ами ти, храбри червенокожи? — внезапно се обърна Златния орел към Робърт, който в изненадата си отвърна, че е Бобс, вожд на племето кейп маунтид полис.

— Чуйте ме! — отново подзе Черната пантера. — Ако дадем сигнал и свикаме племената си, ще видите, че те толкова превъзхождат вашия жалък отряд, че всяка съпротива е безсмислена. Затова върнете се в своите земи, червенокожи братя, и изпушете лулата на мира в своите тотеми заедно с вашите жени и шамани, облечете си най-празничните вигвами и пирувайте със сочните, прясно уловени мокасини.

— Всичко оплеска — изръмжа й Сирил.

Но Златния орел просто я погледна въпросително.

— Вашите обичаи са различни от нашите, Черна пантеро — каза той. — Доведи племето си, за да проведем събранието пред тях, както подобава на велики вождове.

— Ей сегичка ще ви ги доведем — отговори Антеа, — ще дойдат с всичките си лъкове, стрели, томаховки, ножове за скалпиране и какво ли не щеш, ако се помайвате вместо да се оттеглите.

Тя говореше доста смело, но сърцата на всички деца биеха необуздано и те дишаха учестено. Защото дребните истински индианци се приближаваха все по-близо до тях и навъсено мърмореха, тъй че те скоро се оказаха в центъра на множеството с мургави, свирепи лица.

— Няма смисъл — прошепна Робърт. — Знаех си, че така ще стане. Трябва да изтичаме до псамида. Може пък да ни помогне. Ако ли не, то поне се надявам, че след залез-слънце ще възкръснем. Чудя се дали скалпирането боли толкова, колкото твърдят.

— Ще развея отново знамето — предложи Антеа. — Ако се отдръпнат, ще си плюем на петите.

Тя размаха пешкира и вождът нареди на воините си да се отдръпнат. Тогава, в стремителна атака срещу най-тънкото място от индианската редица, четирите деца удариха на бяг. Първият им щурм събори половин дузина неприятели, а децата прескочиха покритите им с одеяла тела и хукнаха право към пясъчната кариера. Нямаше време да минават по удобния, безопасен път, по който вървяха каруците, затова се спуснаха от ръба надолу, през жълтите и бледолилавите цветя, изсъхналата трева, покрай дупките на малките пясъчни лястовички, като скачаха, прихващаха се тук-там, подрипваха, препъваха се, падаха, а накрая се и търкаляха.

Златния орел и воините му ги застигнаха точно на мястото, където последно бяха видели псамида.

Задъхани и отмалели, злочестите деца трепетно зачакаха участта си. Около тях проблясваха остри ножове и брадви, но още по-зловещи бяха свирепите пламъчета в очите на враговете им.

— Ти ни излъга, Черна пантеро от мазаватите, както и ти, Катерицо от моунинг конго. Тези двамата също, Свирепия писан от фитееците и Бобс от кейп маунтид полис, и те ни излъгаха, макар не с езиците, а с мълчанието си. Излъгахте под закрилата на знамето на примирието, което бледоликите често използват. Вие нямате воини. Племената ви са далече и са поели ловната пътека. Каква ще бъде участта им? — обърна се той със зловна усмивка към останалите червенокожи индианци.

— Да направим кладата! — извикаха те и дузина пъргави доброволци тозчас се заеха да събират подпалки.

Четири деца, всяко от които бе приклещено между двама дребни, но силни индианци, хвърляха отчаяни погледи наоколо си. Само ако можеха да зърнат псамида!

— Наистина ли възнамерявате да ни скалпирате и после да ни опечете? — попита отчаяно Антеа.

— Разбира се! — погледна я червенокожият. — Такъв е обичаят.

Индианците бяха образували кръг около децата и сега седяха на земята, вторачени в пленниците. Цареше зловеща тишина.

Сетне полекичка, по двама, по трима, индианците, които се бяха заели да търсят подпалки, се върнаха, и то с празни ръце. Не бяха открили дори една-единствена съчка за огъня!

Право да ви кажа, никой не намира съчки в тази част на Кент.

От децата се изтръгна въздишка на облекчение, която обаче премина във вик на неистов ужас. Наоколо им заплашително се размахваха лъскави ножове. В следния миг всяко дете бе сграбчено от по един индианец, затова стиснаха очи и напрегнаха всички сили да не изпищят. Всеки момент очакваха острата болка на ножа. Но тя не дойде. Бързо ги пуснаха и треперещите деца се строполиха на земята. Главите не ги боляха ни най-малко. Само дето им беше необяснимо студено! В ушите им кънтяха дивите бойни викове. Когато събраха кураж и отвориха очи — що да видят! Четирима неприятели танцуваха наоколо с дивашки крясъци и подскоци, а всеки от тях развяваше по един скалп с дълга, разпусната черна коса. Тутакси опипаха главите си — техните собствени скалпове си бяха на място! Горките невежи диваци наистина бяха скалпирали децата. Но бяха отрязали, тъй да се каже, само черните кичури от хасе!

Децата буйно се прегърнаха, като едновременно хлипаха и се смееха.

— Скалповете им са наши — монотонно напяваше вождът, — злочестите им коси не растяха където трябва! Ръцете на победителите ги откъснаха без усилие. Без съпротива, без борба те предадоха скалповете си в ръцете на великите пещерняци! О, как нищожна е победата, когато скалповете се печелят тъй лесно!

— Ей сегичка ще ни вземат истинските скалпове, само гледайте — рече Робърт, докато се опитваше да свали малко от червената охра

от лицето си и да я натрие по косата си.

— Лишиха ни от справедливо и люто отмъщение — продължаваше напевът, — но ние познаваме и други мъчения, освен ножа за скалпиране и пламъците. Но все пак бавният огън щеше да е точно на място. О, каква чудата и неестествена земя, на която човек не може да намери дърва, за да изгори врага си. Ах, какви ширнали се гори има по нашите родни места, където хиляди, хиляди дървета растат само за да ни доставят огъня, на който горим неприятелите си. Ах, да бяхме сега в родната гора!

Ненадейно, с бързината на светкавица картината се промени и около децата остана да блести само златистият чакъл, наместо мургавите фигури. Индианците завчас се бяха изпарили яко дим, още с последната дума на предводителя си. Псамидът явно беше стоял наблизко през цялото време. И беше изпълнил желанието на индианския вожд.

Марта се завърна с нова порцеланова кана, с изрисувани по нея щъркели и буйна трева. Освен това върна всичките пари на Антеа.

— Братовчедка ми подари каната за късмет, рече, че била сама, щото легенчето, с което вървяла в комплект, се строшило.

— О, Марта, колко си добричка! — въздъхна Антеа и обви ръце около кръста ѝ.

— Да — изкикоти се Марта, — най-добре ми се радвайте сега, дордето съм още тъдява. Когато майка ви се завърне, тозчас ще ѝ връча предупреждение, че напускам.

— О, Марта, нима сме се държали чак толкова лошо с теб? — възкликна сакисаната Антеа.

— А, не е заради туй, мис. — Марта се разкикоти още по-силно. — Ще се годявам скоро. За господин Бийл, пазача. Още от оназ вечер, когато се прибрахте от дома на свещеника, дето се бяхте заключили в църковната кула, още оттогаз ми предлага той женитба. Днеска склоних да го направя щастлив човек.

Антеа прибра седемте шилинга и четири пенса обратно в касичката и залепи хартия на мястото, пробито от ръжена. Тя много се радваше, че съумя да стори това и до ден-дневен не знае дали разбиването на касичката води до бесилката, или не.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДНОТО ЖЕЛАНИЕ

Разбира се, на вас, които току-що прочетохте, че това е единадесетата (и последна) глава, ви е пределно ясно, че денят, който ще опишем сега, трябва да е последният, в който Сирил, Антеа, Робърт и Джейн ще имат възможност да искат нещо от псамида, или пясъчното таласъмче.

Но децата нямаше как да знаят това. Те си представяха прекрасни неща и, за разлика от предишните дни, когато често им беше извънредно трудно да измислят нещо наистина хубаво, което да си пожелаят, днес в главите им просто се надпреварваха все чудесни и разумни идеи. „Винаги се получава така“, отбеляза по-късно Джейн. Тая сутрин всички бяха станали рано-рано и оживено обсъждаха плановите си в градината, докато стане време за закуска. Старото желание за сто лири в съвременни монети още оглавяваше списъка, но няколко други сериозно му съперничеха, като например желанието „пони за всеки“. То си имаше голямо преимущество. Сутрин си поискваш пони за всеки, цял ден си го яздиш, по залез-слънце то изчезва, а на следния ден пак си го поръчваш. Какъв по-добър начин да си спестиш грижите по конюшната и чистенето! Но по време на закуска се случиха две неща. Първо, пристигна писмо от мама. Баба вече беше добре и майка и татко предполагаха, че ще се приберат още същия следобед. Тази новина предизвика радостни възгласи сред дружината. И разбира се, осуети всичките им планове, скроени преди закуска. На всеки бе ясно като бял ден, че желанието за днес трябва да бъде нещо, което да достави удоволствие на мама, а не на тях самите.

— Какво ли би желала мама? — чудеше се Сирил.

— Би желала да сме добри и послушни — благовъзпитано отвърна Джейн.

— Да, ама това ще е много скучно за нас — отбеляза Сирил, — освен това, смятам, че можем да се справим с това и без помощта на

пясъчни таласъмчета. Не, трябва да е нещо разкошно, което не можем да получим, без да си го пожелаем.

— Внимавай — вметна Антеа с предупредителен тон, — не забравяй какво стана вчера. Помни, че сега желанията ни се сбъдват където и да сме, само щом изречем „искам“. Нека не правим същата глупост точно днес.

— Добре де — отговори Сирил. — Няма нужда да ми четеш конско.

Тъкмо тогава влезе Марта с пълен чайник гореща вода за запарка и многозначителен важен израз на лицето.

— Цяло чудо е, че сме осъмнали живи тая заран — загадъчно подзе тя.

— Защо, какво се е случило? — попитаха всички.

— А, нищо — отговори Марта. — Само дето в тия времена май никой вече не може да спи спокойно, без да се бои, че може да го убият в леглото.

— Олеле! — ахна Джейн и една приятна тръпка на ужас пробяга по гръбнака, краката, и стигна чак до пръстите й. — Нима някой е бил убит в леглото?

— Е, не съвсем — уточни Марта, — ама се разминало на косъм. Навъртали се разни обирджии тъдява, около Пийзмарш плейс, тъй ми разправя Бийл преди малко, и задигнали всички диаманти, бижута и дрънкулки на лейди Читънден, пък тя сега току се тръшвала в несвяст и едвам сварвала да промълви: „О, диамантите ми!“ между два припадъка. А лорд Читънден бил заминал в Лондон по работа.

— Лейди Читънден ли? — обади се Антеа. — Виждали сме я. Тя носи една рокля в червено и бяло, няма собствени деца, а не може да понася и чуждите.

— Същата — констатира Марта. — Тя изцяло разчита на скъпоценностите и ето какво я сполетя. Мълви се, че диамантите и дрънкулките възлизали на хиляди и хиляди лири. Имало гердани, огърлици, макар да не знам що ще рече туй, и безброй гривни, и миадеми, и сума ти пръстени. Ама какво съм се разбъбрила, като ме чака толкоз чистене преди майка ви да се върне.

— Недоумявам защо е трябвало да има толкова много диаманти — отбеляза Антеа, след като Марта бе изхвърчала от стаята. — По моему тя не е добра жена. А мама няма никакви диаманти и почти

никакви бижута — само топазеното колие, пръстена със сапфир, който татко ѝ подарил, когато се сгодили, гранатовата звезда и малката перлена брошка с кичур от косата на пралядо — туй е всичко.

— Когато порасна, ще купя на мама цял куп диаманти — увери ги Робърт, — стига само да иска. Ще стана изследовател в Африка и ще натрупам толкова много пари, че ще се чудя къде да ги дявам.

— Няма ли да е прекрасно — замечтано мълвеше Джейн, — ако мама откриеше всички тези прелестни неща, гердани, огърлици и миадеми...

— Диадеми — поправи я Сирил.

— Диадеми да бъдат, а и пръстените и всичко останало в спалнята си, когато се прибере? Искат ми се да стане така.

Останалите я зяпнаха ужасени.

— Е, бъди сигурна, че ще стане — подхвърли Робърт, — защото ти току-що изрече желание, драга ми Джейн. Сега единственото, което можем да сторим, е да открием псамида и ако е в добро настроение, може и да върне желанието назад и да ни сбъдне друго. Ако ли не, то тогава един бог знае в какво сме се забъркали! Полицията ще се намеси, разбира се, и... не плачи, глупаче такова! Ние ще се застъпим за теб. Нали татко все ни повтаря, че стига да не вършим нищо нередно и да казваме само истината, няма от какво да се боим.

Но Сирил и Антеа мрачно се спогледаха. Добре си спомняха колко убедителна се оказва истината за псамида, когато преди време я разправяха на полицията.

Бедите този ден следваха една след друга. Естествено, не откриха и помен от пясъчното таласъмче. Нито пък от скъпоценностите, при все че всяко дете старателно претършува мамината спалня няколко пъти.

— Ама, разбира се — сети се Робърт, — ние не можем да ги намерим. Само мама може да ги намери. Вероятно ще си помисли, че години наред са стояли в къщата, а никога няма и през ум да ѝ мине, че са откраднати.

— Страхотно — язвително подхвърли Сирил. — Тогава мама ще стане укривател на крадени вещи.

Второ щателно претърсване на пясъчната кариера също не сполучи в откриването на псамида, затуй децата бавно и унило се упътиха към къщи.

— Не ме интересува — решително заяви Антеа, — ще признаем истината пред мама, тя ще върне скъпоценностите и ще оправи всичко.

— Така ли смяташ? — вяло попита Сирил. — Мислиш ли, че ще ни повярва? Нима някой може да повярва в псамид, ако не го види с очите си? Тя ще реши, че си измисляме. Или ще помисли, че сме се побъркали и ще ни прати в лудницата. Как ти се вижда това? — обърна се той внезапно към нещастната Джейн. — Би ли ви харесало да ви заключат в желязна клетка с решетки и подплатени стени, да нямате какво да правите по цял ден, освен да си бучите сламки в косите и да слушате как бълнуват и вият другите умопомрачени? Хубавичко си помислете, за всички се отнася. Няма полза да казваме на мама.

— Но това е истината — опълчи се Джейн.

— Разбира се, че е истината, но не е достатъчно достоверна, че да повярват възрастните — обясни Антеа. — Сирил има право. Хайде да напълним вазите с цветя и да се помъчим да не мислим за диамантите. Все пак, досега всичко в крайна сметка се е оправило.

Заеха се да напълнят всички налични вази с цветя — астри, цинии и онези късни червени рози с ронливи листа, които растяха по стената на конюшната, и накрая къщата заприлича на същинско райско кътче.

Почти веднага след като прибраха масата от обяд, майката се прибра и тозчас я прегърнаха осем любящи ръце. Действително бе изключително трудно да не ѝ кажат тутакси за пясъчното таласъмче, защото бяха навикнали да ѝ споделят всичко. Все пак успяха да премълчат.

От своя страна, мама имаше много за разказване — за баба, за бабините гълъби и за дресираното куцо магаре на леля Ема. Тя бе възхитена от райската градина в къщата и всичко бе тъй истинско и приятно, щом тя си бе отново у дома, че децата почти решиха, че сигурно са сънували псамид.

Но когато мама пристъпи към стълбището, за да се качи в стаята си и да си свали бонето, осемте ръце се вкопчиха в нея, сякаш тя имаше само две деца — едното бе Агънцето, а другото — октопод.

— Не се качвай, мила мамичко — умоляваше я Антеа, — аз ще ти занеса нещата горе.

— Или пък аз — предложи Сирил.

— Искаме да ти покажем розовия храст — обади се Робърт.

— О, само не се качвай — безпомощно промълви Джейн.

— Какви ги говорите, пиленца — живо им отвърна майка им, — още не съм чак толкоз престаряла, че да не мога да си сваля бонето където си му е редът. Освен това трябва да измия тази мръсотия от ръцете си.

И тя се качи, а децата я следваха по петите, като си разменяха погледи, изпълнени с мрачни предчувствия.

Мама свали бонето си, което всъщност бе много красива шапка, гарнирана с бели рози, и сетне се приближи до тоалетната масичка да приглади прекрасната си коса.

А там, между поставката за пръстени и игленика стоеше една зелена кожена кутийка. Мама я отвори.

— О, каква прелест! — извика тя. Вътре имаше пръстен с огромна перла, обкръжена от бляскави диаманти, които пречупваха светлината и сияеха във всички цветове на дъгата. — Откъде се взе това? — поинтересува се тя, докато го пробваше на безименния си пръст, на който той прилегна точно по мярка. — Как се е озовало тук?

— Не знаем — признаха си децата.

— Сигурно баща ви е поръчал на Марта да го сложи тук — предположи тя. — Ще изтичам долу да я попитам.

— Дай да го погледна — помоли Антеа, като се сети, че Марта не може да го види.

На въпроса на господарката си Марта, разбира се, отрече да е оставяла пръстен, същото сториха и Илайза и готвачката.

Мама се върна в спалнята си силно заинтригувана и очарована от пръстена. А когато отвори чекмеджето на тоалетната масичка, и откри едно продълговато ковчеже, в което лежеше почти безценна диамантена огърлица, тя стана още по-заинтригувана, но вече не дотам очарована. Когато отиде да закачи бонето си в гардероба, намери там диадема и няколко брошки, а останалите бижута се появяваха тук-там из стаята в продължение на половин час. Децата се чувстваха все по-неловко и Джейн току взе да подсмърча.

Майка ѝ я погледна със сериозно изражение.

— Джейн — обърна се тя към нея, — сигурна съм, че знаеш нещо за тази работа. Хубавичко си помисли и ми кажи истината.

— Намерихме таласъмче — покорно отговори Джейн.

— Само без измишльотини — строго нареди мама.

— Не ставай глупава, Джейн — намеси се Сирил. После отчаяно продължи. — Повярвай ни, мамо, никога преди не сме виждали тези неща, но снощи някакви лоши хора, обирджии, нахлули в дома на лейди Читънден от Пийзмарш плейс и задигнали всичките ѝ бижута. Възможно ли е да са тези?

Всички поеха дълбоко въздух. Успяха да се отърват.

— Но тогава как са ги внесли тук? И защо са го сторили? — почуди се не без основание мама. — Несъмнено е било по-лесно и безопасно да избягат с плячката.

— Вероятно — захвана Сирил — са предпочели да почакаат до вечеря, тоест до падането на нощта, преди да офейкат с нея. Никой освен нас не подозираше, че ще се върнеш днес.

— Трябва незабавно да извикаме полиция — объркано мълвеше мама. — О, как ми се ще баща ви да беше тук!

— Не е ли по-добре да изчакаме докато се прибере? — вметна Робърт, понеже знаеше, че той няма да се върне преди залез-слънце.

— Не, в никакъв случай! Не мога да изтрая и минутка повече с това нещо наум. — „Това нещо“ представляваше купчината кутийки с бижута, струпани на леглото. Прибраха ги в гардероба и мама го заключи. Сетне повика Марта.

— Марта — подзе тя, — някой чужд човек влизал ли е в стаята ми откакто заминах? Само ми кажи истината.

— Не, мадам — отговори Марта, — сиреч... не, ама... — Тя замлъкна.

— Хайде — меко я подкани господарката ѝ, — явно някой все пак е влизал. Трябва веднага да си признаеш. Не се страхувай. Уверена съм, че не си сторила нищо нередно.

Марта избухна в буйни ридания.

— Щях още днес да ви връча предупреждение, мадам, че ще напускам в края на месеца, право ви казвам, тъй като скоро се каня да ощастливя един почтен млад мъж. Пазач на дивеч е той по занаят, мадам, тъй си е, и се зове Бийл. И е вярно, колкото и туй, че стоя сега пред вас, че понеже се прибрахте тъй набързо, като не ви очаквахме, та той, щото има толкоз добро сърце, ми вика: „Марта, хубавице моя“, вика той, макар аз да не съм такваз и нивга не съм била, ама нали знаете какви ги бръщолевят мъжете, та ми разправя: „Не мога да допусна да се трепеш така и да не ти се притека на помощ. Ръцете ми

са здрави и силни и са изцяло на твое разположение, скъпа моя Марта“ вика той. И после ми помогна да измия прозорците, ама през цялото време той беше от външната страна, дордето аз ги миех отвътре. Да не продумам повече до края на живота си, ако туй не е самата истина.

— През цялото време ли беше с него? — осведоми се господарката й.

— Тъй беше, аз отвътре, той отвън — отговори Марта, — само дето изтичах да донеса кофа чиста вода и кожата, дето оная повлекана Илайза беше свряла зад пресата за изцеждане на пране.

— Добре, достатъчно — прекъсна я майката. — Не съм възхитена от държанието ти, Марта, но ти ми каза истината, а това поне е нещо.

Когато Марта се оттегли, децата се скупчиха около майка си.

— О, мила мамичко — извика Антеа, — вината не е у Бийл, наистина не е! Той е много добър човек, повярвай ни, най-почтеният на света. Не позволявай на полицията да го отведе, чу ли, мамичко, недей, недей, недей!

Беше ужасен момент. Ето че заради глупавото желание на Джейн един невинен човек бе обвинен в обир и бе абсолютно безсмислено да казват истината. Всички искаха да го сторят, но се сетиха за сламките в косата и виковете на останалите луди и не посмяха.

— Има ли файтон наблизо? — възбудено попита мама. — Някаква двуколка, каквато и да е? Трябва незабавно да отида в Рочестър и да уведомя полицията.

Децата изхълцах в един глас:

— Има файтон във фермата, но недей да ходиш! Недей да ходиш, о, недей да ходиш! Почакай, докато татко се побере!

Мама не обърна никакво внимание на тези вопли. Колчем си наумеше нещо, тя винаги гледаше веднага да го свърши и в това отношение Антеа се бе метнала на нея.

— Чуй ме, Сирил — поде тя, като в същото време закрепяше шапката си с дълги, остри фуркети с виолетови главички, — поверявам всичко в твои ръце. Стой в будоара. Можеш да се правиш, че си пускаш корабчета във ваната или нещо друго. Само не мърдай оттам и остави вратата към стълбището отворена, другата я заключих. Не пускай никого в стаята ми. Помни, че никой не знае, че бижутата са там, никой, освен мен, вас и проклетите крадци, които са ги оставили

там. Ти, Робърт, стой в градината и наблюдавай прозорците. Ако някой се опита да проникне в къщата, изтичай и го съобщи на двамата фермери, които ще пратя да чакат в кухнята. Ще им кажа, че има опасни типове наоколо, това е достатъчно близо до истината. Не забравяйте, че разчитам на вас. Не ми се вярва да пристъпят към действие преди да е паднал здрач, тъй че сте в безопасност. До скоро, мили мои.

Тя заключи вратата на спалнята, пхна ключа в джоба си и излезе.

Деца не можеха да не се възхитят на храбрия, енергичен начин, по който бе действала. Мина им през ум колко полезна би била в намирането на изход от някои от неприятните ситуации, в които напоследък бяха попадали поради ненавременните си желания.

— Та тя е родена за пълководец — отбеляза Сирил, — но нямам представа какво ще се случи с нас. Даже ако момичетата отидат да издирят оня противен псамид и го открият, и той склони да разкара скъпоценностите, мама ще помисли, че не сме наблюдавали достатъчно добре и обирджиите са се вмъкнали под носа ни и са офейкали с тях. Или пък полицията ще реши, че ние сме ги взели, или пък, че тя само ги е занасяла. О, този път забъркахме една наистина сочна, безукорна, първокачествена каша, няма грешка!

Той трескаво сгъна едно хартиено корабче и захвана да го пуска по водата във ваната, както му бе заръчано.

Робърт излезе в градината, седна на изсъхналата жълта трева и подпря нещастната си глава на двете си безпомощни ръце.

Антеа и Джейн разговаряха шепнешком в коридора на долния етаж, там дето беше кокосовата рогозка с пробитата дупка, в която винаги си закачаш крака, ако не внимаваш. От кухнята долиташе гласът на Марта, която високо и шумно опяваше за нещо.

— Просто е неопишимо ужасно — говореше Антеа. — И как да сме сигурни, че всички диаманти са тук? Ако не са, полицията ще помисли, че мама и татко са ги скрили, а са предали само някои от тях, за да им замажат очите. После ще ги пратят в затвора, а ние ще бъдем отритнати от обществото, ще ниzakлеймят като деца на углавни престъпници. За мама и татко също няма да е много приятно — додаде тя, като поразмисли.

— Но какво да сторим? — запита я Джейн.

— Нищо, но поне можем да потърсим отново псамида. Времето е много, много горещо. Може да е излязъл да си напече мустака.

— Няма да ще да ни изпълни повече желания днес — увери я Джейн. — Всеки път, когато се срещнем, той става все по-раздражителен. Според мен мрази да изпълнява желания.

Досега Антеа мрачно поклащаше глава, но сега спря внезапно, сякаш наостри уши.

— Какво има? — любопитства Джейн. — Кажи, сети ли се нещо?

— Единственият ни шанс — театрално извика Антеа, — последната, отдавна изоставена надежда. Да вървим!

С бърза стъпка тя поведе сестра си към пясъчната кариера.

О, радост! Псамидът бе излязъл на припек — седеше в една златиста падинка в пясъка и блажено поглаждаше мустаците си на жаркото следобедно слънце. В мига, в който ги съзря, той подскочи и започна да се заравя в пясъка — явно предпочиташе собствената си компания пред тяхната. Но Антеа реагира бързо като светкавица. Внимателно, но здраво тя го улови за рунтавите рамене и го задържа.

— Ей, къде се намираш! — обърна се пясъчното таласъмче. — Я ме пусни, ако обичаш.

Но Антеа здраво го държеше.

— Скъпи, добрички ми псамиде — задъхано подзе тя.

— Аха, всичко ми е ясно като бял ден, искате още едно желание, знам ви аз. Само че не мога от зори до мрак да слугувам на хората и да им изпълнявам желанията. Трябва да имам все някакво време и за себе си.

— Не обичаш ли да изпълняваш желания? — внимателно попита Антеа, а гласът ѝ потреперваше от вълнение.

— Естествено, че не обичам — отговори то. — Пусни ме или ще те ухапя! Сериозно ти казвам, ще те ухапя. Е, хубаво, щом предпочиташ да рискуваш.

Антеа предпочете да рискува и продължи да го държи.

— Виж сега — започна тя, — не ме хапи, а ме послушай, защото ще ти направя изключително разумно предложение. Ако изпълниш това, което ти поискаме сега, никога повече няма да ти искаме нищо, никога докато сме живи.

Псамидът бе наистина трогнат.

— Всичко ще сторя — обеща той със скръбен глас, — готов съм дори да се пръсна от надуване. Ще ви изпълня толкова желания, за колкото ми стигнат силите, ако наистина никога, никога вече не ми искате нищо. Само да знаете как ненавиждам да се издувам заради чуждите желания и всеки си път умирам от страх да не си разтегна някой мускул или да ми се случи нещо друго. А всяка сутрин щом се събудиш, знаеш, че просто трябва да го вършиш. Въобще нямате представа какво е, нямате си никаква представа, никаква! — Гласът му секна от вълнение и последното „никаква“ бе само едно слабо писукане.

Антеа нежно го сложи да седне на пясъка.

— Вече свърши — успокояваше го тя. — Ние с ръка на сърцето ти обещаваме, че от утре нататък няма да ти поискаме и едно-единствено желание.

— Е, слушам ви — склони псамидът, — давайте да приключваме по-бързо.

— С колко можеш да се справиш?

— Не зная, колкото издържа.

— Първо искам лейди Читънден да разбере, че всъщност никога не е загубвала бижутата си.

Псамидът се изду, отпусна се и отсече:

— Направено е.

— Искам — продължи Антеа по-бавно — мама да не ходи в полицията.

— Готово — обади се пак създанието, след необходимото време.

— Искам — ненадейно се обади Джейн — мама да забрави за тия диаманти.

— Сторено е — рече псамидът, но с отслабнал глас.

— Искаш ли да си починеш малко? — загрижено предложи Антеа.

— Да, моля — веднага прие той, — но преди да продължим, не бихте ли пожелали нещо за мен?

— Нима не можеш да изпълняваш собствените си желания?

— Разбира се, че не — беше отговорът му, — навремето, когато бяхме многобройни, си изпълнявахме един на друг желанията, не че имахме кой знае какви желания в добрите стари мегатериумски

времена. Поискайте, ако обичате, никой от вас никога да не може да разкаже на хората за мен.

— Защо? — поинтересува се Джейн.

— Ама не разбирате ли, та ако възрастните узнаят за мен, бял ден няма да видя в живота си. Ще ме заловят, но техните желания няма да са такива глупави като вашите, а ще искат все сериозни, големи неща. Учените несъмнено ще изнамерят начин да удължат трайността им и след залез-слънце, тъй ще стане. И ще вземат да ми искат прогресивно облагане, пенсионни доходи, изборително право само за пълнолетни мъже, безплатно средно образование и тем подобни скучни работи, а като ги получат и запазят, целият свят ще се преобърне с главата надолу. Хайде, пожелайте го! Бързо!

Антеа повтори желанието на пясъчното таласъмче и то се изду много повече, отколкото досега го бяха виждали.

— А сега — попита то, след като спадна, — мога ли да ви бъда полезен с още нещо?

— Само още едничко, мисля, че то ще оправи всичко останало, нали така, Джейн? Искам Марта да забрави за диамантения пръстен, а мама да забрави, че пазачът е мил прозорците.

— Е — обади се псамидът със слаб гласец, — почти останах без сили. Има ли нещо друго?

— Не, сърдечно ти благодарим за всичко, което направи за нас, надявам се дръпнеш един дълъг, здрав сън и дано някой ден да се видим пак.

— Това желание ли е? — едва-едва попита той.

— Да, ако обичаш — тутакси отговориха двете момичета в един глас.

И за последен път в този разказ видяха псамида да се издува и после рязко да се отпуска. Той им кимна, премигна с дългите си охлювени очи, бясно зарови и задраци с ръце и изчезна, а пясъкът се затвори след него.

— Надявам се, че постъпихме правилно — рече Джейн.

— Сигурна съм, че е така — увери я Антеа. — Хайде към къщи да разправим на момчетата.

Антеа откри Сирил, печално надвесен над книжните си корабчета, и му разказа всичко. Джейн пък отиде при Робърт. Тъкмо бяха привършили, когато мама се прибра, зачервена и прашна. Тя

обясни, че докато отивала към Рочестър да купи есенните училищни униформи на момичетата, двуколката се счупила, и ако пътят не бил толкова тесен и плетът — мек и висок, тя щяла да изхвърчи навън. Обаче бе извадила късмет и се бе отървала без драскотина, но трябвало да върви пеша до вкъщи.

— Да ви кажа, пиленца мои — завърши тя, — просто копнея за чаша чай! Изтичайте, милички, и вижте дали има чайник на печката.

— Както виждаш, всичко си е наред — прошепна Джейн. — Тя нищо не си спомня.

— Марта също — прибави Антеа, която бе слязла да провери как стоят нещата с чайника.

Докато прислужниците си пиеха чая, се отби пазачът Бийл.

Той донесе радостната новина, че диамантите на лейди Читънден изобщо не са били загубени. Лорд Читънден ги бил отнесъл на златар да ги почисти и поправи, а камериерката, на която казал, била заминала в отпуск. Тъй че всичко било наред.

— Чудя се дали някой ден пак ще видим псамида — замислено промълви Джейн, докато се разхождаха в градината, а мама слагаше Агънцето да спи.

— Убеден съм, че ще го видим — увери я Сирил, — щом сте го пожелали.

— Обещахме никога вече да не му искаме нищо — обади се Антеа.

— Хич и не ща — категорично заяви Робърт.

Разбира се, че отново го видяха, но не в този разказ. А дори не беше и в пясъчната кариера, а на едно съвсем, съвсем различно място. Беше в... но повече не бива и думица да ви кажа.

Издание:

Едит Несбит. Пет деца и То

ИК „Пан ’96“

Редактор: Цанко Лалев

Илюстрации: Х. Милър

Художник на корицата: Тихомир Манолов

ISBN: 954-657-332-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.